SOSYAL SİLAH DARWINİZM

HARUN YAHYA

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Temmuz 2004
İkinci Baskı: Eylül 2005
Üçüncü Baskı: Ekim 2005
Dördüncü Baskı: Kasım 2005
Beşinci Baskı: Ağustos 2008

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Seçil Ofset
100. Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

İÇİNDEKİLER

Giriş

Sosyal Darwinizm

Malthus'tan Darwin'e Merhametsizliğin Tarihi

Darwin'in Takipçisi "Hırsız Baronlar"

Sosyal Darwinizm ve Kayırılmış Irklar Yalanı

Darwin-Hitler Koalisyonunun Sonucu: 40 Milyon Ölü

Sosyal Darwinistlerin Kısırlaştırmave Öldürme Yasaları

Kadınları Aşağı Gören Bir Teori

Darwinizm ve Ahlaki Çöküntü

Evrimsel Psikoloji Yanılgısı

Sonuç

Evrim Yanılgısı

OKUYUCUYA

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat edilmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

GİRİŞ

Yirminci yüzyılın insanlık tarihinin en karanlık, en tehlikeli, en çok kan dökülen, insanların en fazla korku ve şiddete maruz kaldığı yüzyıllardan biri olduğu herkesçe bilinmekte ve kabul edilmektedir. Hitler, Stalin, Pol Pot gibi diktatörlerin zalimliğini, milyonlarca insanı nasıl soykırıma uğrattıklarını, Hitler'in kendi halkından dahi kendince "işe yaramaz" gördüğü insanları nasıl gaz odalarında öldürttüğünü; İngiltere'den Almanya'ya, ABD'den İsveç'e kadar birçok Batı ülkesinde yüz binlerce insanın sadece hasta, sakat veya yaşlı olduğu için nasıl zorla kısırlaştırıldığını veya ölüme terk edildiğini; acımasız rekabet nedeniyle dünyanın her yanında insanların ezildiklerini ve sömürüldüklerini; ırkçılığın kimi devletlerin ideolojisi haline geldiğini ve bazı ırkların insan bile sayılmadığını; Doğu ile Batı, komünist ile kapitalist, sağ ile sol arasında çatışmalar, sıcak ve soğuk savaşlar yaşandığını; bu nedenle aynı ülke halklarının, hatta kardeşlerin bile birbirlerine düşman hale geldiğini herkes bilmektedir.

Ancak çoğu zaman fark edilmeyen asıl nokta; 20. yüzyılı böylesine çalkantıların, karmaşa, savaş ve çatışmaların içine iten, insanlar arasında kin ve düşmanlığa sebep olan ideolojik temeldir. Bu ideolojik zeminin temelleri 19. yüzyılda İngiliz ekonomist Thomas Malthus ile atılmıştır. Din ahlakından uzak yaşayan bazı insanlar tarafından kabul gören bu çarpık fikri temel, yine bir İngiliz olan sosyolog Herbert Spencer ile güçlendirilmiş ve bir üçüncü İngiliz olan Charles Darwin'in evrim teorisi ile yaygınlaştırılmıştır.

Bu üç isim, önderliğini yaptıkları ideolojinin bir gereği olarak, din ahlakının özelliklerinden olan dayanışma, fedakarlık, yoksulların ve zayıfların korunması, tüm insanların eşit sayılması gibi erdemleri tamamen göz ardı ettiler. Bunun yerine hayatın bir mücadele alanı olduğu; zayıf olanların, yoksul olanların, kendilerince "aşağı ırktan" olanların ezilmelerinin ve hatta yok edilmelerinin meşru olduğu; kıyasıya mücadele sonucunda "en uygun" olanların hayatta kalarak diğerlerinin yok olacağı, insanlığın böylece "ilerleyeceği" yalanını ortaya attılar.

Charles Darwin, evrim teorisi ile, temeli bencillik olan bu felsefeyi doğa bilimlerine uygulamaya çalıştı. Allah'ın doğada var ettiği dayanışma ve yardımlaşma örneklerini göz ardı ederek, sözde tüm canlıların acımasız bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürdü. Hatta hiçbir bilimsel delile dayanmadan, aynı acımasızlığın insan toplumları için de geçerli olduğunu iddia etti. Darwin'in evrim teorisi, toplumlara uygulandığında ortaya sosyal Darwinizm çıktı.

Her ne kadar kimileri sosyal Darwinizm'in 19. yüzyılın ikinci yarısında doğmuş, 20. yüzyılın ilk yarısında da etkisini yitirmiş bir sosyal teori olduğunu ileri sürse de, gerçekte bu teorinin toplumların ve bireylerin kültürü üzerindeki olumsuz etkisi çok daha kalıcı ve zarar verici oldu. Hayatın sözde bir "mücadele alanı" olduğu, insanın bu mücadeleyi kazanmak ya da en azından bu vahşi ortamda "ayakta kalmak" için yaşaması gerektiği sapkınlığı, din ahlakına tümüyle aykırı, çarpık bir "dünya görüşü" olarak yaygınlaştı. İnsanlığa felaket getiren yeni yaşam biçimleri ortaya çıkardı. Bu yeni yaşam biçimleri; komünizm veya faşizm gibi totaliter ve kanlı ideolojilerin, sosyal adaleti göz ardı eden vahşi kapitalizmin, ırkçılığın, etnik çatışmaların, ahlaki dejenerasyonun ve daha pek çok "bela"nın kaynağı oldu.

Sosyal Darwinizm, mevcut kötülüklere, acımasız politika ve uygulamalara bir anda sözde bilimsel bir geçerlilik kazandırdı. Hiçbir bilimsel dayanağı bulunmayan bu akımla birlikte, acımasızlık, vahşet ve zulüm din ahlakını yaşamayan pek çok kimse tarafından olağan karşılanmaya başlandı. İnsanlar ve toplumlar arası

ilişkilerde merhamet, şefkat, anlayış, özveri, yardımlaşma ve dayanışma gibi din ahlakının gereği olan erdemler göz ardı edildi. Zulmün uygulayıcıları -kendilerince- zalimliklerinin bilimsel bir temele sahip olduğunu iddia ediyor, yaptıkları vahşetin bu şekilde makul karşılanabileceğini zannediyorlardı. Elbette bu iddiaları ve zanları, çok büyük bir yalan ve yanılgıdan ibaretti. Bu kitapta özellikle iki konuyu açıklığa kavuşturacak ve inceleyeceğiz:

İlk olarak, Darwinizm'in toplumların ve bireylerin yaşamı için neden ciddi bir tehlike olduğunu anlamayan veya anlamazlıktan gelenlere, bu teorinin geniş çapta kabul görmesinin ve özellikle genç nesillerin bu teoriyle eğitilmesinin tehlikelerini göstereceğiz.

İkinci olarak da, Darwin'in ve her evrimcinin sosyal Darwinistler ile aynı görüşte olmadığını savunanlara bir cevap verecek; her evrimcinin, evrim teorisini kabul etmekle aslında sosyal Darwinizm'i de kabul ettiğini açıklayacağız.

Kitap boyunca da sık sık yer vereceğimiz şu gerçeğin unutulmaması gerekir: İnsanları bir tür hayvan gibi görme yanılgısına kapılmış olan evrim teorisinin ortaya koyduğu yaşam modeli acımasızlık, sevgisizlik, bencillik, çıkarcılık üzerine kuruludur. Darwinizm, insanların hayvanlar gibi yaşadığı ve davrandığı bir dünya kurma özlemindedir. Sosyal Darwinizm'in öğretileri ve uygulamaları da bu gerçeği gözler önüne sermektedir. Sosyal Darwinizm'in sapkın görüşlerine göre, yaşlı ve yardıma muhtaç konumdaki bir insanın bir akşam evinde otururken hiçbir gerekçe olmadan sürüklenerek evinden çıkarılıp katledilmeye götürülmesi olağandır. Özürlü insanların, toplama kamplarında biraraya getirilip ölüme terk edilmeleri normal karşılanır. İnsanların kafataslarının ölçülüp, bu ölçümlere göre sınıflandırılmaları gerekir. Bu çarpık düşünceye göre sözde alt sınıflarda olanlar acımasızca ezilir, sömürülür ve ortadan kaldırılır. İnsanların ve toplumların ancak bu vahşeti uyguladıkları takdirde ilerleyeceğine inanan bu kişiler için, bu yolda yapılan katliamlar, soykırımlar, zulümler, acımasızlıklar bir tür başarı olarak kabul edilir. Bu başarıyı elde edemeyen insanlar, toplumlar, kültürler ve milletler ise yok olmalıdırlar.

Şüphesiz bu çok sapkın ve tehlikeli bir düşünce yapısıdır. Bu tehlikenin farkında olmak, söz konusu teori ve bu teoriye dayalı ideolojilere karşı gerekli fikri önlemlerin alınması açısından son derece önemlidir. Unutmamak gerekir ki, Darwinizm ve Darwinizm'i temel alan tüm toplum modelleri insanlığı büyük felaketlere sürükleyecek modellerdir. Allah'ın insanlara emrettiği ve Kuran'da bildirilen ahlak ise, toplumları her zaman için refaha, huzura ve barışa götürecek bir ahlaktır.

SOSYAL DARWINİZM

Güçlünün haklı sayılması, eşitsizlik, ırk veya etnik temelli ayrımcılık, zulüm, haksız rekabet ve çekişme, fakirlerin ezilmesi, güçlünün zayıf olanı sömürmesi toplumların tarih boyunca yaşadığı kötülükler ve zorluklardandır. Binlerce yıl öncesinde bile, örneğin Hz. Musa'nın döneminde yaşayan Firavun'un yönetiminde, tüm bunları görmek mümkündür. Firavun, zenginliği ve güçlü ordusu nedeniyle, daima kendini üstün görmüştür. Doğru söyledikleri çok açık olan Hz. Musa ve Hz. Harun'u tüm gücüyle yalanlamış, hatta onları öldürmek istemiştir. Firavun ayrıca ayrılıkçı bir politika sürdürmüş, halkını sınıflara ayırmış, bazılarını "aşağı sınıf" olarak nitelendirmiş, tebasındaki İsrailoğulları'na türlü işkenceler yapmış, onların erkeklerini öldürüp, kadınlarını sağ bırakmıştır. Böylece İsrailoğulları'nın soyunun kesilmesini hedeflemiştir. Allah Kuran'da Firavun'un bu sapkınlıklarını şöyle bildirir:

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı. (Kasas Suresi, 4)

Yoksa ben, şundan daha hayırlı değil miyim ki o, aşağı (sınıftan) bir zavallı ve neredeyse (sözü) açıklamadan yoksun olan (biri)dir. (Zuhruf Suresi, 52)

Böylelikle kendi kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler... (Zuhruf Suresi, 54)

Bereketler kıldığımız yerin doğusuna da, batısına da o hor kılınıp-zayıf bırakılanları (müstaz'afları) mirasçılar kıldık... (Araf Suresi, 137)

Sadece güçlünün haklı sayıldığı, insanların sınıflara ayrıldığı, "aşağı" görülenlerin ezilerek yok edilmek istendikleri, bazı insanların diğerlerine insanlık dışı muamelelerde bulunduğu tek azgın toplum Firavun egemenliğindeki eski Mısır değildi. Binlerce yıl öncesinden günümüze kadar bu tür yönetimlerin ve uygulamaların birçok örneği bulunmaktadır.

Ancak, 19. yüzyılda tüm bu kötülükler çok daha farklı bir boyut kazandı. 19. yüzyıla kadar zalimlik, saldırganlık, acımasızlık olarak nitelendirilen bu tür uygulama ve politikaların, bir anda sözde "doğanın gerçeklerine dayanan bilimsel uygulamalar" olduğu yalanı savunulmaya başlandı. Peki tüm bu acımasızlıklara birdenbire sözde bir meşruluk kazandıran neydi?

Charles Darwin'in evrim teorisi... Darwin, 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabında ortaya attığı evrim teorisi ile, hayatın kökenine dair bazı spekülasyonlarda bulunuyordu. Bu spekülasyonları, son derece aldatıcı bir dünya görüşünün, Allah'ın varlığını inkar eden ve tesadüfleri "yaratıcı" sayan (Allah'ı tenzih ederiz), insanı hayvan olarak kabul eden, hayatı bir mücadele ve kıyasıya rekabet yeri olarak gören sapkın bir felsefenin sözde bilimsel bir gerçek gibi kabul edilmesine neden oldu.

Darwin, bilimsel bir delili olmayan, 19. yüzyılın köhne bilim anlayışının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu teoriyi tek başına geliştirmiş değildi. Kendisinden yaklaşık 50 yıl önce 1798 yılında Thomas Malthus, *Essay*

on the Principle of Population (Nüfus İlkesi Üzerine Deneme) adlı çalışmasında Darwin'in teorisine temel oluşturacak, gerçekle ilgisi olmayan bazı fikirler ortaya atmıştı. Malthus, günümüzde bilimsel bir değeri olmadığı ispatlanmış olan çalışmasında, nüfusun besin kaynaklarından daha hızlı arttığını, bunun için nüfus üzerinde bir kontrol olması gerektiğini iddia ediyordu. Savaşların, salgın hastalıkların nüfus üzerinde doğal bir kontrol sağladığını ve bu nedenle faydalı olduklarını iddia eden Malthus, ilk kez "hayatta kalma mücadelesi"nden söz eden kişi oldu. Malthus'un insani değerlerden uzak bu tezine göre, fakirler korunmamalı, mümkün olduğunca kötü şartlarda yaşatılmalıydılar ki, çoğalmaları engellensin ve üst sınıflara yeteri kadar besin kaynağı kalabilsin. (Detaylı bilgi için bkz. "Malthus'tan Darwin'e Merhametsizliğin Tarihi" bölümü.) Vicdan ve sağduyu sahibi her insanın şiddetle karşı çıkacağı bu vahşetin kabul görmesi hiç şüphesiz büyük bir zulümdür. Din ahlakının fakirlere, muhtaçlara yardım elinin uzatılmasını gerektirmesine rağmen, Malthus ve onu takiben Darwin bu mazlumların acımasızca ölüme terk edilmelerini söylüyordu.

Malthus'un insanlık dışı bu fikirlerini hemen benimseyerek geliştiren kişilerin başında İngiliz sosyolog ve felsefeci Herbert Spencer geliyordu. Darwinizm'in temel iddiasını özetleyen "en uygun olan hayatta kalır" ifadesi Spencer'a aitti. "Uygun olmayanlar"ın ise elenmeleri yani ölmeleri gerektiğini iddia eden Spencer, "insanlar eğer yaşamak için yeteri kadar tamamlarsa yaşarlar ve yaşamaları da iyidir. Eğer yaşamak için yeteri kadar tamam değillerse ölürler ve en iyisi ölmeleridir" diyordu.[1] Yani Spencer'a göre fakir, eğitimsiz, hasta, sakat, başarısız her insan ölmeliydi. Tüm bunlar Spencer'ın ne kadar ürkütücü, zalim ve hasta bir ruh haline ve dünya görüşüne sahip olduğunun göstergeleriydi. Acıma, şefkat ve koruma hissi duyması gereken insanlara karşı büyük bir merhametsizlik duyuyor, aynı Malthus gibi onları eziyet yoluyla yok etmenin yollarını arıyordu. Devletin fakirleri koruyan yasalar çıkarmasını da engellemeye çalışan Spencer için Amerikalı tarihçi Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Amerikan Düşüncesinde Sosyal Darwinizm) adlı kitabında şu yorumda bulunur:

Spencer sadece yoksullar için hazırlanan yasalara değil, aynı zamanda devletin desteklediği eğitim, sağlık denetimi, barındırma koşullarının düzenlenmesi ve hatta sahte doktorlara karşı cahil kişilere devlet koruması sağlanması ile ilgili yasalara da karşı çıkıyordu. [2]

Malthus ve Spencer'ın merhametsiz dünya görüşlerinden yoğun olarak etkilenen Darwin ise, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında türlerin doğal seleksiyon ile evrimleştikleri masalını ortaya attı. Darwin bir bilim adamı değildi, biyoloji ile sadece amatör olarak ilgilenmişti. Bunun dışında Darwin'in dönemindeki mikroskoplar dahi son derece ilkeldi. O dönemde hücre, henüz sadece bir leke gibi görülüyordu, kalıtım kanunları ise keşfedilmemişti bile. Darwin, bilimsel açıdan son derece yetersiz bu koşullarda, kısıtlı bilgisiyle geliştirdiği teorisinde, doğanın hep avantajlı ve en uygun olanları seçtiğini, diğerlerini ise elediğini, canlılığın da bu şekilde geliştiğini iddia etti. Darwin'in daha en baştan yanlış bir temel üzerine inşa ettiği bilim dışı teorisine göre, canlılık tesadüflerin eseriydi; bu şekilde Darwin, canlılığı Allah'ın yarattığı gerçeğini de reddetmiş oluyordu. (Allah'ı tenzih ederiz.) Darwin, *Türlerin Kökeni* kitabından sonra, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında bilim dışı teorisini insanlara da uygulamaya kalkıştı. Kitabında, sözde geri kalmış ırklar olduğundan, bu ırkların yakın bir gelecekte eleneceklerinden, böylece üstün olanların gelişerek ilerleyeceklerinden bahsediyordu. Darwin'in, bu kitabında ve bazı yazışmalarında evrim teorisini insanlara da uygulamasıyla, sosyal Darwinizm şekillenmiş oldu.

Bundan sonrasını ise koyu Darwin taraftarları devam ettirdi. İngiltere'de Spencer ve Darwin'in kuzeni Francis Galton, Amerika'da William Graham Sumner gibi bazı akademisyenler ve bazı kapitalistler,

Almanya'da ise Ernst Haeckel gibi Darwinistler ve ardından 20. yüzyılın kanlı diktatörü Adolf Hitler gibi faşist ırkçılar sosyal Darwinizm'in acımasız ve merhametsiz kurallarının önde gelen savunucu ve uygulayıcıları oldular.

Sosyal Darwinizm kısa sürede vahşi kapitalizm adı altında haksız rekabeti en acımasız şekliyle uygulayanların; ırkçıların; emperyalistlerin; fakirleri ve yardıma muhtaçları koruma görevini yerine getirmeyen yöneticilerin kendilerini sözde savunma aracı haline geldi. Sosyal Darwinistler, zayıfların, fakirlerin, sözde "aşağı" ırktan insanların ezilmelerini; özürlülerin sağlıklı insanlar, küçük işletmelerin ise büyük şirketler karşısında yok olmalarını doğanın bir kanunu ve insanlığın ilerlemesinin tek yolu gibi göstermeye çalıştılar. Vicdansızlık olduğu kabul edilmesine rağmen, insanlık tarihi boyunca süregelen bu haksızlıkları bir anda sözde bilimsellik kılıfı altında meşru göstermek istediler. Sosyal Darwinizm merhametsizliği, bir doğa kanunu ve insanlığın sözde evriminin en önemli yoluymuş gibi anlatıyordu

Özellikle Amerikalı bazı kapitalistler oluşturdukları kıyasıya rekabet ortamını sosyal Darwinist söylemlerle kendilerince meşrulaştırdılar. Oysa bu, büyük bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Haksız ve acımasız rekabeti, sözde bilimsel bir dayanağı varmış gibi göstermeye çalışanlar sadece yalan söylüyorlardı. Örneğin Amerika'nın en büyük sermaye sahiplerinden Andrew Carnegie de bu yanılgıya kapılanlardan biriydi ve 1889'daki bir konuşmasında şöyle diyordu:

Rekabet kanunu için toplumun ödediği bedel, ucuz konforlar ve lüksler için ödediği bedel gibi büyüktür; ancak bu kanunun avantajları bedelinden daha fazladır –çünkü bu kanun sayesinde maddi gelişim mükemmeldir ve bu bize daha gelişmiş koşullar sağlamaktadır... Bu kanun kişi için bazen zor olsa da, ırk için en iyisidir, çünkü her alanda en uygun olanın hayatta kalmasını garanti etmektedir. Bu nedenle, büyük çevresel eşitsizlikler, iş imkanlarının, endüstri ve ticaretin birkaç kişinin elinde toplanması ve bunların arasında rekabet kanunu gibi koşulları kabul etmekte ve hoş karşılamaktayız. Bunlar sadece faydalı değil, aynı zamanda ırkın gelişimi için esastır.[3]

Görüldüğü gibi, sosyal Darwinizm'e göre tek hedef ırkın fiziksel, ekonomik ve politik açıdan gelişmesidir. Bireylerin mutluluğu, refahı, huzuru ve güvenliği önemli görülmemektedir. Acı çeken, yardım için feryat eden, çocuklarına, ailesine, yaşlı anne babasına yemek, ilaç, barınak bulamayan, zavallı, güçsüz insanlara hiçbir şekilde merhamet duyulmaz. Örneğin bu sapkın düşünceye göre, fakir ama güzel ahlaklı bir insan değerli görülmez, bu kişinin ölmesinin toplumun yararına olduğu dahi iddia edilir. Bunun yanında ise, kötü ahlaklı ama zengin bir insan "ırklarının gelişimi" için son derece önemli görülür, koşullar ne olursa olsun o kişiye büyük değer verilir.

Sosyal Darwinizm'in ortaya koyduğu bu çarpık mantık örgüsü, bu düşünceyi savunanları ahlaki ve manevi çöküntüye sürüklemektedir. Bir başka sosyal Darwinist William Graham Sumner ise 1879'da bu sapkın akımın aldatmacalarını şöyle ifade etmiştir:

Bu alternatifin dışına çıkamayacağımız artık anlaşılsın: eşitsizlik, en uygun olanın hayatta kalması; eşitlik, uygun olmayanın hayatta kalması. İlk sayılan özellikler bir toplumu ileriye götürürken, toplumun tüm en iyi üyelerinin lehindedir; sonrakiler ise toplumu geriye götürür ve tüm en kötü üyelerin lehindedir.[4]

Sosyal Darwinizm'in en vahşi uygulayıcıları ise ırkçılardı. Darwinist ırkçılar arasında en tehlikelisi de elbette Nazi ideologları ve hareketin lideri olan Adolf Hitler'di. Naziler, Darwin'in teorisini kendilerine temel alarak, hem öjeni (Darwin'in kuzeni Francis Galton'un, kötü genlerin ayıklanmasıyla toplumun daha nitelikli bireylerden oluşturulabileceğine ilişkin iddiası) kanunlarını uyguladılar, hem de soykırım cinayetlerini

gerçekleştirdiler. Sosyal Darwinizm'in en ağır bilançosu Nazizm eliyle oldu. Naziler, Darwinist söylemleri sanki kendilerine bir haklılık kazandıracakmış gibi paravan olarak kullandılar; Darwinist bilim adamlarının da danışmanlığı ile, aşağı ırk saydıkları Yahudileri, Çingeneleri, Doğu Avrupalıları soykırıma uğrattılar; akıl hastalarını, özürlüleri, yaşlıları gaz odalarında katlettiler. Tüm bu cinayetleri en acımasız yöntemlerle gerçekleştirdiler. 20. yüzyılda, dünyanın gözü önünde sosyal Darwinizm adına milyonlarca cinayet işlendi.

Darwin'in kuzeni Francis Galton'un önderliği ile başlayan öjeni hareketi ise, sosyal Darwinizm'in ayrı bir felaket ürünü olarak ortaya çıktı. Doğal seleksiyonu hızlandırmak için, insan eliyle bir seçilim olması gerektiğini öne süren ve böylece insan türünü daha hızlı geliştireceklerini sanan öjeni taraftarları, Amerika'dan İsveç'e kadar birçok ülkede kendilerince "gereksiz" gördükleri insanları zorla kısırlaştırdılar. Ailelerinin haberi ve izni olmadan yüz binlerce insan, kendi rızası dışında, insan yerine konmayarak ameliyat edildi. Öjeninin en zalim uygulamaları ise Nazi Almanyası'nda gerçekleşti. Naziler önce toplumdaki sakat, zeka özürlü veya kalıtsal hastalıkları olan insanları kısırlaştırdılar; sonra bununla yetinmeyerek bu mazlum insanları topluca öldürmeye başladılar. Yüz binlerce suçsuz insan, sadece eli, parmağı, bacağı olmadığı veya yaşlandığı için öldürüldü.

Hiç şüphesiz bu, din ahlakında kesinlikle yeri olmayan çok büyük bir zulüm ve vahşettir. Allah insanlara, ihtiyaç içinde olanları koruyup kollamalarını emretmiştir. Fakirlerin ihtiyaçlarını karşılamak; özürlü insanlara karşı şefkatli ve merhametli olmak, onların haklarını gözetip korumak; toplum içinde yardımlaşma ve dayanışmayı sağlamak din ahlakının gereği olan güzel ahlak özellikleridir. Allah'ın emrettiği ahlakı göz ardı edenler ise, hem kendilerini hem de içinde yaşadıkları toplumları büyük felekatlerin içine sürüklemektedirler. Sosyal Darwinizm'in neden olduğu belalar bu gerçeğin en çarpıcı örneklerindendir.

Sosyal Darwinizm'in sözde geçerlilik kazandırdığı felaketlerden bir diğeri ise sömürgeciliktir. Sömürgeci devletlerin o dönemki bazı yöneticileri, sömürgelerine karşı takındıkları acımasız tutumlarını sosyal Darwinizm'in bilim, akıl ve mantık açısından hiçbir tutarlılığı ve geçerliliği olmayan tezleriyle kendilerince haklı göstermeye çalıştılar. "Aşağı ırk"ların "üstün ırk" tarafından kontrol altında tutulması gerektiğini, bunun doğanın bir kanunu olduğunu iddia ederek zulme dayalı emperyalist politikalarını sözde bilimsel bir temele yerleştirdiler.

20. yüzyılda meydana gelen iki büyük dünya savaşında ise taraflar sosyal Darwinizm'in çarpık mantıklarını kullanarak, savaşları kaçınılmaz olaylar gibi göstermeye çalıştılar. Masum ve zavallı insanların katledilmelerini; evlerinin, işlerinin, tarlalarının, hayvanlarının yakılıp yıkılmasını; milyonlarca insanın evlerinden, yurtlarından olmalarını; bebeklerin ve çocukların dahi umursuzca öldürülmelerini son derece mantıksız sosyal Darwinist iddialarla insanlığın gelişmesinin bir yoluymuş gibi tanıtmaya çalıştılar.

Sonuç olarak sosyal Darwinizm 19. ve 20. yüzyılda ırkçılığın, sömürgeciliğin, haksız ve acımasız rekabetin, güçlünün güçsüzü ezmesinin ve on milyonlarca insanın öldüğü savaşların arka planındaki kışkırtıcı güç oldu. Sosyal Darwinizm'le birlikte yüzyıllardır süregelen birçok kötülük sözde bilimsellik kisvesine büründü. Nitekim evrimci paleontolog Stephen Jay Gould'un, *The Mismeasure of Man* (İnsanın Yanlış Ölçümü) adlı kitabında, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabı için yaptığı aşağıdaki yorum da bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermektedir:

1859 yılında *Türlerin Kökeni*'nin yayınlanmasından sonra esaret, kolonileşme, ırk farklılıkları, sınıfsal yapılar ve cinsel roller hakkındaki tartışmalar bilim bayrağı altında yürütülmeye başlandı.[5]

Darwin de Bir Sosyal Darwinistti

Her ne kadar günümüzde evrimciler Darwin'in adını, sosyal Darwinizm'in 20. yüzyılda doğurduğu acı sonuçlara karıştırmamaya çalışsalar da, Darwin açıkça bir sosyal Darwinistti. Özellikle *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında ve özel yazışmalarında net olarak sosyal Darwinist ifadeler kullanıyordu. Darwin daha 1869'da yazar Hugo Thiel'e yazdığı bir mektupta teorisinin toplumlara uygulanmasında bir sakınca görmediğini belirtmişti:

Türlerin değişimiyle ilgili bakış açıma benzer bazı fikirlerin, ahlaki ve sosyal sorunlar üzerinde uygulandığını görüyorum. Bu konuyla çok ilgilendiğime inanmalısın. [6]

Fransiscan Üniversitesi'nde bilim ve ilahiyat konusunda dersler veren, *Moral Darwinism: How We Became Hedonists* (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hazcı Olduk?) adlı kitabın yazarı Benjamin Wiker, kendisiyle yapılan bir röportajda, Darwin'in ilk sosyal Darwinist olduğunu belirtmekte ve şöyle demektedir:

Beğenin ya da beğenmeyin, Darwin'in *İnsanın Türeyişi* adlı kitabı okunduğunda aslında ilk sosyal Darwinistin ve modern öjeni hareketinin babasının kendisi olduğu açıkça anlaşılır. Sosyal Darwinizm ve öjeni, doğrudan onun doğal seleksiyon prensibini temel alır.

Bana göre, insanların Darwinizm ve öjeni gibi konular arasında bağlantılar kuran bir kişiye itiraz etmelerinin gerçek nedeni, teorinin ahlaki çıkarımlarla lekelenmesini istememeleridir. Ancak bu çıkarımlar sadece metnin içerisinde değil, Darwinizm'in ortaya çıktığından bu yana geçen bir buçuk yüzyıllık dönemde bıraktığı sosyal ve ahlaki etkilerin içinde kanıtlanmış durumdadırlar. [7]

Kitabın ilerleyen bölümlerinde de görüleceği gibi, Darwin'in birçok ifadesi ve açıklaması, onun sosyal Darwinist görüşlerin ilk kaynağı olduğunu açıkça göstermektedir. Günümüzde evrimciler, sosyal Darwinizm'in 20. yüzyıldaki ürkütücü sonuçlarından dolayı bu görüşleri açık açık kabul etmekten kaçınmaktadırlar. Ancak sosyal Darwinizm'in temel ögeleri olan rekabet, ırkçılık, ayrımcılık evrim teorisinin temelinde de yer almaktadır. Evrimciler kabul etsin veya etmesinler, Darwinizm'in benimsenmesiyle doğacak sonuçlar bunlardır. İnsanları tesadüflerin eseri olarak gören; onların biraz daha gelişmiş bir hayvan türü olduğunu zanneden, bazı ırkların diğerlerine göre daha az geliştiklerini dolayısıyla hayvanlara daha yakın olduklarını, doğanın bir mücadele, kıyasıya rekabet edilen bir yer olduğunu, güçlülerin zayıfları ezmesiyle insanlığın gelişeceğini iddia eden bir teorinin trajik sonuçlar getirmesi kaçınılmazdır. Evrimcilerin sosyal Darwinizm'i reddediyor gibi görünmeleri bir çözüm değildir. Çözüm, evrim teorisinin bilimsel olarak geçersiz olduğunun kabul edilmesindedir. Temennimiz, bu teorinin yanılgılarına aldanmış olanların da bu gerçeği görmeleridir.

Doğa Kanunlarını İnsanlara Uygulama Hatası

Darwin, evrim teorisini ortaya attığında, bilim dünyası birçok açıdan oldukça geri durumdaydı. Henüz elektron mikroskobu yoktu, dolayısıyla organizmaların detayları bilinmiyordu. Hücre basit bir leke olarak görülüyor, birçok organelden oluşan, en az bir şehir kadar kompleks bir yapıya sahip olduğu bilinmiyordu. Genetik bilimi henüz yoktu, kalıtım kanunları daha keşfedilmemişti. Birçok biyolog ve bilim adamı –bunlara Darwin de dahildir– kazanılan özelliklerin bir sonraki nesle aktarılabileceğini zannedecek kadar yanlış bilgilere sahipti. (Örneğin nalbantlık yaptığı için kol kasları güçlenen bir babanın güçlü kol kaslarına sahip oğulları olacağı gibi cahilce bir inanca sahiplerdi.) Darwin, teorisini böylesine bilimsel olarak ilkel bir ortamda geliştirdi. Evrim teorisinin materyalist ve ateist düşünceye bir zemin sağlaması, bu teorinin bilimsel zayıflığına rağmen bilim dünyasının bir kısmı tarafından hemen benimsenmesine neden oldu. Ne Darwin ne de taraftarı

olan bir başka evrimci, evrim teorisi için paleontoloji, biyoloji veya anatomi gibi bilim dallarının hiçbirinden bir delil sunmamıştı. Dahası, ilerleyen yıllarda ve özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında yapılan gözlem ve deneyler, elde edilen yeni bulgular bu teorinin tamamen yanlış olduğunu açıkça ortaya koydu.

Ancak evrim teorisi, bilimsel bir dayanağı olmadığı halde, içerdiği ideolojik mesajlar nedeniyle, bazı çevreler tarafından toplumsal alana da uygulandı. Soykırımlar, kitle katliamları, kardeşin kardeşi vurduğu iç savaşlar, onlarca ülkeyi yakıp yıkan büyük dünya savaşları ile geçen 20. yüzyılın simgesi haline gelen felaketlerin temelinde yer aldı. Din ahlakının insanlara kazandırdığı merhamet, şefkat, yardımlaşma, sevgi, fedakarlık gibi erdemler yerini sadece güçlülerin kazandığı, zayıfların ezilerek ortadan kaldırıldığı orman kanunlarına bıraktı. Bilimsel açıdan hiçbir geçerliliği olmayan bir teori, bütün bir yüzyılı etkisi altına aldı.

Sosyal Darwinistlerin en büyük yanılgılarından biri, bilimsel delili olmayan bir teoriyi toplumsal alana uygulamaya kalkışmalarıydı.

Sosyal Darwinistlerin bir diğer büyük yanılgıları ise, hayvanlar için geçerli olan kanunların insanlar için de geçerli olduğunu sanmalarıdır. İnsanlar, hayvanlardan farklı olarak şuur, akıl, vicdan ve yargı yeteneğine sahiptirler. Dolayısıyla, sosyal Darwinistlerin iddia ettiği gibi, orman kanunlarına hiçbir şekilde tabi değildirler. Allah insanı akıl, şuur ve muhakeme yeteneği ile birlikte yaratmıştır ve her insan yaşamı boyunca bu yeteneklerini en iyi şekilde kullanmakla sorumludur. Allah her insanı belli bir ömür ile yaratmıştır. Rabbimiz'in kendisi için takdir ettiği süre sona erdiğinde her insan ölecek, sonra da dünyada yaptığı her tavrın hesabını vermek üzere yeniden diriltilecektir.

Doğada, bazı canlılar, içinde bulundukları koşullara uyum sağlayamadıklarında ölebilirler veya nesilleri tükenebilir. Örneğin koyu renk tüylü bir tavşan, karla kaplı bir ormanda kolaylıkla fark edilebileceği için, kısa sürede başka bir hayvanın avı olup ölebilir. Ama bu durum, Darwinistlerin iddia ettiği gibi yeni bir türün oluşmasını sağlamaz. Yani, ölen koyu renk tüylü tavşanların yerine başka bir tür, örneğin açık renk tüylü geyikler meydana gelmez. Ayrıca insanlar hayvanlardan çok farklıdırlar. İnsanlar yaşamak için doğa koşullarına adapte olmak zorunda değildirler. Bilakis, bulundukları ortamı kendi istek ve ihtiyaçlarına göre değiştirme imkan ve yeteneğine sahiptirler. Örneğin soğuk bir iklimde binalarını, ısıtma donanımlarını, kıyafetlerini iklime uydurabilirler. İnsan toplumlarında doğal seleksiyon olmaz, çünkü insan, aklı ve yetenekleriyle bu tür bir elemeyi engeller.

Bu büyük yanılgılar sosyal Darwinistlerin toplumları insanlık dışı bir bakış açısıyla değerlendirmelerine neden olmuştur. Zayıfların, bakıma muhtaç olanların, güçsüzlerin, sakatların kendi başlarına terk edilmeleriyle toplumların ilerleyeceğini düşünmeleri, bu akıl ve vicdan dışı bakış açısının önemli bir örneğidir. Oysa bencillik, zayıf ve muhtaç insanlara yardım etmemek, ilerleme değil gerileme getirir. Çünkü sosyal Darwinizm'in bakımsız ve muhtaç durumda bırakılması gerektiğini iddia ettiği kişiler akledebilen, düşünebilen bilinç sahibi insanlardır. Bu insanlar, haksızlıkla, zulümle karşı karşıya geldiklerinde, ihtiyaç içinde bırakıldıklarında -eğer din ahlakının insanlara kazandırdığı sabır, affedicilik, anlayış gibi erdemlere de sahip değillerse- kendilerine bu muameleyi yapanlara karşı büyük bir öfke ve kin duyabilirler. Öfkelerini dindirebilmek içinse yakın tarihte de birçok örneği görüldüğü gibi şiddete başvurabilirler. Bu da büyük çatışmalar ve kavgalar doğurabilir. Bunun neticesinde, tüm maddi ve manevi imkanlar bu tür çatışmaları yatıştırmaya harcanacağı için ilerleme değil, aksine sanattan teknolojiye, ekonomiden bilime kadar her alanda gerileme yaşanır.

Ayrıca, öjeni taraftarlarının yaptıkları gibi, hasta veya özürlü insanların öldürülmeleri hem çok büyük bir vahşettir, hem de bu vahşetin toplumun ilerlemesine katkı sağlaması hiçbir şekilde mümkün değildir. Cinayetin bu kadar açık bir şekilde işlenmesinin ve kabul görmesinin, toplumda oluşturacağı yıkım çok büyük kayıplar getirecektir. Günümüzde dünya nüfusunun yaklaşık %6'sı özürlüdür. Bu çok büyük bir sayıdır –yaklaşık yarım milyar insan. Böyle bir durumda her insan ailesinden veya çevresinden birçok kişiyi kaybedecek, yakınlarından en az birkaç kişinin öldürülmesine izin vermiş olacaktır. Bunun getireceği ağır manevi yaralar, insanların ruh sağlığını ve dengesini bozacak, büyük bir ahlaki çöküntüyü beraberinde getirecektir. Annenin çocuklarına, çocukların anne babalarına, kardeşin kardeşe güvenemediği, her an birinin diğeri hakkında ölüm izni verebileceği bir toplumda çok ciddi bir dejenerasyon ve bunalım yaşanacağı açıktır. Ayrıca, insanların sadece özürlü oldukları için öldürüldükleri bir toplum, aslında korkunç bir ahlaki çöküntü yaşıyor demektir. Böyle bir toplumun tüm manevi değerlerden yoksun olması, insanlığını tamamen yitirmiş olması gerekir. Cinayet yoluyla insanlığı geliştirdiğini iddia etmek, hiç şüphesiz, çok ciddi zihinsel ve ruhsal sorunlar yaşandığının çok önemli bir göstergesidir.

Kuşkusuz, en büyük felaketlerden biri de, "elemeye" maruz tutulan insanların çekeceği büyük acılardır. Bu acılar diğer insanların da vicdanlarında büyük yaralar oluşturur.

İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, Charles Darwin'in oldukça geri bir bilim anlayışı ile ortaya attığı evrim teorisinin toplumlara uygulanması ile gelişen sosyal Darwinizm, tamamen insan doğasına ters, uygulandığında insanlığı gerileten, aşağılayan, bunalıma ve kaosa iten, kargaşa, kin ve nefret getiren, savaşlara, cinayetlere, çatışmalara sebep olan bir dünya görüşüdür. Sosyal Darwinizm her ne kadar 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılda gerçek anlamda hakim olmuşsa da, günümüzde hala birçok alanda olumsuz etkisini göstermektedir. Evrimsel psikoloji, genetik determinizm gibi adlar altında toplumlar hala Darwinizm'in yanılgılarına göre değerlendirilmeye çalışılmaktadır. 21. yüzyılın yeni felaketlerden korunabilmesi için, sosyal Darwinizm'in tehlikeleri her yönüyle insanlığa gösterilmeli, ayrıca bu felsefeye temel oluşturan evrim teorisinin hiçbir bilimsel delili olmadığı dünyaya anlatılmalıdır.

Malthus'tan Darwin'e
Merhametsizliğin Tarihi

Daha önce de belirtildiği gibi, *Türlerin Kökeni* adlı kitabı yazarken, Darwin'in görüşlerinden en çok etkilendiği kişilerin başında İngiliz ekonomist ve nüfus bilimci Thomas Robert Malthus geliyordu.

Malthus ilk baskısı 1798 yılında yayınlanan *Essay on the Principle of Population, as it Affects the Future* (Toplumun Gelecekteki Gelişimine Etkileri Açısından Nüfus İlkesi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabında, insan nüfusunun her 25 yılda geometrik oranda (2, 4, 8, 16, 32, 64, 128, 256...), yiyecek kaynaklarının ise aynı süre içinde aritmetik oranda (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9...) arttığını iddia etmişti. Yani Malthus'a göre, nüfus her 25 yılda iki katına çıkarken, yiyecek kaynakları çok daha az bir artış gösteriyordu. Malthus, üç yüzyıl içinde nüfusun yiyecek kaynaklarına oranının 4.096'ya 13 olacağını iddia etti. Yani Malthus'un bu bilimsel olmayan iddiasına göre kaynaklar, hızla artan nüfus için yetersiz kalıyor ve hayatta kalmak için ciddi bir mücadele içinde olmak sözde kaçınılmaz hale geliyordu. Darwin'in kitabının alt başlığında ifade edilen iddia da buydu: *Türlerin Kökeni.... Kayırılmış Irkların Hayat Mücadelesinde Korunması...*

Malthus, *Deneme'*sinde nüfusun bu hızlı artışının önlenmesi gerektiğini belirterek kendince bazı çözümler öne sürdü. Malthus'a göre nüfus artışını kontrol eden iki temel faktör vardı: Izdıraplar ve kötü ahlak. Kıtlık ve salgın hastalık gibi olaylar nüfusu kontrol eden ızdıraplardı. Savaş, yeni doğan bebeklerin öldürülmesi gibi olaylar ise nüfusu kontrol eden diğer faktörlerdi. Malthus, savaş, kıtlık, hastalık ve bebek cinayetleri gibi olaylarla nüfusun hızla artışının kontrol altına alınabileceğini ve bu sayede nüfusun besin kaynakları ile dengeli bir hale gelebileceğini yazmıştı. Sağduyu ve vicdan sahibi her insanın hemfikir olacağı gibi, bu hem akıl ve mantık dışı hem de son derece vahşi bir iddiadır. Toplumların refah ve huzuru düşünülerek, gelir ve geçim kaynaklarının doğru planlanması, elbette toplumların geleceği açısından büyük önem taşımaktadır. Ancak bir toplumun geleceğini, savaşlarla, katliamlarla, cinayetlerle planlamaya kalkışmak elbette kabul edilebilir bir durum değildir. Ve bunun toplumlara acı ve gözyaşı dolu felaketler getireceği açıktır.

Bunların yanı sıra Malthus'un başka mantık dışı önerileri de vardı. Örneğin işçi sınıfından veya yoksul kesimden evli çiftlerin çocuk sahibi olmamaları için gerekli tüm tedbirlerin alınması gerektiğini öne sürmüştü. Malthus'un görüşleri 1834 yılında, İngiltere'de fakirler için özel "çalışma evleri" kurulmasını sağlayan yeni bir yasayla zirveye ulaştı. Bu yasayla, çalışma evlerindeki nüfus artışını azaltmak için evli çiftlerin kesin kurallarla ayrı kalmaları sağlanıyordu.

Aslında bu uygulamaların altında yatan nedenlerden biri eskiden beri gelen sözde "aşağı sınıf"ların sürekli artan nüfusunun, daha medeni insanları "tüketeceği" korkusuydu. Elbette bu korku son derece yersizdir ve çok büyük bir yanılgının ürünüdür. Öncelikle, bir insanın, maddi durumu, toplum içindeki konumu veya dili, ırkı, cinsiyeti nedeniyle bir diğerine üstünlük kazanması söz konusu değildir. Allah, tüm insanları eşit olarak yaratmıştır. İnsanları değerli kılan sahip oldukları çeşitli imkanlar veya fiziksel özellikleri değil, gösterdikleri güzel ahlak özellikleridir.

Ne var ki Fransız Devrimi'nin ardından, eski itibar ve gücünü elinde tutamayacağı endişesinde olan İngiliz burjuvazisi, yoksulların sayıca artışını engelleyebilmek için Malthusçuluğa büyük bir destek vermiş ve bu yönde radikal önlemler almaktan çekinmemiştir. Bu durum, din ahlakından uzaklaşan insanların kapıldıkları

yanılgıların neticelerinden biridir. Dönemin önde gelenleri, toplumlarının geleceğinin varlıklı insanların sayıca çok olmasında ve yoksul olanların ise azalmasında olduğunu sanmışlardır. Elbette bir toplumda varlıklı insanların sayısının artması, refah seviyesinin yükselmesi istenilen bir durumdur. Ancak, refah seviyesini yükseltmek için uygulanacak yöntemlerin neler olduğu son derece önemlidir. Sosyal Darwinizm'in öne sürdüğü gibi fakirleri katlederek, yoksullara zulmederek varlıklı insanların sayısını artırmaya çalışmak asla kabul edilemeyecek bir yöntemdir. Ayrıca bir toplumun gelişmesi sadece varlıklı insanların sayısının artması ile de sağlanamaz. Varlıklı, ama din ahlakının gereği olan dürüstlük, fedakarlık, tevazu, samimiyet, sabır, hoşgörü, akılcılık, çalışkanlık gibi erdemlerden yoksun olan insanların sayıca çoğalmalarının topluma fayda yerine zarar getireceği açıktır. Bu nedenle, toplumları ileri götürmek için yapılan planların hedefine ulaşması, o toplumun maddi olarak gelişirken manevi değerlere olan bağlılığının da güçlendirilmesi ile mümkündür.

Ancak Malthus'la aynı dönemde yaşayan pek çok kişi, bu açık gerçeğin farkına varmamış ve toplumlarını sonraki yıllarda büyük bir ahlaki çöküntünün içine itecek bu sapkın görüşlere destek vermiştir.

Malthus'un yoksul nüfusun artışını önlemek için öne sürdüğü acımasız önerilerinden bazıları şunlardı:

Yoksul kesime temizliği tavsiye etmek yerine onları aksi alışkanlıklar yönünde cesaretlendirmeliyiz. **Şehirlerimizdeki yolları daha dar yapmalı, evleri daha kalabalık oturulan yerler haline getirmeli ve vebanın geri dönmesi için çaba harcamalıyız. Kırsal kesimde köylerimizi durgun su kenarlarında inşa etmeli, yerleşimlerin bataklık alanlarında ve sağlıksız koşullarda da olsa yapılmasını teşvik etmeliyiz.** Ancak herşeyin ötesinde, zararlı hastalıklar için alınan özel önlemleri ve bazı hastalıkları kökünden yok etmek için projeler düzenleyerek insanlığa hizmet ettiklerini düşünen hayırseverleri -ki bu insanlar hataya düşmüşlerdir- kınamalıyız.[8]

Malthus bebek cinayetlerini de teşvik etmekteydi:

Adalet ve takdir konularıyla usulen meşgul olmamızın nedeni, yoksulun destek isteme hakkını reddetmek içindir. Bu amaçla, hiçbir yeni doğan çocuğun yardım talep etme hakkına sahip olmaması gerektiğini açıklayarak gerekli düzenlemelerin yapılmasını teklif etmeliyim. Kıyas yapılması gerekirse, (gayrimeşru) olarak doğan çocuk toplum içinde çok az bir değere sahiptir, diğerleri ise zaman içerisinde onun yerini alacaktır. **Nüfusu bu (arzu edilen) seviyede tutmak için gerekenin ötesinde doğan bütün çocuklar, yetişkinlerin ölümleri ile onlara yer açılmadığı müddetçe, ölmelidirler.**[9]

Malthus, toplumların geleceği için yeni doğan bebeklerin katledilmesini makul görebilecek derecede sapkın bir mantık örgüsüne sahipti. Bu satırları okuyan bazı kimseler Malthus'un görüşlerinin geçmişte kaldığını ve günümüzde artık böylesine sapkın fikirlerin kabul göremeyeceğini düşünüyor olabilirler. Ama bu bir yanılgıdır. Günümüzde Çin'de nüfus planlamasının yeni doğan bebeklerin öldürülmesi yoluyla yapıldığı göz önünde bulundurulduğunda, Malthus'un ve onun takipçisi olan Darwin'in sapkın görüşlerinin toplumlar üzerindeki kalıcı ve tahrip edici etkileri daha iyi anlaşılacaktır. Komünist Çin'de, din ahlakının yaşanması devlet eliyle engellenmeye çalışılmakta, devlet halkını Darwinist bir dünya görüşü ile değerlendirmektedir. Bu nedenle de yaşanan büyük toplumsal ve ahlaki çöküntünün yanı sıra; Çin'de insanlar çalışma kamplarında tüm insani koşullardan yoksun olarak zorla çalıştırılmakta; devletin izin verdiği sayıdan fazla çocuğa sahip olan ailelerin çocukları zorla toplatılıp öldürülmekte; fikir suçu nedeniyle dahi insanlar idam edilmekte, idam sahneleri toplumsal bir tören haline getirilmektedir. Çin'de yaşanılanlar, Darwinist görüşlerin etkisi altında kalan bir toplumun içine düşeceği durumun günümüzden bir örneğidir.

Malthus'un tezleri, İngiltere'de yoksulların durumunu daha da kötüleştirecek baskıcı bir yasanın hazırlanmasıyla kalmadı, sosyal sorunları daha da karmaşık ve içinden çıkılamaz bir hale getirdi. Günümüzde hala bazı çevrelerce savunulan, Darwinizm gibi 20. yüzyıla kargaşa, savaş, ırkçılık ve dinsizlik gibi belalar getiren bir teoriye öncülük eden bu tez, hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır. Hatta Malthus tezini ortaya koyarken, keçiler ve köpekler hakkında anlatılan, ne kadarı doğru olduğu dahi bilinmeyen bir hikayeden esinlenmiştir.

Keçilerin ve Köpeklerin Hikayesinden Darwinizm'e

Deneme'yi yazarken Malthus'a asıl esin kaynağı olan olay Pasifik Okyanusu'ndaki bir adaya İspanyol denizci Juan Fernandez tarafından bırakıldığı söylenen keçiler ile ilgili bir hikayedir. Hikayeye göre, bu keçiler zamanla adada çoğalmışlar ve adaya uğrayan denizciler için yiyecek kaynağı haline gelmişlerdir. Keçiler bir yandan da hızla çoğalarak adadaki besin kaynaklarını tüketmeye başlamışlardır. İspanyollar ise, kendilerine saldırarak ticaretlerini engelleyen İngiliz askerlerinin bu adadaki keçilerden faydalanmalarını engellemek için adaya dişi ve erkek köpekler bırakmışlardır. Bu kez köpekler zaman içinde çoğalmışlar ve keçilerin birçoğunu öldürmüşlerdir. Fransız matematikçi ve devrimci Condorcet Townsend bu şekilde doğanın dengesinin kurulduğunu yazmış ve şöyle demiştir:

İki türün de en zayıfları doğaya borç ödeyenlerin ilki oldular; en faal ve güçlü olanlar hayatlarını korudular. İnsan türünün de sayısını düzenleyen, yiyecek miktarıdır.[10]

Daha önce de belirttiğimiz gibi birtakım doğal koşullar hayvanların sayısının artması veya çoğalması, neslinin tükenmesi veya korunması gibi konular üzerinde etkili olabilir. Ancak bunun insan toplumları için de geçerli olabileceğini sanmak çok ciddi bir yanılgıdır. Böyle bir yanılgıyı uygulamaya koymanın ise ne kadar korkunç sonuçlara yol açabileceği, yaşanan tecrübelerle kanıtlanmıştır.

Townsend de bu düşüncelerini yürürlükte olan Yoksul Yasası'na uygulamak istedi. İngiltere'deki Yoksul Yasası'na göre fakirler aç kalmıyorlar, ancak çok fazla çalışmak zorunda bırakılıyorlardı. Townsend ise fakirleri çalışmaya zorlayan bu yasanın daha fazla zorluk ve gürültüye neden olduğunu öne sürdü. Bunun yerine fakirleri "açlıkla yola getirmenin" kendince daha makul olacağını iddia etti. Townsend'e göre, "Açlık en vahşi hayvanı dahi daha uysallaştıracak, onlara medeniyeti ve kontrol altına girmeyi öğretecek ve onları çalışmaya teşvik edecek"ti.[11] Elbette bu, çok acımasız ve vicdansızca bir yaklaşımdır. Bu acımasızlığın temelinde, insanları maddi imkanlarına ve fiziksel özelliklerine göre sınıflandırma yanılgısı yer almaktadır. Din ahlakına hiçbir şekilde uygun olmayan bu ayrımcılık, tarih boyunca toplumsal düzeni bozan, kargaşa, anarşi ve çatışmaya neden olan bir unsur olmuştur.

Keçilerin ve köpeklerin hikayesi, Townsend'in ardından Malthus'un tezlerinin de temelini oluşturdu. Malthus'tan sonra Herbert Spencer tarafından ortaya konulan "en uygun olan hayatta kalır" cümlesiyle ifade edilen aldatmacanın ve ardından Darwin'in öne sürdüğü "doğal seleksiyonla evrim" yanılgısının ilham kaynağı da yine bu hikayedir.

Oysa daha önce de vurguladığımız gibi, hayvanlar için geçerli olan bazı kanunları insanlara uygulamak Townsend ile başlayan, Malthus, Spencer ve Darwin'le devam eden zincirdeki kişilerin en büyük hatalarından biri olmuştur. Bu kişiler, insanları ancak radikal ve şiddete dayalı tedbirlerle dizginlenebilen, açlık, savaş ve

sefalet gibi etkenlerle kontrol altında tutulabilen vahşi varlıklar gibi görmüşlerdir. Oysa insan, akıl, sağduyu, mantık sahibi bir varlıktır. Hayvanlar gibi içgüdüleri ile değil, akıl ve vicdanıyla hareket eder.

Malthus'un İddiaları Bilimsel Verilere Dayanmamaktadır

Malthus'un teorisi tüm çarpıklıklarına rağmen, dönemin koşulları içinde bazı çevreler tarafından kabul görmüştür. Ve sonraki yüzyılı etkisi altına alan bazı sapkın ideoloji ve akımlara da temel oluşturmuştur. Bununla birlikte hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır ve çelişkilerle doludur. Bunlardan bazıları şöyledir:

1. Malthus, kitabını yazdığı sırada elinde nüfus artışı ile ilgili kullanabileceği hiçbir veri bulunmamaktaydı. Çünkü İngiltere'deki ilk ulusal nüfus sayımı 1801 yılında, yani Malthus *Deneme*'sini yazdıktan 3 yıl sonra yapılmıştı. Ayrıca Malthus, 1801 yılında yapılan nüfus sayımını da kullanamazdı, çünkü nüfus artış oranını hesaplayabilmek için önceki yıllara ait nüfus ölçümlerine de ihtiyacı vardı. Dolayısıyla nüfus artış oranını belirleyebileceği güvenilir istatistiklere sahip değildi. İddialarını tamamen varsayımlar üzerine dayandırmıştı.

2. Malthus, yiyecek kaynaklarının artış hızını hesaplayabileceği verilere de sahip değildi. Ne kadar arazinin ekili olduğunu, ne kadarından ne miktarda ürün elde edildiğini hesaplayabileceği bir yöntem o dönemde yoktu. Bu konuda da sadece tahminlerde bulunmuştu.

3. Malthus'un öne sürdüğü kural kendi içinde çelişkiliydi. Malthus, nüfusların geometrik olarak arttığını öne sürmüştü. O zaman, hayvan ve bitki nüfusu da geometrik olarak artmaktaydı ki bilindiği gibi her ikisi de insan yaşamı için temel oluşturmaktadırlar. Pratikte ne insanlar, ne hayvanlar, ne de bitkiler geometrik olarak çoğalmazlar. Artış oranları çevre koşullarına göre değişebilmektedir. İnsan dahil olmak üzere tüm ekosistem, son derece dengeli bir uyum içindedir. Doğadaki düzen, Malthus ve Darwin'in iddia ettiği gibi "ye veya yem ol" şeklinde özetlenebilen, sözde hayat mücadelesi iddiasından son derece uzaktır.

Kısacası Malthus'un ortaya attığı iddialar hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır, tam tersine yanlışlıkları ve mantıksızlıkları ispatlanmıştır. Darwin ise evrim teorisini, Malthus'un sadece birtakım varsayımlara dayalı, hayali iddiaları üzerine kurmuştur.

Malthusçu Darwin

Darwin, Malthus'un *Deneme*'sini 1838 yılında okudu ve not defterine şöyle yazdı:

Ekim 1838'de, yani sistematik bir şekilde araştırmalarıma başladıktan 15 ay sonra, sırf merakımdan Malthus'un nüfusla ilgili çalışmasını okumaya başladım. Ve hayvanlarla bitkilerde sürekli gözlemlediğim hayatta kalma mücadelesini düşündüğümde, bir an farkına vardım ki, bu koşullar altında uygun varyasyonlar korunacak ve uygun olmayanlar yok edilecekti. Bunun sonucunda ise yeni türler ortaya çıkacaktı. Burada, sonradan üzerinde çalışabileceğim bir teoriyi sonunda elde etmiştim.[12]

Darwin'in notlarından da anlaşıldığı üzere, doğal seleksiyonla evrim ve hayat mücadelesi kavramları Darwin'in zihninde Malthus'u okuduktan sonra şekillenmiştir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde Malthus'un iddialarını tamamen benimsediğini ise şu sözleriyle kabul ediyordu:

Doğal olarak, yüksek bir hızla çoğalan her organik varlık, eğer yok edilmezse, dünya kısa süre içinde tek bir çiftin soyu ile kaplanırdı. Bu istisnasız bir kuraldır. Yavaş çoğalan insan nüfusu dahi, son yirmi beş yıl

içerisinde ikiye katlanmıştır ve bu oran göz önünde bulundurulduğunda, önümüzdeki birkaç bin yıl içerisinde insan soyu için gerçekten de ayakta duracak yer kalmayacaktır...[13]

Darwin, Malthus'un teorisi ve doğal seleksiyon tezi arasındaki ilişkiyi ise şöyle açıklıyordu:

Hayatta kalabilen birey sayısından daha fazlası dünyaya geldikçe, tek bir bireyin aynı türün diğer bireylerine karşı, ya da farklı türlerin bireyleri arasında veya fiziksel şartlara karşı, her halikarda bir hayat mücadelesi olmalıdır. Bu, Malthus'un öğretisinin çeşitli derecelerde tüm hayvan ve bitki alemine uygulanmasıdır...[14]

Darwin'in, Malthus'un sapkın görüşlerinden destek bulan bu düşünceleri ciddi bir yanılgıdır ve bilimsel hiçbir değere sahip değildir. Bunun da ötesinde, nüfus planlamasını zayıfları ve fakirleri ortadan kaldırarak sağlamayı öne süren, yeterince güçlü olmayanların yok olmaları gerektiğini ifade eden bu bakış açısı büyük bir zalimliktir. Nitekim yaşamı; huzuru, güvenliği ve anlayışı temel alan bir saha olarak değil de yalnızca hayatta kalmayı, bunun için de amansızca mücadele etmeyi gerektiren bir alan olarak gören bu bakış açısı, toplumlara büyük felaketler getirmiştir.

Malthus'tan Acımasız Dünya Görüşüne

Malthus ve Darwin'in görüşleri bilimsel delillere dayanmamasına rağmen büyük bir destek gördü. Bunun nedenini, her ikisinin de yaşadıkları dönemde aramak gerekir. Malthus ve Darwin, Sanayi Devrimi sonrasındaki dönemde İngiltere'de yaşamaktaydılar. İngiltere aristokrasisi, Sanayi Devrimi ile birlikte konumunu ve gücünü işçi sınıfına karşı kaybetmekten korkuyordu. Bir yandan da ucuz iş gücüne fazlasıyla ihtiyaçları vardı. Bu ikilem sonucunda yönetici sınıfın kendi çarpık anlayışı ile vardığı sonuç şu oldu: İngiltere'de "aşağı sınıf" kontrol altına alınmalı, ezilmeli, güçlendirilmemeli ve çalıştırılmalıydı. Malthus ise, hızla artan nüfusa karşı yetersiz kalan besin kaynakları tezini öne sürerken, çözümü "aşağı sınıf"ın çoğalmasını durdurmakta göstererek, hem yoksulları tehdit etmiş oluyor hem de onlara karşı katı tedbirler alınmasına neden oluyordu. Darwin Malthus'un tezini doğa bilimine ve biyolojiye uygulayarak, bu iddiaya sözde bilimsel bir görünüm kazandırmıştı.

Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Amerikan Düşüncesinde Sosyal Darwinizm) adlı kitabında Darwin'in, Malthus'un tezine verdiği destek için şöyle demiştir:

Malthusçuluk İngiltere'de çok popüler hale geldi... Bu akım aynı zamanda zenginleri, fakirlerin çektikleri acılara yönelik olarak yerine getirmeleri gereken görevlerinden kurtarmıştır. Olayların akışı içerisinde Malthus'un yanlışlığı kanıtlandı ve teori tam siyasi ekonomide yavaş yavaş ortadan kalkıyordu ki, ona Darwin'in biyolojik yaklaşımından taze destek geldi.[15]

Araştırmacı yazar Ian Taylor ise Malthus'la ilgili bir makalesinde, Malthus'un tezinin içerdiği dejenere fikirler için şöyle demektedir:

Tüm bunlardan alınacak ders, Allah'ı, O'nun takdirini ve müdahalesini reddeden Darwin ve diğerlerinin, Malthus'un prensibinde, ağıza alınmayacak ve saçma bilimsel önerilere yönelten, dehşet verici bir felaket ve çaresizlik bulmuş olmalarıdır. Malthus'un argümanındaki son derece belirgin zayıflıklara ve yetersizliklere rağmen, bu böyledir.[16]

Malthus'un "acımasız, umutsuzluk veren, saçma" iddiası bilim tarafından yalanlansa da günümüze kadar etkisini devam ettirebilmiştir. Ian Taylor *In The Minds of Men* (İnsanların Zihninde) adlı kitabında Malthus'la başlayan ve Hitler ile son bulan bu acımasızlık zincirini şöyle özetler:

Malthus düşüncesini, daha sonradan "en uygun olan hayatta kalır" teması halini alan kurala dayandırdı. Bu kavram, Condorcet'ten Malthus'a, Spencer'a, Wallace'a ve Darwin'e kadar uzanır. En sonunda, Adolf Hitler gibi kişileri etkilemek amacıyla hızlıca gelişti. Ancak unutmamalıyız ki herşeyin başında keçilerin ve köpeklerin hikayesi vardı.[17]

Görüldüğü gibi, Malthus'un zalim görüşlerinin destek görmesinin temelinde bunları, kendi acımasızlıklarına, menfaatlerine, sapkınlıklarına bir tür kılıf olarak kullanmayı isteyen bazı yöneticilerin ve liderlerin, ideolojik kaygılar taşıyan birtakım kanaat önderlerinin önemli bir payı olmuştur. Söz konusu çevrelerin kendi çıkarları uğruna destek verdikleri bu acımasız dünya görüşünün neden olduğu felaketler ise, tarihte eşi görülmemiş büyüklükte olmuştur. İlerleyen sayfalarda, Malthus'la başlayan bu merhametsiz ve acımasız dünya görüşünün, sosyal Darwinizm ismi altında nasıl güçlendirildiğini ve insanlığa nelere mal olduğunu inceleyeceğiz.

Darwin'in Takipçisi "Hırsız Baronlar"

On dokuzuncu yüzyıl sonlarında başlayan ve günümüze kadar devam eden birçok tehlikeli fikir akımının, ideoloji ve uygulamanın ardında Darwinizm'in olması son derece ilginçtir. Darwinizm, birbirine zıt kutuplarda olan ideolojilerin dahi temel dayanak noktasını oluşturmaktadır. Nazizmin, faşizmin ve komünizmin doğuşunda ve yayılışında, ırkçı ve komünist katliamların sözde meşrulaştırılmasında önemli bir rol oynayan Darwinizm, "vahşi kapitalizm"in de sözde bilimsel temelini oluşturmuştur. Özellikle Viktorya dönemi İngilteresi'nde ve "hırsız baronlar" olarak adlandırılan acımasız bazı kapitalistlerin Amerikası'nda Darwinizm, kapitalizmin merhametsiz yönüne verdiği destek nedeniyle büyük bir rağbet görmüş ve güçlendirilmiştir.

Vahşi kapitalizmin en önemli özelliği, daha zayıf işletmelerin ve daha zayıf insanların hiçbir sınırlandırma olmadan ezilebilecekleri, sömürülebilecekleri ve yok edilebilecekleri yanılgısıdır. Hiç şüphesiz bu, büyük bir zalimlik ve acımasızlıktır ve hiçbir şekilde kabul edilemez. Günümüzde bu yanılgı "büyük balık küçük balığı yutar" deyimiyle özetlenmektedir. Yani küçük işletmeler daima büyük işletmeler tarafından ortadan kaldırılır. Bu, Darwinizm'in iş dünyasına uyarlamasıdır.

Bunu eleştirirken, bazı kavramları netleştirmek de yerinde olacaktır. 20. yüzyılda, dünya üzerinde özellikle iki farklı ekonomik model denenmiştir: Özel mülkiyet ve serbest girişime dayalı liberal ekonomi ve devlet mülkiyetine ve planlı ekonomiye dayalı sosyalist ekonomi. Dünyanın her yerinde sosyalist ekonomiler başarısızlığa uğramış, toplumlara fakirlik ve sefalet getirmiştir. Liberal ekonomi ise, tartışılmaz bir biçimde başarı göstermiş, toplumlara ve bireylere daha fazla refah sağlamıştır.

Ancak liberal ekonomi toplumun geneline refah getirmek için tek başına yeterli değildir. Liberal ekonomi sayesinde çoğu kez toplumdaki genel ekonomik düzey yükselir, ama toplumun hepsi bu yükselişten payını alamaz. Toplumun bir kısmı fakir olarak kalır ve sosyal adaletsizlik tehlikesi baş gösterir. İşte bu tehlikenin önlenmesi ve sosyal adaletsizliğin ortadan kaldırılması için iki şey gereklidir:

1) Devletin "sosyal devlet" anlayışı gereğince fakirlere, düşkünlere, işsizlere sahip çıkması. Onlar yararına düzenlemelerde bulunması.

2) Toplumun genelinde, din ahlakının gereği olan "yardımlaşma ve dayanışma" duygularının egemen olması.

Bu iki maddeden özellikle ikincisi hayatidir, çünkü birinci maddeyi -yani devletlerin anlayışını- belirleyen de sonuçta toplumların eğilimleridir. Eğer bir toplum güçlü dini ve ahlaki değerler nedeniyle sosyal adalete önem verirse, o toplumda uygulanacak liberal ekonomi hem ekonomik kalkınma hem de sosyal adalet sağlar. Zenginler, elde ettikleri servetin bir kısmını fakirlere yardım etmek, zayıflara destek vermeye yönelik sosyal programlar düzenlemek için kullanırlar. (Nitekim Allah'ın Kuran'da bildirdiği ekonomi modeli de bu şekildedir. İslamiyet'te özel mülkiyet vardır, ama mülk sahipleri fakirlere yardım etmekle, mallarının bir kısmını "zekat" ve "sadaka" şeklinde, ihtiyaç sahiplerine yardım için kullanmakla yükümlüdürler.)

Eğer bir toplumun ahlaki değerleri dejenere olmuşsa, işte o zaman liberal ekonomi; fakirlerin ve düşkünlerin hiçbir yardım görmedikleri, aksine ezildikleri, herhangi bir sosyal yardım programının olmadığı, sosyal adaletsizliğin bir sorun değil "doğal bir durum" olarak görüldüğü "vahşi kapitalizm"e dönüşür.

Burada eleştireceğimiz ekonomi modeli de, liberal ekonomi yani özel mülkiyet ve rekabete dayalı serbest ekonomik model- değil, vahşi kapitalizmdir.

Vahşi kapitalizmin ilham kaynağı ise, ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz gibi, sosyal Darwinizm'dir.

Darwinist uygulamayı iş dünyasına ilk getirenler, Amerika'nın "hırsız baronlar" olarak anılan kesimiydi. "Hırsız baronlar", Darwinizm'e inanıyorlardı ve Darwinizm'in "en uygun olanlar hayatta kalırlar" iddiasının, kendi acımasız uygulamalarını sözde meşrulaştırdığını sanıyorlardı.[18] Sonuç ise, iş dünyasında cinayetlere kadar varabilen acımasız bir rekabetin başlaması oldu. "Hırsız baronlar"ın tek hedefi daha çok para ve güç kazanmaktı. Toplumun refahıyla hiç ilgilenmiyorlar, hatta kendi işçilerine dahi hiç değer vermiyorlardı. Darwinizm'in ekonomiye girmesiyle, milyonlarca insanın hayatı mahvoldu. Son derece düşük ücretler, çok ağır çalışma koşulları, çok uzun çalışma saatleri ve hiçbir güvenlik önleminin olmaması, işçilerin hastalanmalarına, yaralanmalarına ve hatta ölmelerine neden oluyordu.

Darwinist İşverenlerin Zalimlikleri

19. yüzyılda İngiltere'de başlayarak tüm dünyaya yayılan Sanayi Devrimi ile birlikte, yeni fabrikalar kurulmuş ve bu fabrikalarda makinalar kullanılmaya başlanmıştı. Ancak, insan hayatına, özellikle de işçilerin hayatına hiç değer vermeyen bazı işletme sahipleri, gerekli güvenlik önlemlerini almadıkları için çok sık yaralanmalar oluyordu. Bu yaralanmaların çoğu ölümle ya da ellerin, parmakların veya kolların kopması gibi ciddi sakatlıklarla sonuçlanıyordu. 1900'lerde yılda bir milyon işçinin öldüğü, yaralandığı veya hastalandığı belirlenmişti.[19]

Hayatı boyunca fabrikada çalışan bir işçi için bir organını kaybetmek neredeyse kaçınılmaz bir sondu. İşçiler arasında yapılan araştırmalar, yarısından çoğunun çalışma hayatları boyunca, kol ve bacak kaybından, görme veya işitme kaybına kadar çok ciddi yaralanmalar geçirdiklerini veya hastalandıklarını ortaya çıkarmıştı. Örneğin sert siperlikli şapka imal eden işçiler civa zehirlenmesine uğruyorlardı. Radyumlu boya kullanan işçilerin neredeyse tamamı eninde sonunda kanser oluyorlardı.[20]

Bazı işverenler ise çalışma koşullarının ve yaşanan kazaların tamamen farkında olmalarına rağmen, koşulları iyileştirmek için hiçbir önlem almıyorlardı. Çelik imal eden dökümhanelerde çalışan birçok işçi 12 saatlik vardiyalarda, 40-50 derece sıcaklıkta ve çok düşük ücretlerle çalışıyordu.[21] 1892 yılında ABD Başkanı Benjamin Harrison ortalama bir Amerikan işçisinin her gün savaştaki bir asker kadar tehlike ile karşı karşıya olduğunu söyleyerek işçilerin maruz kaldıkları insanlık dışı muameleyi özetlemişti.[22]

Bazı kapitalist iş adamları insan hayatını kolay harcanabilir olarak görüyorlardı. Sadece demir yolu inşaatları sırasında, kötü koşullar nedeniyle yüzlerce insan hayatını kaybetmişti.[23] İnsan hayatına hiç değer verilmediğini gösteren en çarpıcı örneklerden biri de, Amerikalı iş adamı J. P. Morgan'ın acımasızlığıdır. J.P. Morgan tanesi 3.5 dolardan 5000 adet bozuk tüfek alıp bunları tanesi 22 dolara ABD ordusuna satmıştı. Yani kendi devletinin ordusunu aldatacak, kendi askerlerinin hayatını tehlikeye atacak kadar ahlaki değerlerini yitirmişti. Tüfeklerdeki bozukluk nedeniyle onları kullanan askerlerin başparmakları kopuyordu.[24] Bu tüfekler yüzünden yaralanan askerler J. P. Morgan aleyhine dava açtılar, ancak kaybettiler. Çünkü o dönemde mahkemeler genellikle "hırsız baronlar"ın lehinde karar vermekteydi. [25]

Dönemin kapitalist işverenlerinden birinin, kendisine işçileri için koruyucu bir dam inşa etmesini söyleyenlere, "işçilerin kiremitlerden daha ucuz olduğu" cevabını vermesi dönemin merhametsizliğine bir başka örnektir. [26]

Tüm bu zalimliğin temeli incelendiğinde, Darwinizm'in etkisi açıkça görülür. İnsanı kendilerince bir hayvan türü olarak kabul eden, bazı insanların daha az gelişmiş oldukları, hayatın mücadele yeri olduğu ve

sadece gücün kazandığı yalanını kabul eden bir dünya görüşünün sonuçları elbette ki acımasızlık, merhametsizlik ve eziyettir.

Darwinizm'in İş Dünyasındaki Tahribatı

Vahşi kapitalizmin savunucuları olan iş adamlarının birçoğu aslında Allah'a inanan kişiler olarak yetiştirilmişlerdi. Ancak sonradan, Darwinizm'in sahte telkinlerinin etkisi altında kalarak, inançlarını terk etme hatasına düştüler. Örneğin 19. yüzyılda çelik endüstrisinin önde gelen isimlerinden ünlü Amerikalı iş adamı Andrew Carnegie, ilk başta Hıristiyanlığa bağlı idi, ancak sonradan Darwinizm'in aldatmacalarına kanmıştı. Carnegie otobiyografisinde kendisinin ve birçok arkadaşının nasıl Darwinizm'in etkisi altında kaldıklarını açıkça ifade ediyordu.

Oysa Carnegie'nin bir gerçek gibi gördüğü evrim teorisi baştan sona büyük bir aldatmaca ve sahtekarlıktan ibaretti. İlerleyen yıllarda bilim dünyasında yaşanan gelişmeler bu aldatmacanın gerçek yüzünü gözler önüne serdi. Ne var ki o dönemde, pek çok insan gibi bazı iş adamları da henüz bu gerçeği anlayamamışlardı. Carnegie ile aynı hataya düşen başka iş adamları da Darwinist telkinler neticesinde vahşi kapitalizmi kabullenmişlerdi. Bu durum, daha çok para kazanmak için acımasızca rekabet etmeyi, insanların hayatlarına değer vermemeyi, fedakarlıktan kaçınmayı makul görmelerine neden oldu.

Darwinizm yanılgısına kapılmış olan Carnegie, rekabeti hayatın vazgeçilmez bir kanunu sanmış ve tüm hayat felsefesini bu yanılgının üzerine kurmuştu. Rekabet kanununun, bazı insanlar için zor olsa da, ırk için en iyisi olduğunu ve bu sayede sadece uygun olanların hayatta kaldıklarını iddia ediyordu.[27]

Carnegie'i ilk olarak Darwinizm'le tanıştıranlar ise New York Üniversitesi'nden bir profesörün evinde karşılaştığı "yeni bir 'insanlık dini' arayışında olan sözde hür ve aydınlanmış düşünürler"di.[28] Carnegie'in yakın çevresindeki kişilerden biri de, Darwin'in takipçilerinden ve sosyal Darwinizm'in en önemli isimlerinden Herbert Spencer idi. Spencer, birçok önde gelen Amerikalı iş adamını etkisi altına almıştı. Söz konusu iş adamları, içinde bulundukları koşulların etkisiyle Spencer ve Darwin'in sapkın düşüncelerini benimsiyor, bunun kendilerini ve içinde yaşadıkları toplumu nasıl bir çıkmazın içine sürükleyeceğini hesaba katamıyorlardı.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden antropolog ve *The Encyclopedia of Evolution* (Evrim Ansiklopedisi)'ın yazarı Richard Milner, dönemin iş adamlarının Darwinizm'in etkisi altında kalışlarını anlatırken, Carnegie'in Darwinizm ile olan bağlantısını şöyle dile getirir:

... Carnegie ticaret hayatında, insanı ve dünyayı sömüren, rekabette ezip geçen ve yaptıklarını sosyal Darwinizm felsefesi ile meşru hale getiren, güçlü ve acımasız bir iş adamı olma yolunda yükseldi. Girişimci rekabetin, zayıfları ortadan kaldırarak topluma bir hizmette bulunduğuna inanıyordu. İş yaşamında, hayatta kalmayı başaranlar "uygundu" ve bu yüzden statülerini ve ödüllerini hak ediyorlardı. Carnegie, kapitalist etiği bir doğa kanunu haline getirdi.[29]

Carnegie ve onun gibi düşünen iş adamlarının, güçlü ve acımasız olmayı ticaretin bir parçası olarak görmeleri çok büyük bir hatadır. İnsanların geçimlerini sağlamaları, rahat ve konforlu bir yaşam sürebilmeleri için ticari faaliyette bulunmaları son derece doğaldır. Ancak bu esnada, diğer insanların zarar görmelerine neden olmak, kendi menfaatleri uğruna diğer insanların zor durumda kalmalarına göz yummak, kendi gücünü artırmak için daha zayıf olanları iyice ezmeye kalkışmak hiçbir şekilde kabul edilebilir değildir. Allah insanlara her konuda olduğu gibi ticarette de dürüst ve doğru davranmalarını, ihtiyaç içinde olanların haklarını koruyup

kollamalarını emretmiştir. Güçsüz olanları ezerek ve hatta onları tamamen ortadan kaldırmayı hedefleyerek toplum yararının amaçlandığını öne sürmek ise büyük bir yalandan başka birşey değildir.

Carnegie, ilerleyen yıllarda da sohbetlerinde, demeçlerinde, kitaplarında, makalelerinde ve kişisel yazışmalarında hep Darwinist ifadelere yer vermiştir. Tarihçi Joseph F. Wall, *Andrew Carnegie* adlı kitabında bu konuda şöyle der:

Carnegie, yalnızca yayınlanan makale ve kitaplarında değil, aynı zamanda döneminin iş adamlarına yazdığı özel mektuplarında da sosyal Darwinist inanç sistemine sık sık atıflarda bulundu. "En uygun olanın hayatta kalması", "ırkın gelişmesi" ve "yaşam mücadelesi" gibi cümleler kaleminden kolaylıkla dökülüyordu. Ticareti büyük bir rekabetçi mücadele olarak değerlendiriyordu.[30]

Sosyal Darwinizm'in telkinleri altında kalan kişilerden biri de ünlü Amerikalı sanayici John D. Rockefeller idi. Rockefeller'ın "Ticaretin büyümesi sadece uygun olanın hayatta kalması... bir doğa kanununun işlemesidir..."[31] sözleri de bu durumun göstergelerinden biridir.

Darwinizm'in iş dünyası üzerindeki etkisinin en belirgin örneklerinden birini Spencer'ın Amerika seyahatinde görmek mümkündür. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Amerikan Düşünce Yapısında Sosyal Darwinizm) adlı kitabında bu olayı şöyle anlatmaktadır:

Her ne kadar konukları, Spencer'ın düşüncesindeki ayrıntıları tam olarak anlayamasalar da, resmi ziyafetler onun Birleşik Devletler'de ne kadar popüler olduğunu gösteriyordu. Spencer, İngiltere'ye dönmek üzere gemi güvertesindeyken, Carnegie ve Youmans'ın ellerini tutarak gazetecilere şöyle seslendi: "İşte Amerikalı en iyi iki arkadaşım." Spencer'a göre bu hareket, hissettiği kişisel sıcaklığın nadir olarak tekrarlanacak bir göstergesiydi. Ancak bunun da ötesinde, ticari medeniyetin bakış açısı ile yeni bilimin (sosyal Darwinizm'in) uyumunu simgeliyordu.[32]

Bazı kapitalistlerin sosyal Darwinizm'i benimsemelerinin nedenlerinden biri de, bu akımın sapkın telkinlerinin fakirlerin sorumluluğunu varlıklı insanların üzerlerinden almasıydı. Ahlaki değerlerin korunduğu toplumlarda, zengin olanların fakir ve korunmaya muhtaçlara ilgi göstermesi, onlara yardımda bulunması beklenirken, sosyal Darwinizm'in merhametsiz uygulamaları ile bu erdem ortadan kaldırılmaya çalışılıyordu. Bilim yazarı Isaac Asimov, *The Golden Door: The United States from 1876 to 1918* (Altın Kapı: 1876'dan 1918'e Birleşik Devletler) adlı kitabında sosyal Darwinizm'in bu acımasız yönü için şu yorumda bulunmuştur:

Spencer, "en uygun olan hayatta kalır" ifadesini ortaya attı ve örneğin 1884'de, çalışamayacak kadar vasıfsız ya da toplum üzerine yük olan kişilerin birer yardım ve hayırseverlik objesi yapılmalarındansa öldürülmelerine izin verilmesi gerektiğini savundu. Bunu yapmak için de, uygun olmayan bireyleri ayıklamak ve ırkı güçlendirmek gerekiyordu. Bu, insanoğlunun en kötü güdülerini meşrulaştırmak için kullanılabilecek korkunç bir felsefeydi.[33]

Vahşi kapitalizmi uygulayan isimler Darwinizm'i desteklerken, Darwinistler de söz konusu kişileri desteklemişlerdir. Örneğin sosyal Darwinizm'in önde gelen sözcülerinden William Graham Sumner milyonerlerin toplumdaki "en uygun kişiler" oldukları iddiasını ortaya atmıştır. Ve bu nedenle özel imtiyazlara hakları olduğu, onların rekabet potasında doğal olarak seçildikleri gibi mantık dışı çıkarımlarda bulunmuştur.[34] Felsefe profesörü Stephen Asma, sosyal Darwinizm'le ilgili *The Humanist* dergisindeki yazısında, Spencer'ın kapitalistlere verdiği desteği şöyle açıklamaktadır:

Spencer, "en uygun olan hayatta kalır" ifadesini ortaya attı, Darwin de bu ifadeyi benimseyerek *Türlerin Kökeni* kitabının sonraki baskılarında kullandı... Spencer'ın Amerikalı taraftarları olan girişimciler John D.

Rockefeller ve Andrew Carnegie'e göre sosyal hiyerarşi, doğanın sarsılmaz ve evrensel kanunlarını yansıtıyordu. Doğa, güçlünün hayatta kaldığı, zayıfın ise yok olduğu şekilde gelişiyordu. Buna göre, hayatta kalan ekonomik ve sosyal yapılar diğerlerine oranla "daha güçlü" ve daha iyiydiler. Bu yapıların yeterince güçlü olmayanları ise açıkça yok olup gittiler.[35]

Oysa daha önce de vurguladığımız gibi, toplumların ilerlemesini sağlayan ana unsur manevi değerler ve bu değerlerin korunmasıdır. Yardımlaşma ve dayanışma ruhunun güçlü olduğu, insanların birbirine sevgi, merhamet ve saygıyla yaklaştığı toplumlarda ekonomik koşullardaki zorluklar birlik ruhu içinde kolaylıkla aşılabilir. Ama insani ilişkilerin ortadan kalktığı, herkesin bir diğerini sadece rakip olarak gördüğü, merhametin ve anlayışın olmadığı bir toplumda, ekonomik yönden bir gelişme olsa dahi, yıpratıcı ve yıkıcı çok daha büyük sorunlar başgösterecektir. Bu nedenle yapılması gereken, toplumdaki tüm bireylerin refah seviyesini ve yaşam kalitesini artıracak çözümler oluşturmak, insanların yalnız ekonomik olarak değil manevi olarak da güven içinde olabilecekleri bir ortam meydana getirmektir. Bunun ise ancak gerçek din ahlakının yaşanmasıyla mümkün olabileceği açıktır. Din ahlakına uygun olmayan hiçbir akım ve ideoloji, geçmişte ve günümüzde pek çok örneği ile ispatlandığı üzere, insanlara özlemi içinde oldukları refah, huzur ve güveni asla sağlayamazlar.

Sosyal Darwinizm'in ve Dinsizliğin Ortak Ürünü: Vahşi Kapitalist Yapı

Buraya kadar anlatılanlardan görüldüğü gibi, 19. yüzyılda ortaya çıkan acımasız kapitalistler, uygulamalarını Darwinizm'e dayandırmışlardır. Sadece güçlü ve zengin olanların yaşama hakkı olduğunu savunan, fakirlerin, zayıfların, sakatların, hastaların "işe yaramaz ağırlıklar" olduklarını ve dolayısıyla mümkün olduğunca sömürülmeleri gerektiğini iddia eden Darwinist kapitalistler, 19. yüzyıldan itibaren birçok ülkede zulüm sistemi kurmuşlardır. Bu acımasız rekabet ortamında insanları ezmek, sindirmek, korkutmak, yaralamak, hatta öldürmek dahi meşru sayılmış, her türlü ahlak ve kanun dışı eylem, "doğanın kanunlarına uygun" sayıldığı için engellenmemiş veya kınanmamıştır.

Bu sistem günümüzde de din ahlakının yaşanmadığı birçok ülkede devam etmektedir. Zengin ile fakirin arasındaki farkın giderek artan bir hızla açıldığı bu ülkelerde, ihtiyaç içinde olan insanların yaşadıkları koşullar görmezden gelinmektedir. Sosyal Darwinizm'in batıl telkinlerine göre fakirlerin korunması ve bakılması doğa kanunlarına aykırı kabul edildiği ve bu insanlar topluma yük olarak görüldükleri için, düşkünlere ve fakirlere yardım eli uzatılmamaktadır.

Sadece bir ülke içindeki insanların refah seviyeleri değil, ülkeler arası refah seviyesi de büyük farklılıklar göstermektedir. Özellikle Batı ülkelerinde refah seviyesi giderek artarken, birçok Üçüncü Dünya ülkesinde açlık, hastalık, sefalet ve yoksulluk hüküm sürmekte, insanlar bakımsızlıktan ve açlıktan ölmektedirler. Oysa, akılcı ve vicdanlı bir şekilde kullanıldığı takdirde, dünyanın kaynakları tüm insanlara refah sağlamaya yetecek kadar boldur.

Dünya kaynaklarının adaletli bir biçimde kullanılması, fakir ve bakıma muhtaçların, açlığa ve yoksulluğa terk edilmiş olanların insani koşullarda yaşamalarının sağlanabilmesi için, Darwinizm'in tüm dünyadaki fikri etkisinin yok edilmesi şarttır. Darwinist görüş ve anlayışın yerini, Kuran ahlakını benimseyen bir anlayış aldığında bu tür sorunlar doğal olarak çözülecektir. Çünkü sosyal Darwinizm zayıfların ezilmesini, "büyüklerin küçükleri yutmasını", acımasızca rekabet etmeyi insanlara telkin ederken, din ahlakında merhamet, koruma, yardımlaşma, dayanışma, paylaşma vardır. Örneğin Peygamber Efendimiz (sav) bir hadis-i şeriflerinde

"Yanıbaşındaki komşusu açken tok olarak geceleyen kişi (olgun) mümin değildir" diye buyurmaktadırlar.[36] Peygamber Efendimiz (sav)'in bu hikmetli sözleri, Müslümanların şefkat ve merhametlerinin göstergelerinden biridir.

Allah, birçok ayetinde insanlara sevgi, merhamet, şefkat ve fedakarlığı emretmiş, Müslümanların güzel ahlaklarından örnekler vermiştir. Sosyal Darwinizm'de zengin, varlıklı olanların yoksulları ve muhtaçları ezmeleri, onların üzerlerine basarak yükselmeleri gibi bir zulüm varken, İslam ahlakında varlıklı olanların muhtaç olanları korumaları emredilmektedir. Rabbimiz'in bu konuda bildirdiği ayetlerden bazıları şöyledir:

Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler... (Nur Suresi, 22)

Sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki: "Hayır olarak infak edeceğiniz şey, anne-babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışadır... (Bakara Suresi, 215)

... Artık bunlardan yiyin ve zorluk çeken yoksulu da doyurun. (Hac Suresi, 28)

Ki onlar, namazlarında süreklidirler. Ve onların mallarında belirli bir hak vardır: Yoksul ve yoksun olan(lar)için. (Mearic Suresi, 23-25)

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimiz'den korkuyoruz." (İnsan Suresi, 8-10)

Allah, Kuran'da yoksula ve zayıfa yardım etmeyenlerin cehennemle karşılık göreceklerini de bildirmektedir:

Suçlu-günahkarları; "Sizi şu cehenneme sürükleyip-iten nedir?"
Onlar: "Biz namaz kılanlardan değildik" dediler.
"Yoksula yedirmezdik." (Müddessir Suresi, 41- 44)

Daha sonra onu, uzunluğu yetmiş arşın olan bir zincire vurup gönderin. Çünkü, o, büyük olan Allah'a iman etmiyordu. Yoksula yemek vermeye destekçi olmazdı. Bundan dolayı bugün, kendisine hiçbir sıcak dost yoktur. (Hakka Suresi, 32-35)

Şu önemli gerçeği de unutmamak gerekir: Herkese kazancını ve başarısını veren, tüm varlığın sahibi ve tüm kainatın hakimi olan Yüce Allah'tır. Bir insan, "hayat mücadelesinde" kıyasıya rekabet ettiği, güçsüzleri ezerek güçlendiği için zengin olmaz. Her insana tüm mal varlığını veren Allah'tır. Allah, zenginliği insanlar arasında, onları denemek için dağıtmaktadır. Zengin bir insan, gerçekte bu mal varlığı ile denenmektedir. Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle bildirir:

Şüphesiz Biz, yeryüzü üzerindeki şeyleri ona bir süs kıldık; onların hangisinin daha güzel davranışta bulunduğunu deneyelim diye. (Kehf Suresi, 7)

Bu durumda insana düşen sorumluluk, Allah'ın kendisine bir nimet olarak verdiği tüm imkanları Allah'ın kendisinden razı olacağı şekilde en güzeliyle değerlendirmektir. Samimi olarak iman eden bir kimse, sahip olduğu her türlü imkanın Allah'ın bir lütfu olduğunun, Rabbimiz dilediği takdirde sahip olduğu herşeyi kendisinden alabileceği gibi isterse çok daha fazlasını da verebileceğinin bilinciyle hareket etmelidir.

Sosyal Darwinizm ve Kayırılmış Irklar Yalanı

Dünya tarihinin pek çok döneminde ırkçı toplumlara, yöneticilere ve uygulamalara rastlamak mümkündür. Ancak ırkçılığa ilk kez sözde bilimsel bir geçerlilik kazandıran kişi Darwin olmuştur. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabının alt başlığı *The Preservation of Favored Races in the Struggle for Life* (Hayat Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması) idi. Darwin'in "kayırılmış ırkların korunması" hakkında yazdıkları ve özellikle *İnsanın Türeyişi* kitabındaki bilim dışı iddiaları, Almanların Aryan ırkının, İngilizlerin ise Anglo Saksonların üstün oldukları yanılgılarını desteklemekteydi. Ayrıca, Darwin'in doğal seleksiyon teorisi, kıyasıya bir hayatta kalma mücadelesinden söz ediyordu. Bu "orman kanunu" insan toplumlarına uygulandığında, ırklar ve milletler arasında çatışma ve savaşların baş göstermesi kaçınılmazdı. Nitekim öyle oldu. Irkçı ve savaşçı yöneticilerden felsefecilere, politikacılardan bilim adamlarına kadar dönemin önde gelen birçok ismi, Darwin'in teorisini sahiplendi. North Carolina Üniversitesi Tarih Bölümü'nden Prof. Karl A. Schleunes *The Twisted Road to Auschwitz* (Auschwitz'e Giden Dolambaçlı Yol) adlı kitabında, ırkçıların Darwin'in teorisini hemen kabullendiklerini şöyle açıklar:

Darwin'in hayatta kalma mücadelesi fikri, ırkçılar tarafından hızla kabul edildi... En son (sözde) bilimsel görüşlerin meşru kıldığı bu tip bir mücadele, ırkçıların savunuculuğunu yaptıkları yüksek ve aşağı insan kavramının doğruluğunu kanıtladı... ve bunlar arasındaki mücadeleyi geçerli kıldı.[37]

Schleunes'in kitabında söz ettiği, "Darwin'in kuramının ırkçıların insan sınıfları ile ilgili görüşlerini doğrulaması" konusu elbette ırkçıların bakış açısını yansıtmaktadır. Irkçı fikirleri savunanlar Darwin'in ortaya attığı iddialarla, sapkın görüşlerine kendilerince bilimsel bir dayanak bulduklarını sanmışlardır. Oysa, Darwin'in iddiaları hiçbir bilimsel temele dayanmadığı gibi, kısa süre sonra teorinin geçersizliğinin bizzat bilim tarafından gözler önüne serilmesi, ırkçıların ve Darwin'in cehalet dolu görüşlerini temel alan daha pek çok akımın yanılgı içinde olduklarını göstermiştir.

20. yüzyılda, Darwinizm'den aldığı destekle, ırkçılığı en şiddetli şekilde uygulamaya koyan güç, elbette ki Nazi Almanyası'dır. Fakat sözde "bilimsel" ırkçılığın geliştiği tek yer Almanya olmadı. Başta İngiltere ve Amerika olmak üzere birçok ülkede ırkçı görüşe sahip yöneticilerin ve entelektüellerin sayısı giderek artarken, bir yandan da ırkçı yasalar ve düzenlemeler baş gösterdi.

19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başlarında evrimcilerin neredeyse tamamı ırkçı görüşlere sahipti. Birçok bilim adamı, ırkçı görüşlerini açıkça savunmaktan çekinmiyordu. O dönemde yazılmış olan kitaplar ve makaleler bunun en somut örnekleridir. Southern Illinois Üniversitesi'nde tarih profesörü olan John S. Haller, *Outcasts from Evolution: Scientific Attitudes of Racial Inferiority* (Evrimden Mahrum Bırakılanlar: Irksal Aşağılanmaya Bilimsel Bakış) adlı kitabında 19. yüzyılda evrimcilerin tamamının beyaz ırkın üstünlüğü ve diğer ırkların ise aşağı ırk oldukları yalanına inandıklarını anlatır. *Scientific American* dergisinde bu kitap hakkında yazılan bir makalede şöyle denmektedir:

Bu, uzun süredir hakkında şüpheler olan bir konuyu delillendiren son derece önemli bir kitaptır: Kuzey Amerikalı bilim adamlarının, 19. yüzyıl boyunca (ve 20. yüzyılda da) köklü ve katı bir şekilde, neredeyse

ittifakla kabul ettikleri ırkçılık... Daha en başından, Afrika kökenli Amerikalılar, bu entelektüeller tarafından bazı yönlerden ıslah edilemez, değiştirilemez ve kesinlikle aşağı olarak değerlendiriliyorlardı.[38]

Science dergisinde yayınlanan bir başka yazıda ise aynı kitaptaki bazı iddialar için şu yorumda bulunuluyordu:

Viktorya döneminde yeni olan şey Darwinizm'di... 1859 öncesinde, birçok bilim adamı siyahların beyazlarla aynı türden olup olmadığını sorgulamıştı. 1859'dan sonra, evrimsel plan -özellikle Afrikalı Amerikalıların beyazlarla olan yakın ilişkilerindeki mücadelelerinde hayatta kalıp kalamayacakları gibi- yeni soruların ortaya atılmasına neden oldu. Son derece önemli olan cevap her yerde yankılanan bir "hayır"dı... Afrikalı aşağı idi, çünkü maymunlarla Cermenler arasındaki "kayıp halkayı" temsil ediyordu.[39]

Kuşkusuz bu, hiçbir gerçeklik payı olmayan bir iddiadır. İnsanların derilerinin farklı renklerde olması, farklı ırk veya etnik kökenlere mensup olmaları, birini diğerinden daha üstün veya daha zayıf kılan bir durum değildir. 19. yüzyılda bu yanılgının hakim olmasının temel nedenlerinden biri ise, dönemin ilkel bilimsel koşulları nedeniyle çoğunluğa hakim olan cehalettir.

19 ve 20. yüzyılın ırkçı görüşleriyle tanınan bilim adamlarına verilebilecek örneklerden bir diğeri Princeton Üniversitesi'nden Amerikalı biyolog Edwin G. Conklin'dir. Conklin, diğer ırkçı Darwinistler gibi sapkın fikirlerini açıkça belirtmekten çekinmemiştir:

Herhangi bir modern ırkın Neandertal ya da Heidelberg tipleri ile karşılaştırılması şunu gösterir... Zenci ırklar, beyaz ve sarı ırklardan çok orijinal ırka (maymunsu atalara) benzemektedir. Her faktör, beyaz ırkın üstünlüğüne inananları, ırkın saflığını korumak, diğerlerinden ayrımını pekiştirmek ve sürdürmek için çaba harcamaya yöneltmelidir. [40]

Oxford Ünversitesi'nden paleontoloji ve jeoloji profesörü William Sollas da 1911 yılında yayınlanan *Ancient Hunters* (Eski Avcılar) adlı kitabında ırkçı görüşlerini şöyle ifade etmişti:

Adalet güçlünün elindedir ve her ırka gücü oranında paylaştırılmıştır. Bir toprağı işgal için öncelik anlamı taşımamasına rağmen, orada hak talep etmeyi sağlayacak olan güç kullanımıdır. Bu nedenle, mümkün olan her yolu deneyerek güç artırımına gitmek, her ırkın olduğu kadar insan soyunun da kendine karşı bir görevidir. İster bilim, ister eğitim, ister savunma örgütlenmesi alanlarında olsun, organik dünyanın güçlü fakat lütufkar hükümdarı olan doğal seleksiyonun, bunu hızla ve sonuna kadar gerçekleştirmemesi bir ceza, doğrudan doğruya bu görevin yerine getirilmemesi olacaktır.[41]

Şunu belirtmek gerekir ki, adaletin güçlü olana ait olduğunu söylemek toplumsal ve toplumlar arası büyük kaoslara yol açacak ciddi bir yanlıştır. Adalet, koşulları ve imkanları her ne olursa olsun, rengine, diline ve cinsiyetine bakılmadan tüm insanların eşit olarak yararlanmaları gereken bir kavramdır. Gerçek adalet de budur. Darwinist ırkçıların öne sürdüğü gibi "adaletin yalnızca güçlü olanlar için geçerli olduğu" iddiası doğruyu hiçbir şekilde yansıtmayan bir haksızlık ve adaletsizliktir. Ayrıca unutmamak gerekir ki, her birey kendisi ve içinde yaşadığı toplum için herşeyin daha güzelini, daha iyisini, daha kalitelisini elde etmek isteyebilir. Bunun için özel emek de sarfedebilir. Ama bunu yaparken başkalarına zarar vermeyi göze almak hiçbir şekilde doğru değildir. Bunun aksini iddia etmek hem akla hem de vicdana aykırıdır.

İlerleyen tarihlerde de, ırkçı olmadıklarını söyleyen evrimcilerin dahi yazılarında -evrime olan inançlarının doğal bir sonucu olarak- ırkçı görüşlere rastlanmaktadır. Bunlardan biri olan evrimci paleontolog George Gaylord Simpson, her ne kadar kendisine ırkçı denmesine kesinlikle karşı çıksa da, *Science* dergisinde

yayınlanan bir makalesinde evrim sonucunda ırksal farklılıklar oluştuğunu ve bazı ırkların diğerlerine göre daha gelişmiş veya daha ilkel olduklarını iddia etmiştir:

Evrim, farklı topluluklarda farklı hızlarda ilerler. Bu nedenle birçok hayvan grubunda bazı türler daha yavaş evrimleşirler. Dolayısıyla bu türler bugün bazı özellikleri ve hatta genel yapıları açısından daha ilkeldirler. Birçoklarının sorduğu gibi, insan ırkları içerisinde, benzer şekilde, bir yönden ya da genelde, ilkel olanların olup olmadığını sormak doğaldır. Aslında, bir ırkta bir özelliğin diğerine oranla daha gelişmiş ya da daha ilkel olduğunu bulmak mümkündür.[42]

Simpson tarafından ifade edilen bu batıl görüş hiçbir bilimsel dayanağı olmamasına rağmen farklı çevreler tarafından ideolojik kaygılarla benimsendi. Dönemin diğer bilim adamları da yazılarında, konuşmalarında ve kitaplarında evrim teorisinin bilim dışı iddialarını savunurken, bir yandan da ırkçılığa destek veriyorlardı. 20. yüzyılın ilk yarısının önde gelen ırkçı ve evrimci antropologlarından ve o dönemin Amerikan Doğa Tarihi Müzesi başkanı Henry Fairfield Osborn da "The Evolution of Human Races" (İnsan Irklarının Evrimi) başlıklı yazısında ırklar arasında kıyaslar yaparak hiçbir bilimsel delile dayanmayan birtakım çıkarımlar öne sürmüştür:

Ortalama yetişkin bir zencinin zeka standardı, Homo sapiens (insan) türüne ait on bir yaşındaki bir genç ile benzerdir.[43]

Bu bilim adamlarının ifadelerinde de görüldüğü gibi, 19. ve 20. yüzyılda evrimci bilim adamları çoğunlukla ırkçıydılar ve bu sapkın görüşlerinin taşıdığı tehlikeler görmezden geliniyordu. Amerikalı bilim adamı James Ferguson, 19. yüzyılda başlayan sözde bilimsel evrimsel ırkçılığın dünya üzerindeki tahrip edici etkisi hakkında şunları söylemektedir:

19. yüzyıl Avrupası'nda ırk kavramı, gelişen beşeri bilimler için bir endişe unsuruydu... İlk fiziksel antropologlar, 1930'larda Almanya'da ve günümüzde Güney Afrika'da geleneksel ırkçılığı körükleyen -Aryan üstünlüğü- kavramının gelişmesine yardımcı oldular.[44]

Evrimci Stephen Jay Gould ise, bir makalesinde evrimci antropologların ırkçı görüşleri için şöyle demektedir:

Irkların tanımlanması ve derecelendirilmesi konusundaki tutkusunu değerlendirmedikçe... 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başı antropoloji tarihini yeterince anlayamayız.[45]

Evrim teorisinin sözde bilimsel geçerlilik kazandırmasıyla, 19. ve 20. yüzyıl bilim adamları hiçbir çekinme ve tereddüt duymadan, "aşağı" ırklar, insanlardan çok maymunlara daha yakın olan ırklar gibi hayali kavramlardan söz edebilmişlerdi. Hitler gibi zalim ırkçı diktatörler ise, bu ortamı fırsat bilerek milyonlarca insanı kendince "aşağı", "yetersiz", "kusurlu", "hasta" oldukları için katlettiler.

Darwin de Irkçıydı

20. yüzyıl ırkçılığın acımasızlığına ve merhametsizliğine birçok kereler şahit olduğu için, günümüzde evrimcilerin büyük bir çoğunluğu, 19. yüzyıl evrimcilerinin aksine ırkçılığa karşı olduklarını söylerler. Darwin'in adını da ırkçılık iddialarından kendilerince temizlemeye çalışırlar. Darwin'le ilgili yazıların birçoğunda Darwin'e sözde köleliğe karşı çıkan, müşfik, iyi niyetli, merhametli bir insan olduğu izlenimi verilmek için özel bir çaba harcandığı görülür. Oysa, Darwin gerçek anlamda ırkçıdır ve doğal seleksiyon teorisinin insanlar arasında ırk ayrımına ve ırklar arasındaki çatışmaya bilimsel bir gerekçe olduğu yanılgısına inanmaktadır. Darwin'in kitaplarında, bazı mektuplarında ve özel notlarında ırkçılığına dair açık ifadeler

bulunmaktadır. 19. yüzyıl evrimcilerinin neredeyse tamamının ırkçı olmalarının en önemli nedenlerinden biri, fikri önderleri olan Darwin'in de ırkçı görüşlere sahip olmasıdır. Örneğin Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında zenciler ve Aborijinler gibi bazı ırkların sözde aşağı ırklar olduklarını ve hayatta kalma mücadelesi içinde, gelecekte elenerek ortadan kalkacaklarını iddia etmiştir:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.[46]

Darwin, yukarıdaki sözlerinde bazı ırkları gorillerle bir tutmuş, "medeni insan ırkları"nın "vahşi ırkları" yok edeceklerini, onları yeryüzünden tamamen sileceklerini iddia etmiştir. Yani Darwin yakın bir gelecekte meydana gelecek olan soykırımlardan, ırk katliamlarından söz etmektedir. Nitekim Darwin'in bu felaket dolu "öngörüleri" gerçekleşmiş, evrim teorisini kendilerine sözde bilimsel bir destek olarak gören ırkçılar, 20. yüzyılda büyük katliamlar yapmışlardır. Nazilerin II. Dünya Savaşı'nda yaklaşık 40 milyon insanı katletmeleri, Güney Afrika'daki apartheid sistemi (Güney Afrika hükümetince uygulanan Avrupalı ırkların diğerlerine göre ayrıcalıklara sahip olması sistemi), Avrupa'da Türklere ve diğer yabancılara yönelik ırkçı saldırılar, ABD'de zencilere, Avustralya'da ise Aborijinlere yönelik ırk ayrımcılığı, Avrupa'nın birçok ülkesinde zaman zaman tırmanışa geçen neo-Nazi hareketleri hep Darwinizm'in ırkçılığa verdiği sözde bilimsel desteği kullanarak güç bulmuştur. (Faşizm, ırkçılık ve Darwinizm bağlantısı hakkında daha detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Darwinizm'in Kanlı İdeolojisi: Faşizm*, Vural Yayıncılık, Mayıs 2001)

Darwin'in ırkçı ifadeleri bunlarla da sınırlı değildir. Örneğin *Türlerin Kökeni*'nden önce yayınlanan *The Voyage of the Beagle* (Beagle'ın Yolculuğu) adlı kitabında, Beagle adlı gemiyle yaptığı yolculuk sırasında karşılaştığı Tierra del Fuego yerlilerinden, az gelişmiş, geri kalmış insan ırkları olarak söz etmekte ve şöyle demektedir:

Bu istisnasız, hayatım boyunca gözlemlediğim en tuhaf ve en ilginç manzaraydı (Tierre del Feugo yerlilerini ilk kez görmek). Bir vahşi ile medeni insan arasındaki farklılığın bu denli büyük olacağına inanmazdım. Fark, vahşi bir hayvanla evcil bir hayvan arasındaki farktan çok daha büyük. Eminim ki tüm dünya aransa, daha aşağı seviyede bir insan bulunamazdı.[47]

Darwin, kendince "barbar" olarak nitelendirdiği Patagonia yerlilerini ise şöyle tarif etmektedir:

... Belki de hiçbir şey, insanda bir barbarı kendi ininde görmek kadar büyük şaşkınlık uyandıramaz – bu insanın en aşağı ve en vahşi halidir. İnsanın aklı geçmiş yüzyıllara doğru gidiyor ve sonra soruyor, atalarımız bunlar gibi insanlar olabilir mi? Hareketleri ve ifadeleri, evcilleştirilmiş hayvanlardan daha az anlaşılırdı... Vahşi ve medeni insan arasındaki farkı tarif etmenin veya tasvir etmenin mümkün olduğuna inanmıyorum.[48]

Darwin, yazdığı bir mektubunda ise yine Tierre del Feugo yerlileri için şu tanımlamada bulunmuştur:

Tierra del Feugo'da, çıplak, boyalı, tir tir titreyen ve görünüşü insanı adeta afallatan vahşi adamı ilk gördüğümde, atalarımın az çok buna benzer varlıklar olmaları gerektiğini düşündüm. O zaman bu bana çok iğrenç gelmişti. Hatta bu bana, şu anki inancım olan kıyas götürmeyecek kadar uzak atalarımın tüylü vahşi hayvanlar olduğu fikrinden bile daha iğrenç gelmişti. Maymunlar temiz kalpli hayvanlardır. (Darwin'in Charles Kingsley'e Mektubu) [49]

Tüm bu sözler Darwin'in ırkçılığının önemli göstergeleridir. Darwin, bazı insan ırklarını olabildiğince aşağılarken, maymunları "temiz kalpli hayvanlar" ifadesiyle insanlaştırmakta ve övmekteydi. Darwin'in ırkçılığının göstergeleri sadece bunlar da değildi; "aşağı" ırkların yok edilmeleri gerektiğini, bunun doğal seleksiyonun bir sonucu olduğunu ve medeniyetin ilerleyişine büyük katkı sağladığını açıkça savunuyordu. Darwin bu akıl ve vicdan dışı düşüncelerini Temmuz 1881 tarihinde W. Graham adlı bir bilim adamına yazdığı mektubunda şöyle dile getiriyordu:

Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa, Türkler tarafından işgal edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı, ama artık bugün Avrupa'nın Türkler tarafından işgali bize ne kadar gülünç geliyor. Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde Türk barbarlığına karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, bu tür aşağı ırkların çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından yok edileceğini görüyorum."[50]

Görüldüğü gibi Darwin'in ırkçı hezeyanları, yüksek bir ahlaka ve şanlı bir tarihe sahip Türk Milleti'ne kadar uzanmıştır. (Darwin'in Türk Milleti ile ilgili asılsız ve düşmanca açıklamalarının, tarihi ve bilimsel açıdan nasıl geçersiz kılındığını Harun Yahya'nın *Evrim Teorisinin Irkçı Yüzü: Darwin'in Türk Düşmanlığı* adlı kitabından okuyabilirsiniz. Kültür Yayıncılık, İstanbul, Ekim 2001)

Darwin, kendi sapkın düşüncelerine göre "aşağı ırk" olarak gördüğü milletlerin yok edilmesini öngörerek, hem evrim teorisinin ırkçılığa verdiği desteği gösteriyor, hem de 20. yüzyılda meydana gelecek olan ırk savaşlarının, katliamların ve soykırımların sözde bilimsel temelini oluşturuyordu.

Evrimciler büyük bir çaba ile Darwin'in adının ırkçılıkla birlikte anılmasını engellemeye çalışsalar da, Harvard Üniversitesi'nden Stephen Jay Gould, *Türlerin Kökeni* kitabına atıfta bulunarak, Darwin'in ırkçılığa verdiği desteği kabul etmektedir:

1859'dan önce ırkçılık hakkında biyolojik tartışmalara rastlanıyor olabilir, ancak evrim teorisinin kabul edilmesiyle bunlar büyük bir önem kazanarak arttılar.[51]

Sadece Darwin değil, Thomas Huxley gibi evrim teorisinin en önde gelen savunucuları da ırkçıydı. Huxley, Amerikan İç Savaşı'ndan kısa süre sonra, zenci kölelerin özgürlüklerine kavuşmalarının ardından şöyle yazmıştı:

Çevresindeki olayların farkında olan mantıklı hiçbir insan, ortalama bir zencinin beyaz insan ile eşit ya da ondan biraz aşağı olduğuna inanmaz. Tüm bu yetersizlikler çıkarıldığında, çıkık çeneli akrabamızın -kayırmanın ve zalimliğin olmadığı eşit bir ortamda, ısırıkların değil de düşüncelerin kullanıldığı bir yarışmada olduğumuzu varsayarsak- büyük beyinli ve küçük çeneli rakibine karşı başarıyla mücadele edebileceğini düşünmek gerçekten de aklın almayacağı bir düşüncedir.[52]

Huxley, kendince zenci ırkından kendince insanlardan değil de hayvanlardan söz eder gibi bahsetmekte, zencilerin düşünce yarışında mutlaka geri kalacakları gibi asılsız ve defalarca aksi ispatlanmış bir iddiada bulunmaktadır. Bu da evrim teorisinin gerçek yüzünü göstermesi açısından son derece önemlidir.

1800'lerin ortalarında evrim teorisiyle birlikte ortaya atılan ırkçılık tohumları, 1900'lerin ortalarına doğru asıl sonuçlarını vermeye başladı. En şiddetli olarak Almanya'da Nasyonel Sosyalizm ile birlikte kendini gösterdi. Darwin'in çağdaşı ve evrim teorisinin ateşli bir savunucusu olan Friedrich Nietzsche, Almanya'da "süper insan" ve "efendi ırk" gibi asılsız kavramları popüler hale getirdi. Nazizm ise kaçınılmaz bir sondu. Hitler ve Naziler, Darwin'in orman kanununu, milli politika haline getirdiler ve arkalarında 40 milyon ölü

bıraktılar. (Bu konu "Darwin-Nazizm Koalisyonunun Sonucu: 40 Milyon Ölü" başlıklı bölümde detaylarıyla incelenecektir.)

Genetik Açıdan İnsanlar Arasında Irk Ayrımı Yoktur

Özellikle son 10 yıldır genetik biliminde elde edilen bulgular, biyolojik açıdan insanlar arasında ırksal farklılıklar olmadığını ortaya çıkardı. Bilim adamlarının birçoğu ise bu konuda hemfikirdiler. Örneğin Atlanta'da yapılan Bilimin İlerlemesi Kongresi'nde (Advancement of Science Convention) bilim adamları şöyle bir açıklamada bulundular:

Irk, tarihe geçmiş olaylarla şartlandırılmış algılarımızın ürünü olan sosyal bir kurgudur. Hiçbir biyolojik gerçekliği yoktur.[53]

Genetik araştırmalarda, ırklar arasındaki genetik farklılıkların çok küçük olduğu, genlere bakılarak ırkların ayırt edilemeyeceği ortaya çıktı. Konu hakkında araştırma yapan bilim adamları aynı grup içinde yer alan insanlar arasında dahi genetik olarak %0.2 fark olduğunu belirtmektedirler. Irksal farklılıkları belirleyen deri rengi, göz şekli gibi özellikler ise bu %0.2'nin sadece %6'sını oluşturmaktadır. Bu da genetik olarak ırklar arasında sadece %0.012 fark olduğu anlamına gelmektedir.[54] Diğer bir deyişle ırksal farklılıklar kesinlikle önemsiz denecek kadar azdır.

New York Times gazetesinin 22 Ağustos 2000 tarihli sayısında Natalie Angier imzasıyla yayınlanan "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows" (Irklar Farklı mı? DNA'nın Gösterdiğine Göre Pek Değil) başlıklı yazıda bu son bulgular şöyle özetlenmektedir:

Bilim adamları uzun yıllar boyunca, toplum tarafından kabul edilen ırksal kategorilerin genetik düzeye yansımadığından şüphe ettiler.

Ancak, araştırmacılar -insan vücudunun- neredeyse her hücresinin kalbinde saklanan ve genetik materyalin tamamlayıcısı olan insan genomunu daha yakından inceledikçe, insanları "ırk" yoluyla birbirinden ayırt etmek için kullanılan standart etiketlerin çok az veya hiçbir biyolojik anlam ifade etmediğine daha fazla ikna oldular.

İlk bakışta bir kişinin Kafkasyalı, Afrikalı ya da Asyalı olup olmadığını söylemenin kolay olduğunu ancak, görünenin altındaki özelliklere inildiğinde ve genom, 'ırkın' DNA özellikleri için tarandığında bu kolaylığın ortadan kalktığını söylüyorlar.[55]

İnsan Genomu Projesi'ni yürüten Celera Genomics Şirketi'nin başkanı J. Craig Venter da ırkın bilimsel değil sosyal bir kavram olduğunu söylemektedir.[56] Dr. Venter ve National Institutes of Health'de çalışan bilim adamları, insan genomunun tüm dizisinin (sekansının) taslağını biraraya getirdiklerini ve sadece tek bir insan ırkı olduğu sonucuna vardıklarını belirtmektedirler.

Manhattan North General Hospital'ın başkanı Dr. Harold P. Freeman ise, biyoloji ve ırk konusundaki çalışmalarının sonucunu şöyle özetlemektedir:

Irk açısından konuştuğumuzda, genlerinizin yüzde kaçının dış görünümünüze yansıdığını sorarsanız, buna verilecek cevap %0.01 civarında olacaktır. Bu genetik yapınızın çok çok düşük düzeydeki bir yansımasıdır.[57]

Aynı sonuca varan bilim adamlarından bir diğeri ise Washington Üniversitesi'nden biyoloji profesörü Alan R. Templeton'dır. Templeton farklı halklardan insanların DNA'larını analiz etmiştir. Analizler sonucunda,

insan türünde çok fazla genetik varyasyon varken, bu varyasyonların çoğunun bireysel olduğunu gözlemlemiştir. Her ne kadar halklar arasında bazı varyasyonlar varsa da, bu varyasyonların çok küçük olduklarını belirlemiştir. Templeton vardığı sonuçları -evrime olan önyargılı inancını korumakla birlikte- şöyle özetlemektedir:

Irk, toplumda kültürel, politik ve ekonomik bir kavramdır, **ancak biyolojik bir kavram değildir.** Ne yazık ki birçok insan –genetik farklılıkların– insan ırkının özü olduğu gibi yanlış bir kanıya sahiptir... Ben konuya biraz objektiflik katmak istedim. Bu oldukça tarafsız analiz sonucuna göre, insanlığın birbirinden gerçekten farklı alt gruplara bölünmesi gibi birşey söz konusu değildir. [58]

Templeton'ın elde ettiği sonuçlara göre, Avrupalılarla Aşağı Saharalı Afrikalılar arasında ve Avrupalılarla Melanezyalılar (Kuzey Doğu Avustralya adalarının sakinleri) arasındaki genetik benzerlik, Afrikalılarla Melanezyalılar arasında olduğundan daha fazladır. Oysa Aşağı Saharalı Afrikalılarla Melanezyalılar siyah derili olmaları, saçlarının cinsi, kafatası ve yüz şekilleri ile birbirlerine daha çok benzemektedirler. Bunlar bir ırkı tanımlarken kullanılan özelliklerdir, ancak genetik olarak bu insanlar birbirlerine daha az benzerler. Templeton bu bulgunun gösterdiği gibi, "ırksal özelliklerin" genlerde görülmediğini belirtmektedir.[59]

Popülasyon genetikçileri Luca Cavalli-Sforza, Paolo Menozzi ve Alberto Piazza tarafından yazılan *İnsan Genlerinin Tarihi ve Coğrafyası* adlı kitapta da şu sonuca varılmaktadır:

Boy ya da deri rengi gibi dış özelliklerden sorumlu olan genler dışta tutulursa, insan "ırkları" derilerinin altında olağanüstü benzerdirler. Bireyler arasındaki çeşitlenmeler, gruplar arasındaki çeşitlenmelerden çok daha büyüktür. [60]

Kitap hakkında bir değerlendirmenin yer aldığı *Time* dergisinde ise konuyla ilgili olarak şunlar söylenmektedir:

Aslında bireyler arasındaki farklılık o denli büyüktür ki, ırk kavramının tümü genetik düzeyde anlamsız hale gelmektedir. Otoriteler, herhangi bir popülasyonun bir başkası karşısında genetik üstünlüğünün çığırtkanlığını yapan teorilerin "hiçbir bilimsel temeli" olmadığını söylüyorlar. Zorluklara rağmen bilimciler, efsane yıkıcı birtakım keşiflerde bulundular. Bunlardan biri daha kitabın kapağında yer alıyor: Dünyanın genetik çeşitliliğinin renkli haritasında, yelpazenin bir ucunda Afrika vardır, diğer ucunda da Avustralya. Avustralyalı Aborijinler ve Orta-Sahralı Afrikalılar deri rengi ve vücut biçimi gibi dış özellikleri paylaştıkları için, onların çok yakından ilintili oldukları geniş ölçüde kabul gördü. Ama genleri, farklı bir öykü anlatıyor. Avustralyalılar tüm insanlar içinde Afrikalılardan en uzak olanlardır ve komşuları olan Güneydoğu Asyalıları çok andırırlar.[61]

Yeni Emperyalizm ve Sosyal Darwinizm

Sömürgecilik, Darwin'den çok daha önce, 16. yüzyılda Avrupa ülkelerinde gelişmeye başlamıştı. Ancak ırkçılık gibi, sömürgecilik de Darwin'in teorisinden güç buldu ve farklı bir hedef edindi. 16. yüzyıl ve sonrasında, özellikle de Sanayi Devrimi'nin ardından, Avrupa devletlerinin farklı kıtalara ve ülkelere yayılmalarındaki amaç daha çok ticari idi. Avrupalılar ürettikleri mallar için pazar arayışına girmişlerdi ve çözümü farklı kıtalardaki ülkelere hakim olmakta görmüşlerdi. 19. yüzyıldaki emperyalist girişimler ise daha farklı nedenler içeriyordu. Bu nedenle bu dönemdeki emperyalist hareketler "Yeni Emperyalizm" olarak anılmaktadır.

Sosyal Darwinist telkinler yeni emperyalizmin dünya görüşüne tamamen hakimdi. Yeni emperyalizme yol açan Darwinist nedenlerden biri üstünlük yarışıydı. Birbirleriyle rekabete giren İngilizler, Fransızlar, Almanlar ve diğerleri, sözde "hayat mücadelesinde" üstün gelmek ve "en güçlü" millet olabilmek için daha çok toprak edinmeleri gerektiği yanılgısına kapılmışlardı.

İkinci neden ise, diğer ırklara karşı üstünlüğün kanıtlanması yanılgısı idi. "Üstün ırk" olduklarını iddia eden Anglo-Saksonlar ve Aryanlar, "aşağı ırk" saydıkları Afrikalıları, Asyalıları veya Avustralya yerlilerini kontrolleri altına almayı, onların iş güçlerini, zenginlik kaynaklarını ve imkanlarını sömürmeyi kendilerince doğal hakları olarak görüyorlardı. Böylece, ekonomik kaygılardan çok Darwinist hedefler sonucunda 19. yüzyıl emperyalizmi gelişti.[62]

Britannica Ansiklopedisi'nin 1946 baskısında yeni emperyalizmin sosyal Darwinist kökenleri için şöyle denmektedir:

19. yüzyıl sonundaki bu yeni emperyalizm dönemi, manevi desteğini, tüm Avrupa'yı kasıp kavuran Bismarkçılık, sosyal Darwinizm ve güç ve başarıyı yücelten benzer tüm teorilerden aldı. Irkçı teoriler, geleneksel ahlaki değerlere (Hıristiyanlık gibi) karşı, dönemin neredeyse en baskın inancı haline gelmekte olan bu yeni düşünceye "bilim" ve "doğa" yoluyla meşruiyet kazandırmış gibi görünmektedir. [63]

Sosyal Darwinizm'in, 19. yüzyıl yeni emperyalizminin gerçek kökeni olduğu birçok araştırmacı ve yazar tarafından kabul edilmektedir. Örneğin tarih profesörü Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution* (Darwin ve Darwinci Devrim) adlı kitabında, sosyal Darwinizm'in ırkçılık ve emperyalizm ile olan yakın bağlantısı için şunları söylemektedir:

Sosyal Darwinizm genelde şöyle anlaşılmıştır: rekabeti, gücü ve şiddeti, gelenek, töre ve din ahlakının üzerinde yücelten bir felsefe. Böylece, radikal milliyetçiliğin, emperyalizmin, militarizmin, diktatörlüğün, kahramanlık kültlerinin, üstün insan ve "efendi ırk" inancının bir çeşit bavulu haline gelmiştir.[64]

Ünlü Alman tarihçi Wehler de sosyal Darwinizm'in bu yönünü şu sözleri ile ifade etmektedir:

Sosyal Darwinizm, işçi veya sömürge halklarının özgürlük isteklerinin, var olma mücadelesi içerisindeki ikinci sınıf insanların gereksiz protestosu olarak algılanıp bir kenara atılmasına imkan verdi. Sosyal Darwinizm'e, yönetenlerin çıkarlarıyla bağlantısındaki bu gücü kazandıran şey, "reddedilemez" bir bilimsel hava içerisinde sunulan uygulama çeşitliliğiydi. Bir ideoloji olarak emperyalizmi desteklediği için, endüstrileşmiş milletler içerisindeki taraftarlarınca canlı tutuluyordu. [65]

Alman General Bernhardi'nin 1912 yılında *Britain as Germany's Vassal* (Almanya'nın Tebası olarak Britanya) adlı kitapta Alman emperyalizmi için yazdığı satırlarda sosyal Darwinist görüşleri görmek mümkündür:

Dünya medeniyeti yararına, Almanya'nın sömürge imparatorluğunu genişletmek bizim görevimizdir. Yalnızca bu şekilde, dünya genelinde Alman medeniyetini politik ya da en azından ulusal olarak birleştirebiliriz. Ancak bu şekilde Alman medeniyetinin insanlığın gelişiminde en gerekli faktör olduğu kabul görecektir. Dünya çapında yeni bölgeler elde etmek için tüm gücümüzle çaba harcamalıyız çünkü Almanya'yı gelecekte doğacak milyonlarca Alman için korumalı, onlar için yiyecek ve iş sağlamalıyız. Onlar Alman göğünün altında, Alman hayatı yaşamalıdırlar.[66]

Darwinist telkinlerin etkisiyle güç bulan emperyalizmin neden olduğu daha çok toprak ele geçirme hırsı, emperyalist ülkeler arasında çatışmalara neden oldu. Yine Darwizm'in yanılgılarına dayanılarak ele geçirilen topraklarda yerli halkların sözde "aşağı ırk"dan insanlar olarak değerlendirilmeleri nedeniyle büyük zulümler

yaşandı. Söz konusu topraklara sözde medeniyet götürmek için yola çıktıklarını öne süren emperyalistler, Darwinizm temelli sapkın bakış açıları yüzünden, pek çok acı ve göz yaşına neden oldular.

Sosyal Darwinizm ve Irklar Arası Çatışma

Allah'ın yeryüzünde farklı ırklar, kabileler, uluslar yaratmasının hikmetlerinden biri, bunlar arasında kültürel alışveriş ve dolayısıyla küresel bir kültürel zenginlik olmasıdır. Allah, farklı insan topluluklarını **"birbirleri ile tanışmaları için"** yaratmış olduğunu Kuran'da haber vermektedir. (Hucurat Suresi, 13)

Sosyal Darwinizm'in batıl dünya görüşüne göre ise insanlar tanışmak için değil çatışmak için vardır. Buna göre, insanlığın ilerlemesinin en önemli yolu ırklar ve uluslar arasındaki çatışmadır. Sosyal Darwinistlerin mantık dışı öngörülerine göre, ırklar arasındaki çatışmada üstün gelebilmek için yeni buluşlar yapılacak, sonuçta da daha "medeni" ve "üstün" olanlar galip gelecek ve böylece insanlık gelişecektir. İnsanların savaşarak, cinayet işleyerek, katliam yaparak, diğerlerini ezerek ve onlara zulmederek ilerleyeceklerini öne sürmek vahşetin savunuculuğunu yapmaktan başka bir şey değildir. İnsanlar veya toplumlar arasında zaman zaman çeşitli anlaşmazlıklar veya sorunlar başgösterebilir. Ancak tüm sorunlar barışçıl yöntemler izlenerek rahatlıkla çözüme kavuşturulabilir. Şiddete başvurarak çözümün oluşabileceğini düşünmek, sorunun daha da içinden çıkılmaz bir hal almasından başka birşeye yaramayacaktır. Ya da -daha önce de belirttiğimiz gibi- milletlerin kendi menfaatlerini ve geleceklerini koruyacak tedbirler almak istemeleri, haklı bir taleptir. Ancak diğer milletlerin haklarını yok sayarak veya kendi mefaatlerinin diğerlerini yok etmekte olduğuna inanarak bir politika belirlenmesi hem mantık hem de vicdan dışıdır.

Günümüz evrimcilerinin "insancıl" ve ırkçılığa karşı biri olarak tanıtmaya çalıştıkları Darwin de ırklar arası çatışmayı savunmuş ve bu çatışmada üstün gelecek olanların kendince "medeni" olanlar olacağı yalanını ortaya atmıştır. Darwin'in ve diğer evrimcilerin bahsettikleri medeniler ise elbette ki "beyaz ırk"tır. Darwin'in *İnsanın Türeyişi* kitabındaki bazı ifadeleri şöyledir:

Medeni uluslar barbarlarla karşılaştıklarında, ölümcül iklimin yerli ırka yardım ettiği yerler dışında, mücadele kısa sürecektir... Birbirleriyle rekabet eden ulusların başarıya ulaşmasındaki en önemli faktör medeniyet düzeyleri gibi gözükmektedir. [67]

Darwin kitabının başka yerlerinde olduğu gibi, bu ifadelerinde de "barbarlar" ile "medeniler"in çatışmasından söz etmekte ve üstünlüğün medenilere ait olacağını iddia etmektedir. Bu hayal ürünü varsayımları nedeniyle de neredeyse bir asır boyunca devam edecek kaos ve acılara zemin hazırlamıştır.

Darwin'den sonra da pek çok Darwinist, ırklar arası çatışmayı adeta bilimsel bir gerçekmiş gibi dile getirmişlerdir. Örneğin 19. yüzyılın evrimci teorisyenlerinden ve Francis Galton'ın takipçisi olarak kabul edilen Karl Pearson'ın *National Life from the Standpoint of Science* (Bilim Açısından Milli Hayat) adlı kitabından alınan aşağıdaki ifadeleri, 19. yüzyıl Darwinistlerinin ırklar arası çatışmalara bakış açılarını ve yeni emperyalizmin ardındaki nedenleri görmek açısından önemlidir. Pearson, diğer sosyal Darwinistler gibi, ırklar arası çatışmanın gerekli olduğunu iddia etmekte, bir ırk içindeki mücadelenin evrim için yeterli olmayacağını sanmaktadır. Pearson'ın hiçbir bilimsel doğruluğu olmayan bu iddialarından bazıları şöyledir:

Kötü ırk hakkında söylediklerim bana göre aşağı insan ırkları için geçerli. Kaç yüzyıldır, kaç bin yıldır, zenci Afrikalılar Afrika'da beyaz adam tarafından rahatsız edilmeden büyük topraklara sahip oldular? Buna rağmen aralarındaki kabile çatışmaları Aryan ırkı ile biraz bile kıyaslanabilecek bir medeniyet oluşturmadı. İstediğiniz gibi onları eğitip yetiştirin, ırkı değiştirme konusunda başarılı olabileceğinize inanmıyorum. Tarih

bana yüksek seviyede medeniyet oluşturmak için sadece ve sadece tek bir yol gösteriyor, ırkın ırkla mücadelesi ve fiziksel ve zihinsel olarak uygun olan ırkın hayatta kalması...[68]

Pearson ve benzerlerinin bu tür sapkın açıklamaları, emperyalistlere sözde bilimsel bir destek sağlamıştır. Afrika kıtasını, Asya'nın önemli bir bölümünü işgal eden, Avustralya yerlilerine türlü zulümde bulunan bazı Avrupa devletleri, işgallerinin doğanın bir kanunu ve insanoğlunun gelişmesinin tek yolu olduğunu iddia etmişlerdir. (Bu iddianın bilimsel hiçbir dayanağı olmadığı ise bilim dünyasında yaşanan ilerlemeler ile bizzat bilim tarafından ispatlanmıştır.) Pearson'a göre, tarih boyunca bilinçsizce yapılan savaşlar artık bilinçli ve önceden planlı olarak yapılmalıdır:

... Irkın ırka ve milletin millete karşı bir mücadelesi var. İlk zamanlarında bu mücadele barbar kabilelerin kör ve bilinçsiz bir mücadelesiydi. Günümüzde, medeni beyaz adamın durumunda, çok daha bilinçli ve milleti sürekli değişen çevreye daha uygun hale getirecek şekilde dikkatlice yönlendirilmiş bir mücadele var. Ulus, mücadelenin nasıl ve nereye doğru yürütüleceğini önceden görebilmelidir...

Sizden ulusa, diğer uluslarla gerek ordu gerek ticaret ve gerekse ekonomik süreçleri kullanarak sürekli bir mücadele içinde bulunan organize bir bütün olarak bakmanızı istemiştim. Ve sizden her türlü mücadeleye tamamen kötü bir şey olarak bakmamanızı istemiştim. Çünkü mücadele dünya tarihi boyunca insanın ilerleyişinin kaynağı olmuştur.[69]

Irklar ve milletler arasındaki çatışmaların, savaşların ve kavgaların ilerlemenin bir yolu olduğuna inanan, kendi ırkı ve milleti dışındaki ırk ve milletleri "aşağı" gören bu sapkın mantık, 19. yüzyılda dünyanın dört bir yanında büyük toprakları egemenliği altına aldı. Bazı emperyalist Avrupa devletleri, işgal ettikleri topraklardaki halklara karşı son derece acımasız davrandılar. Uygulamalarında bu halkları insan olarak görmedikleri, küçümsedikleri, aşağı ve zayıf gördükleri, kendileriyle eşit haklara sahip olmalarını kabul etmedikleri açıkça görülüyordu. 19. yüzyılda gelişen yeni emperyalizm, sosyal Darwinizm'in dünya çapında bir uygulaması oldu.

Darwinizm'in telkinlerinin bu kadar destek görmesinin nedenlerinden biri de dönemin Avrupa ülkelerinde insanların din ahlakından uzaklaşmış olmalarıdır. Din ahlakı insanların barış içinde yaşamalarını gerektirir. Allah insanlara birbirlerine karşı affedici ve hoşgörülü olmalarını emretmiştir. Yeryüzünde düzeni bozmak, savaşı ve çatışmaları kışkırtmak ise Allah Katında büyük sorumluluğu olan kötülüklerdir. Allah Kuran'da, yeryüzünde bozgunculuğu, insanlara zarar verilmesini sevmediğini haber vermiştir:

O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)

Sömürgelerdeki Acımasız Uygulamalar

Sömürgeci devletlerin önde gelenlerine hakim olan sosyal Darwinist görüşler, onların sömürgelerindeki halklara uyguladıkları politikalarda da kendini gösteriyordu. Bu halkları insan saymayan, kendilerince ilkel birer ara geçiş formu olarak gören bu yönetimler, hakim oldukları ülkelere çoğu zaman acı, yıkım, mutsuzluk getirdiler. Bu ülkelerin acımasız politikalarında sosyal Darwinizm en önemli etmenlerden biridir. Daha önce de belirtildiği gibi, bazı milletlerin mevcut üstün ırk iddiaları ve kibirleri ile gelen saldırgan, acımasız, diğer milletleri aşağı gören uygulamaları sosyal Darwinizm ile sahte bir meşruiyet kazanmıştır. Söz konusu ülkeler bu tür politikalarında kendilerince yaptıklarını haklı görüyorlar, bu da hırs ve saldırganlıklarını artırıyordu.

Afyon Savaşı bunun ilginç bir örneğiydi. İngiltere daha 19. yüzyılın başlarında Çin'e afyon satmaya başlamıştı. Oysa, İngiltere'de afyon üretilmesi, satışı ve kullanımı yasaktı. Kendi insanlarını böyle bir beladan titizlikle koruyan dönemin İngiliz yöneticileri, kısa sürede bu ülkenin insanlarını afyon bağlımlısı haline getirdiler. İmparatorun oğlu dahi aşırı afyondan ölünce, İmparator İngilizlerin ülkeye afyon sokmalarına bir son vermeye karar verdi. Hükümet görevlisi Lin Zexu (Lin Tse-Hsü) Doğu Hindistan Şirketi'nin en büyük ticaret limanı olan Canton'a, afyon ithalatına bir son vermeleri için görüşmek üzere gönderildi. İngiliz tüccarlar iş birliğine yanaşmadıkları için Zexu afyon depolarını kapattırdı. Bu, hemen ardından askeri bir müdahale getirdi. Çinliler kesin bir yenilgiye uğradılar ve çok aşağılayıcı bir anlaşmayı kabul etmek zorunda kaldılar: Bu anlaşmaya göre Çin'de afyon ticareti yasal sayılacaktı. Lin Zexu ise hükümetteki görevinden alındı ve sürgüne gönderildi.

Portekizliler ise sözde "üstünlüklerini" Angola halkını köleleştirerek gösterdiler. Bu bölgede yaşayan halkın büyük bölümünü gemilerle kaçırdılar ve beş yıllığına "sözleşmeli" işçiler olarak deniz aşırı yerlere gönderdiler. Ancak "işçilerin" çok az bir kısmı sözleşmenin sonunu görebilecek kadar yaşadı.[70] İşgal edilen yerlerin hemen hemen hepsinde işgalci devletler uygun gördükleri topraklara ve kaynaklara el koydular, kendi ülkelerinden gelen yerleşimcilere veya şirketlere bu yerleri verdiler. Yerlerinden edilen yerli halka ise hiç ilgi gösterilmedi. Bu halkların paraları, iş güçleri, malları ve maden kaynakları sonuna kadar sömürüldü.

İngilizler, sömürgelerinden aldıkları pamuk, çay, maden cevherleri gibi ham maddeleri İngiltere'ye getiriyorlardı. Daha sonra bu ham maddelerle üretilen mallar tekrar sömürgelere getirilerek çok yüksek fiyatlara satılıyordu. Hindistan'dan alınan pamuk İngiltere'de işleniyor ve tekrar Hindistan'a satılıyordu. Asıl ilginç olan ise Hindistan'da Hint pamuğunun satışının yasaklanmış olmasıydı, yani sadece İngilizlerin sattığı pamuk kullanılabiliyordu. Ayrıca Hintliler, sadece İngilizlerin ürettikleri tuzu satın alabiliyorlardı.

Yeni emperyalizmin bir başka haksız uygulaması da, egemenlik altına alınan ülkelerin yöneticilerine saygısız davranılması, bu kişilerin önemsenmemesidir. Oysa önceki dönemlerde, Kraliçe Elizabeth'ten Napoleon'a kadar tüm yöneticiler yabancı liderlere eşit şekilde davranmışlardı. Ne var ki, 19. yüzyılda Avrupalılarda giderek güçlenen "kendini üstün görme saplantısı", kabalık ve küstahlık getirdi.

Asıl ilginç olan ise Darwinist emperyalistlerin, başka milletleri sömürürken, bunu kendilerince "aşağı ırkların" ve "geri kalmışların" yükünü üstlenmek olarak göstermeleriydi. İddialarına göre dünyanın gelişmesi için, üstün ırkın düzeninin tüm dünyaya yayılması, aşağı olanların kalkındırılmaları gerekiyordu. Diğer bir deyişle, sömürgeci güçler işgal ettikleri topraklara "medeniyet" götürdükleri iddiasındaydılar. Ancak uygulamaları ve politikaları onların bu sözde "iyi niyetli" iddialarının gerçekleri yansıtmadığını gösteriyordu. Sosyal Darwinist düşüncelere sahip 19. ve 20. yüzyıl sömürgeci devletleri, gittikleri ülkelere refah, mutluluk, kültür ve medeniyet değil, kargaşa, kavga, korku ve aşağılanma getirdiler. Sömürgeciliğin sömürge ülkelere bazı yararlar sağladığı kabul edilse de, zararları çok daha fazlaydı.

Karl Pearson'ın aşağıda yer alan acımasız, insanlıktan, merhametten uzak sözleri sosyal Darwinizm'e dayalı ırkçı ve emperyalist görüşlerin tam bir özeti niteliğindedir:

Mücadele acı çekmektir, ciddi anlamda acı çekmek demektir. Ancak mücadele ve acı, beyaz adamın şu anda eriştiği gelişimin aşamaları olmuştur. Artık mağaralarda yaşamıyor, köklerle ve kabuklu yemişlerle beslenmiyor olması gerçeği bunu açıklıyor. Gelişimin, en uygun olan ırkın hayatta kalmasına bağlı olması -bu bazılarınıza aşırı derecede karanlık geliyor olabilir- hayatta kalma mücadelesine kendini affettiren özellikleri kazandırmaktadır. İyi metal, kızgın metal potasından çıkar. Kılıcın sabana dönüşeceği, Amerikalı, Alman ve

İngiliz tacirlerin dünya pazarlarında artık ham madde ve yiyecek için rekabet etmeyecekleri, beyaz adamla siyah adamın aralarındaki toprağı paylaşacakları ve her birinin toprağı istediği gibi işleyebileceği bir zamanı ümit edebilirsiniz. Ancak bana inanın ki, o gün geldiğinde insanoğlu artık ilerlemeyecektir. Aşağı ırkın doğurganlığını kontrol edecek hiçbir şey olmayacaktır; acımasız kalıtım kanunu doğal seleksiyon tarafından kontrol edilmeyecek ve yönlendirilmeyecektir. İnsanoğlu durağanlaşacaktır... Gelişim yolu ulusların enkazları ile kaplandı; mükemmeliyete giden dar yolu bulamayan aşağı ırkların ve mağdurların izleri her yerde. Yine de bu ölü insanlar, doğrusu, insanoğlunun günümüzdeki daha yüksek entelektüel seviyesine ve daha derin duygusal yaşamına yükselmesinde işe yarayan atlama taşlarıdır.[71]

Dünyadaki ulusların çoğunu aşağı gören, onların acılarını, ölümlerini sözde evrimleşme yolunda bir basamak olarak kabul eden bu "dünya görüşü"nün tüm insanlık için ne kadar büyük bir tehlike olacağı açıktır. Bu kitap boyunca dikkat çekilen tehlike de budur. Eğer bir fikri, ne kadar tehlikeli olursa olsun veya ne kadar bilim ve mantık dışı olursa olsun, birileri el birliği ile bilimsel bir gerçek gibi sunar ve yoğun propagandasını yaparsa, o zaman bu fikir ve ürünleri, bir süre sonra konu hakkında yeterince bilgi sahibi olmayan insanlar tarafından kabul görmeye başlayacaktır. İşte Darwinizm'in tehlikesi bunda gizlidir. 19. ve 20. yüzyılda "hayatta kalma mücadelesi", "üstün ve aşağı ırklar arası çatışmalar" gibi kavramların doğruluğuna inanan insanlar, bu iddiaları kendilerine siper ederek her türlü acımasızlığı yapmışlar veya yapanlara ses çıkarmamışlardır. Bunun sonucunda ise Hitler, Mussolini, Franco gibi hasta ruhlu, ırkçı, saldırgan, öfkeli, merhametsiz diktatörler ortaya çıkmış, milyonlar bu insanların sözlerine alkış tutmuş, on milyonlar ise bu zalimlerin ideolojileri yüzünden acı, sefalet ve korku içinde yaşamış ve ölmüştür.

Sosyal Darwinizm ve Savaş

Sosyal Darwinizm'in ırklar arası çatışmanın milletlerin ilerlemesini sağlayacağı aldatmacası, savaşlara da zemin hazırlamıştır. Sosyal Darwinizm'in yaygın olduğu Birinci Dünya Savaşı öncesi dönemde, savaş, zayıfların elenmesi, güçlülerin hayatta kalması, insan ırkının gelişebilmesi, ağırlık ve yük olarak görülen insanların yok edilmesi için sözde "en uygun yol" olarak görülüyordu.

Tarih boyunca insanlık birçok savaş yaşamıştır. Ancak bu savaşlar, genellikle sınırlarda, sivil halk doğrudan hedef alınmaksızın, savaşan ülkelerin orduları arasında gerçekleşirdi. Sosyal Darwinist amaçlarla yapılan savaşlarda ise asıl hedef halktı. Çünkü amaç sözde "uygun" olmayan, kendilerince "aşağı" olan halkı yok etmek ve "gereksiz fazla olan nüfusu" azaltmaktı.

Birinci Dünya Savaşı öncesinde, savaşın Darwinist dayanaklarının anlatıldığı yazılara ve konuşmalara sık sık rastlanıyordu. New York Amerikan Doğa Tarihi Müzesi dergisi *Natural History*'nin baş editörü Richard Milner, Birinci Dünya Savaşı'nda Alman entelektüellerin Darwinci ve savaşçı görüşleri için şöyle demektedir:

Birinci Dünya Savaşı sırasında, Alman aydınlar doğal seleksiyonun karşı konulamaz bir güç, onları hakimiyet için kanlı mücadeleye mecbur bırakan bir doğa kanunu olduğuna inandılar. Siyasi ve askeri ders kitapları, Darwin'in teorilerini, dünya hakimiyeti için yapılan araştırmanın "bilimsel" bir temeli olarak geliştirdiler. Alman bilim adamları ve biyoloji profesörleri ise buna tam destek verdiler.[72]

General F. von Bernhardi de aynı yıllarda *The Next War* (Bir Sonraki Savaş) adlı kitabında sosyal Darwinizm propagandası yapmış ve savaşı övmüştü. Savaşın biyolojik bir zorunluluk olduğunu iddia eden Bernhardi, dünyayı uygun olmayanlardan temizlemenin en iyi yolunun savaş olduğunu iddia etmişti. Bernhardi

"Savaş, öncelikli önemi olan biyolojik bir zorunluluktur, insanlığın hayatında vazgeçilemez bir düzenleyici unsurdur. Savaş, gücü artırır ve insanın ilerleyişini teşvik eder" diyordu.[73]

Savaşın "düzenleyici bir unsur" olduğunu öne sürmek ne akıl ve mantıkla ne de bilimsel verilerle açıklanabilir bir durum değildir. Savaş büyük can ve mal kayıplarına sebep olan, toplumların geleceği üzerinde telafi edilmesi zor tahriplere neden olan yıkıcı bir güçtür.

Buna rağmen sürekli savaşmayı, katliamlar yapmayı sözde medeniyetin bir gerekliliği olarak görenler, savaş çığırtkanlığı yapmaya devam ediyorlardı. Örneğin Bernhardi kitabının bir başka yerinde şöyle yazıyordu:

Savaş, yalnızca ulusların yaşamları için gerekli bir unsur değil aynı zamanda, gerçekten medenileşmiş bir ulusun en yüksek güç ve canlılık bulduğu kültürün vazgeçilmez bir parçasıdır... Savaş biyolojik açıdan haklı kararlar verir, çünkü kararları nesnelerin doğasına dayanmaktadır... Bu yalnızca biyolojik bir kanun olmaktan öte, ahlaki bir yükümlülük ve uygarlığın vazgeçilmez bir parçasıdır![74]

Hiç şüphesiz bu telkinlere aldananların en büyük yanılgılarından biri insanın yapısının savaşmaya uygun olduğunu ve savaşmanın insanlar için kaçınılmaz olduğunu düşünmeleriydi. Onlara göre insanlar savaştıkça enerji ve canlılık kazanmaktaydılar. Oysa bu büyük bir yalandır. Allah insanları, barıştan huzur bulacak bir yapıda yaratmıştır. Kaos ve çatışma insanın ruhunda büyük gerilim ve tedirginliklere neden olur. İnsanın sosyal, ekonomik ve kültürel açıdan en hızlı ilerleyişi huzur ve güvenliğin hakim olduğu ortamlarda mümkündür. Savaş ve çatışma ise yalnızca yıkım ve kayıp getirir. Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution* (Darwin ve Darwinci Devrim) adlı kitabında, sosyal Darwinizm'in savaşa bakış açısı için şu yorumda bulunur:

Generaller için, öncelikli olan savaş ihtiyaçlarıydı, emperyalist maceralar ve ulusal deneyler ardından geliyordu. Diğerleri için ise durum tam tersiydi: Emperyalist ve milliyetçi tutkular savaşı ve militarizmi getirdi. Hatta öyleleri de vardı ki, savaşın üstünlüklerini, militarizm ve milliyetçilik gibi sorumluluklar olmaksızın da seviyorlardı; bu en saf ve en ön yargısız haliyle sosyal Darwinizm idi.[75]

Evrimci antropolog ve Darwin'in yaşam öyküsünün yazarı Sir Arthur Keith de, savaş taraftarı olduğunu açıkça ifade etmiş, kişisel olarak barışı sevmesine rağmen böyle bir deneyimin, yani barışın sonuçlarından korktuğunu söyleyerek oldukça çarpık bir bakış açısı sergilemiştir. Beş yüzyıl devam eden barış döneminden sonra dünyanın, "kaç sonbahar boyunca budanmamış ve sonsuz yıllar boyunca kontrol edilmeyen aşırı bir büyüme ile isyan etmiş bir meyve bahçesi"ne dönüşeceği gibi mantık dışı bir öngörüde bulunmuştur.[76]

Keith'in sözleri, Darwinist telkinlerin insanları ne kadar acımasızlaştırabildiğinin bir göstergesidir. Keith, dünyanın zaman zaman "budanması" gerektiğine, yani dünyanın güçlenmesine sözde engel olan "unsurların" kesilip atılması gerektiğine inanıyordu. Açıkça vahşetin savunuculuğunu yapıyordu. Keith'in sözünü ettiği "budama" savaşlardı. Savaşlarda ölenler, yani Keith'in "atılması gerekenler" olarak gördükleri ise zavallı kadınlar ve erkeklerle, masum çocuklardı. Darwinizm'in aldatmacalarına kananların, bu masumlar için acıma, sevgi, şefkat duymaları mümkün değildir. Çünkü inandıkları teori, onlara beyaz ırkı geliştirip güçlendirmek için gerekirse, zayıf görülenlerin yok edilebileceği vicdansızlığını telkin etmektedir. Bu da tarih boyunca eşine az rastlanır zalimliklerin yaşanmasında neden olmuştur.

İşte sosyal Darwinizm'in savaş hakkındaki bu sapkın yorumları, 19. yüzyıldan itibaren aralıksız devam eden savaşların, iç çatışmaların, kavgaların ve katliamların temel nedenlerindendir. Sosyal Darwinizm hakkında hiçbir şey bilmeyen bazı insanlar bile, temeli bu teoriye dayanan savaş çığırtkanlığının sonucunda, sosyal Darwinizm'in etkisi altına girmişlerdir.

20. yüzyılın başlarında ise sadece bir grup marjinal ideolog değil, gazetecilerden akademisyenlere ve politikacılardan bürokratlara kadar birçok kişi savaşın gerekliliğine inanma yanılgısına kapılmıştı.[77] Yani kadınların, çocukların, yaşlıların, muhtaç durumdaki insanların yok edilmeleri, genç insanların umursuzca cepheye sürülmeleri sözde "insanlık yararına" teşvik ediliyordu.

Bu görüşler en üst makamlar tarafından da paylaşılıyordu. Örneğin Alman Şansölyesi Bethmann-Hollweg, Birinci Dünya Savaşı başladığında orta sınıf arasında yaygın olan Slavlar ve Cermenler arasında bir çatışmanın kaçınılmaz olduğu hakkındaki görüşü paylaşıyordu.[78] Kaiser'in de aynı görüşleri paylaştığı bilinmekteydi. Birçok tarihçinin de kabul ettiği gibi, savaşın kaçınılmaz olduğu, aşağı ırkların temizlenmesi için doğal ve faydalı olduğu yönündeki vicdan dışı iddia, Birinci Dünya Savaşı'nın en önemli nedenlerinden biriydi.

Faşizmin öncüsü sayılan Alman felsefeci Nietzsche, Almanya'da sosyal Darwinizm'in en önde gelen savunucularından biriydi. Nietzsche'nin sözlerinde de, Bernhardi ile aynı nedenlerden savaş taraftarı olduğu açıkça görülüyordu. Nietzsche'ye göre ideal toplumsal sistem, savaşı merkez almalıydı: "Erkekler savaş için eğitilecekler ve kadınlar ise savaşçıların tekrar dünyaya gelmesi için çalışacaklar; bunun dışındaki herşey ahmaklıktır."[79] Nietzsche'nin sapkın bakış açısına göre hayat sadece savaştan ibaretti ve herşey savaş içindi.

Hem Darwin'in hem de Nietzsche'nin büyük bir hayranı olan Hitler de, onların savaşçı fikirlerini uygulamaya koyan fanatik bir sosyal Darwinistti. Hitler, militarist düşüncelerini evrim teorisi ile birleştirerek şöyle demişti:

Doğanın tamamı güç ve zayıflık arasındaki sürekli çatışma ve güçlünün zayıf üzerindeki sonsuza kadar süren zaferidir.[80]

Hitler ve benzerlerinin iddia ettikleri bu fikirler, aslında büyük bir cehaletin ürünüydü. Militarist ve saldırgan düşüncelerini, kendilerince evrim teorisiyle birlikte bilimsel bir zemine oturttuklarını zannedenler sadece kendilerini aldatmaktaydılar. Ne var ki bu aldanışa peşlerinden sürükledikleri on binlerce insanla, dünya tarihinde eşine az rastlanır bir yıkımın mimarı oldular.

Yazar -ve Siyonist hareketin öncülerinden- Max Nordau "*The Philosophy and Morals of War*" (Savaşın Felsefesi ve Ahlakı) adlı makalesinde Darwin'in, savaş taraftarlarının en önde gelen ismi olduğunu söyler:

Tüm savaş taraftarları arasındaki en büyük otorite Darwin'dir. Evrim teorisinin ilanından sonra, doğal barbarlıklarını Darwin'in ismi ile gizleyebiliyorlar ve kalplerinin derinlerindeki zalim içgüdülerini bilimin son sözü olarak gösterebiliyorlardı.[81]

Columbia Üniversitesi'nde tarih dersleri veren Jacques Barzun ise, *Darwin, Marx, Wagner* adlı kitabında Darwinizm'in ulaştığı her yerde militarizmi ve savaşçılığı ateşlediğini ve savaşı bir sembol haline getirdiğini belirtmiştir:

Savaş, dünyadaki insani işlerin sembolü, imajı, teşviği, sebebi ve dili haline gelmiştir. 1870-1914 dönemi edebiyatının önemli bir kısmını incelememiş olan bir kişi, kan dökmek için yapılan bitmez tükenmez gayretin bu boyutlarda olduğunun farkına varamaz. Yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkan militanlar savaşı adeta şiirleştirmiş, savaş beklentisinden büyük haz duymuşlardır. İnsanlığın varoluş amacının sadece hayat mücadelesi olduğunu ve bu mücadelede kaybedenlerin ölmesinin de doğal karşılanması gerektiğini savunmuşlardır....[82]

Barzun yine aynı kitabında sosyal Darwinizm'in ırkçı, savaşçı ve çatışmacı yönünün 19. yüzyıl sonlarından itibaren özellikle Avrupa'yı nasıl etkisi altına aldığını şöyle açıklamıştır:

1870 ve 1914 yılları arasında her Avrupa ülkesinde silahlanmayı isteyen bir savaş partisi, acımasız bir rekabet isteyen bireyci bir parti, geri kalmış insanlar üzerinde serbest bir el isteyen emperyalist bir parti, yabancılara karşı içten tasfiyeyi sağlayacak olan sosyalist bir parti vardı… Bu partilerin tümü zaferi kutladıklarında ya da yenildiklerinde hatta daha önce, bilimin tekrar canlanması anlamına gelen Spencer (sosyal Darwinizm'in kurucusu) ve Darwin'i desteklemişlerdi. Irk biyolojikti, sosyolojikti; Darwinciydi.[83]

Pek çok akademisyen ve yazarın eserlerinde tespit edip dile getirdiği bu Darwinist aldatmacalar, 20. yüzyılın neden savaşların, katliamların, soykırımların yüzyılı olduğunu açıklayan ifadelerdir.

Allah Katında Üstünlük Irka Göre Değil Takvaya Göredir

Irkçılığın dehşeti sadece Naziler ile sınırlı değildir. Dünyanın birçok yerinde ırkçılık nedeniyle büyük felaketler yaşanmış, yüzbinlerce insan ırkçılık yüzünden öldürülmüş, aşağılanmış, evlerinden, ailelerinden zorla alınarak köleleştirilmiş ve sözde hayvan muamelesi görerek sonunda ölüme terk edilmiş, ilaç deneylerinde kobay olarak kullanılmış, hayatları hiçe sayılmıştır. Bu kitapta verilen örnekler, ırkçılığa dayalı vahşetin ve acımasızlığın belgelenebilmiş olan örneklerinden sadece birkaçıdır.

Materyalist bir teori olan Darwinizm'in öngördüğü toplum yapısının nasıl olduğunun iyi tespit edilmesi gerekir. Sosyal Darwinizm, diğer tüm materyalist toplumsal teoriler gibi, insanın sadece kendisine karşı sorumlu ve kendi çıkarları için yaşayan bencil bir varlık olduğunu öne sürdüğü için, hiçbir zaman bireylere ve topluma güzel ahlak ve mutluluk kazandıramaz. İnsanın güzel ahlak ve mutluluk kazanması için, bencil hırslarından vazgeçmesi gerekir. Bunun nasıl olacağını insana öğreten ise Rabbimiz'in emri olan din ahlakıdır. Kuran'da, insana Allah'a karşı olan sorumlulukları ve O'nun rızası için uyması gereken ahlaki değerler bildirilmiştir.

Eğer bir insan Allah'ın emirlerine, Allah'ın indirdiği Kitap'a iman eder ve uyarsa, o zaman insanlara karşı sevgi, merhamet, şefkat duyguları ile dolu olur.

Allah'tan korkan, Allah'ı seven ve O'nun emirlerine itaat eden kişiler, insanları Allah'ın yarattığı birer varlık olarak sever, onlar arasında ırklarına, milletlerine, tiplerine, renklerine, dillerine göre bir ayırım yapmazlar. Her birinde Allah'ın yarattığı bir güzellik görür, bu güzellikten zevk alırlar. İnançları nedeniyle sevecen, merhametli, koruyucu insanlar olurlar. Ne var ki Darwinizm'in yalanları ile beyni yıkanan bir insan diğer ırklardan, milletlerden nefret eder, onları ezmekten, hatta yok etmekten zevk alır, çevresine daima gerilim, mutsuzluk ve korku getirir. İşte 19. ve 20. yüzyılda görülen ırkçılık ve emperyalizm, Darwinist dünya görüşünün bir sonucudur.

Allah, Kuran'da ırklara göre ayırım yapılmasını yasaklamış, insanların ahlakları ve imanları ile Allah Katında üstünlük elde edebileceklerini bildirmiştir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Darwin-Hitler Koalisyonunun Sonucu: 40 Milyon Ölü

Sosyal Darwinizm hakkında buraya kadar anlatılanlardan sonra, dünya tarihinin en büyük soykırımlarından birinin mimarı olan ve tarihe en acımasız ve zalim hükümetlerden biri olarak geçen Nazilerin de sosyal Darwinizm'e sıkı sıkıya bağlı olduklarını söylemek şaşırtıcı olmayacaktır.

Hitler'in ve Nazi ideologlarının yazıları, konuşma metinleri ve diğer dokümanlar incelendiğinde, ırkçı, saldırgan ve savaşçı politikalarını Darwinizm üzerine kurdukları açıkça görülmektedir.

Hitler'in aynı hayvan yetiştiricileri gibi insan soyunu ıslah edebileceğini sanması; Aryan ırkını "kirlettiğini" düşündüğü ırkların, kalıtımsal hastalığı olanların ve zayıfların yok edilmeleri gerektiğini iddia etmesi; milyonlarca insanın katlini acımasızca emretmesi onun insanları hayvan gibi gördüğünün ve Darwinizm'e olan bağlılığının delillerinden birkaçıdır. Nazi soykırımından sağ olarak kurtulan kişilerden biri olan Alexander Kimel, "Nazi Terörü" başlıklı makalesinde, sosyal Darwinizm ve Nazi bağlantısını vurgular ve sosyal Darwinizm'e inanan Nazilerin, insanlara nasıl olup da acımadan hayvan muamelesi yapabildiklerini şöyle açıklar:

Nazizm, sosyal Darwinizm'i kabul ederek insanları hayvanlarla eşit hale getirdi, ellerindeki bireysel seçim yapma özgürlüğünü, kendileri için düşünebilme yeteneğini aldı. Acımasızlık, terör, yalan ve insanın insan tarafından acımasızca istismar edilmesi bir davranış normu haline geldi. Eğer insanları hayvanlar gibi aynı doğal seleksiyon kanunları yönetiyorsa, insanın bilincindeki ilahi kıvılcım alındığında insanlara hayvanlar gibi davranılabilir: Suni olarak üretilebilir ve büyükbaş hayvanlar gibi muamele görebilirler. Örneğin savaş ve savaşın umursamaz idaresi çok büyük kayıplar getirmişti. Hitler ise, durumu kayıpları engelleyerek değil, üreme metodlarını geliştirerek düzeltmeye çalışmıştı. Ausschwitz'de (Nazi Doktoru) Mengele, ikizler üzerinde, onları öldürerek, kesip biçerek, üreme metodlarının nasıl geliştirileceğine, Alman kadınlarının doğum randımanının nasıl iki katına çıkartılabileceğine dair "bilimsel" deneyler yürüttü. Almanlar üreyen hayvanlar gibi görüldü, S.S. onların çobanları ve Führerleri de eğitici efendileri idi. Almanlar ödül kazanmış büyükbaş hayvanlar, diğer uluslar sıradan büyükbaş hayvanlar ve Yahudiler ise zararlı böcekler olarak kabul edilmiş ve öyle muamele görmüşlerdir..[84]

Nazilerin asırlar boyunca örneği görülmemiş bir soykırım gerçekleştirirken temel aldıkları sapkın bakış açısı buydu. Hitler'in savunduğu "üstün ırk" aldatmacası, bir biyolojik "tür"ün içinde yer alan grupların eşitsizliği yalanına dayanıyordu. Yani Hitler'e ve taraftarlarına göre, bazı türler evrimde ilerlemiş ama bu türler içindeki bazı bireyler veya gruplar geri kalmışlardı. Irkçılığın zeminini oluşturan bu sapkın iddia Darwin'in teorisinin en temel noktalarından biriydi. Prof. Karl A. Schleunes, Ausschwitz hakkındaki kitabında Darwin'in teorisinin, ırkçılığa sözde bilimsel bir destek sağladığını şöyle kabul eder:

Darwin'in, hayatta kalma mücadelesi fikri, ırkçıların üstün ve aşağı insan ve millet kavramını haklı gösterdi ve bunlar arasındaki mücadeleyi onayladı.[85]

Evrimci bilim adamları tam da Nazilerin istedikleri gibi teorik bir çerçeve çiziyorlardı. Örneğin hayvan davranış biliminin kurucusu sayılan evrimci Konrad Lorenz, ırkların arındırılmasını biyolojik yapılarla kıyaslıyor ve şöyle diyordu:

Aynı kanserde olduğu gibi, en iyi tedavi asalakların kökünü en kısa sürede kurutmaktır. Her zaman toplum için sorun olan aşağı halkların olumsuz sosyal etkilerine karşı öjenist korunma yöntemlerin uygulanması zorunludur... Bu aşağı unsurlar, (sağlıklı) bir toplumun içinden etkin bir biçimde ayıklanmadıklarında -tıpkı kötü huylu bir tümörün hücrelerinin tüm insan vücudunda hızla çoğalmasına izin verilmesi gibi– hem kendilerini hem de onları barındıran bünyeyi yok ederler.[86]

Farklı ırkları veya toplum içindeki zayıf ve muhtaç insanları bir tür "kanser" gibi görmek ve onları amansızca temizlemek istemek, açıklanması mümkün olmayan bir ilkellik ve vahşettir. Nazi ideologları bu vahşeti, Darwinizm'in aldatmacalarını öne sürerek sözde bilimsellik maskesi altına gizlemeye çalışmışlardır. *Race and Reich* (Irk ve Kral) adlı kitabın yazarı J. Tenenbaum, Nazi politikalarının Darwinizm ile nasıl şekillendiğini şöyle özetler:

Mücadele, seleksiyon ve en uygun olanın hayatta kalması... tüm bu kavramlar ve gözlemler Darwin tarafından ortaya atıldı. Ancak daha önce de, on dokuzuncu yüzyıl Alman sosyal felsefesinde bu kavramlar kabul görmeye başlamıştı... Bunun bir neticesi olarak, Almanların üstün ırk oldukları inancına dayalı tüm dünyaya hakim olma doktrini gelişti. Bu doktrin aynı zamanda Alman Devleti ile zayıf uluslar arasındaki "çekiç ve örs" ilişkisine dayandırılmıştı.[87]

Tenenbaum, Nazilerin, politik sistemlerini, hiçbir noktasını eksik bırakmadan tamamen Darwinizm'e göre belirlediklerini açıkladıktan sonra şöyle devam eder:

Siyasi sözlükleri, toprak, mücadele, seleksiyon ve neslin tükenmesi gibi kelimelerle doluydu. Mantıklarının kıyası açıkça şöyle ifade edilmişti: Dünya, farklı ulusların toprak için mücadele ettiği balta girmemiş bir ormandır. Daha güçlü olan kazanır, daha zayıf olan ölür ya da öldürülür...[88]

Hitler, 1933 yılında Nuremberg mitinginde, "üstün ırkların aşağı ırkları idare ettiğini... bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürerken, bunu bir doğa kanunu olarak gördüğünü iddia ediyordu.[89] Ama elbette bu iddiası ile, tarihin en büyük yalanlarından birinin savunuculuğunu yapıyordu.

Hitler'in, "Ulusun Kaderi Hakkında" başlıklı konuşmasındaki sözleri de Darwinist görüşlerinin bir özetidir:

Yaşamın en temel motivasyon faktörleri arasında, kendi kendini muhafaza ve gelecek nesillerin korunması yer alır. Siyaset, insanların hayatta kalabilmek için verdikleri mücadeleden başka bir şey değildir. Bu şiddetli yaşama arzusu evrenseldir ve tüm ulusu yönlendirir. Yaşamak için duyulan istek, çatışmaya sürüklemelidir, çünkü bu istek tatmin edilemez olmakla birlikte yaşamın temelidir. Yaşanacak alan sınırlıdır. Bu, yüzden insaniyetten ziyade acımasızlık yaşamda esastır! İnsan, ihtilaflar ve süregelen mücadele sonucunda dünyanın sahibi olmuştur. Bu insanlığın değil, güç ve hakimiyeti kazanan kuvvetin üstünlüğüdür. Irklar arasında farklılıklar vardır. Dünya, kültürünü seçkin sınıftan (elitlerden) almıştır. Bugün ne görüyorsak hepsi Aryanların çalışmalarının ve başarılarının birer sonucudur. Ancak her ırkın içinde sonuca götüren asıl faktör, yetiştirmeyi başardığı önemli şahsiyetlerdir. İnsanlığın şeklini demokratik çoğunluklar değil, önemli şahsiyetler belirlemiştir.[90]

Hitler'in hezeyanlarının açıkça görüldüğü bu sapkın fikirler, o dönemde pek çok kişiyi etkisi altına almıştı. Cehaletin de etkisiyle on binler, Hitler'in hayal ürünü bu varsayımların takipçisi oldu. Daha önce de vurguladığımız gibi, toplumları ilerleten, çatışma dürtüsü veya hayatta kalabilmek için verilen acımasız mücadele değildir. Her toplum daha varlıklı ve güzel bir yaşam için gayret eder, ama bu gayretin başarıya ulaşması, söz konusu toplumun manevi ve ahlaki değerlere olan bağlılığı ile doğru orantılıdır. Başkalarını yok

etmeye çalışmak, bitmek bilmeyen şiddet ve saldırganlık her zaman tüm taraflara yıkım getirir. Irklar arasındaki fiziksel veya kültürel farklılıklar ise bunların birini diğerine üstün kılacak özellikler değildir. Tam tersine bu farklılıklar, barış ve güvenliğin hakim olduğu ortamlarda kültürel zenginliği sağlayan değerli unsurlardır.

Din ahlakı da bu farklılıkları kültürel bir zenginliğe dönüştürmeyi gerekli kılar. Allah, insanlara koşullar ne olursa olsun affedici olmayı, adaletten asla ayrılmamayı, diğer insanlara şefkatle ve merhametle yaklaşmayı emretmiştir. İman edenler, Allah'ın farklı ırklar ve milletler yaratmasının pek çok hikmeti olduğunu bilir, kardeşlik ve dayanışma ruhuyla hareket ederler. İnsanları ırklarına göre sınıflandırmaya kalkışmak, mensup olduğu ırk nedeniyle –hiçbir haklı gerekçesi olmamasına rağmen- övünüp kibirlenmek ise iman etmeyenlerin ve şirk koşanların özellikleridir. Bir ayette inkar edenlerin, kendi soylarını öfke ile koruma tutkuları şu şekilde bildirilir:

Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman... (Fetih Suresi, 26)

Hitler ise ruhsal dengesizliğinin de etkisiyle bu sapkın görüşlerini savunmaya devam etmiş, Darwin'in teorisinin kendi görüşleri ile bu derece paralel olmasını batıl fikirlerini yaymak için sözde iyi bir malzeme olarak görmüştür. Hitler'in Darwinizm'e olan bağlılığı daha 1925 yılında yayınlanan *Kavgam* adlı kitabında görülmektedir. Örneğin kitabının 4. bölümünde, Darwinizm'in, başarılı bir Almanya için tek temel olduğunu belirtmiştir. *Darwin: Before and After* (Darwin: Önce ve Sonra) kitabının yazarı Clarck, Hitler'in Darwinizm'e olan bağlılığı için şu yorumda bulunur:

Evrimsel fikirler -oldukça açık bir şekilde– *Mein Kampf*'ın (Kavgam) en kötü bölümlerinin ve (Hitler'in) halka yaptığı konuşmaların kaynağıdır. Hitler, üstün ırkın her zaman aşağı ırka üstün geleceği sonucuna varmıştır.[91]

The Day Nazi Germany Died (Nazi Almanyası'nın Öldüğü Gün) adlı kitabın yazarı Beate Wilder-Smith de, Nazi doktrininin temel unsurunun ne olduğunu şöyle açıklar:

Nazi teorisinin ve doktrininin en önemli prensiplerinden biri... evrim teorisinin (ve) ...tüm biyolojinin yukarıya doğru evrimleştiği ve daha az gelişmiş türlerin faal bir şekilde kökünün kurutulması gerektiği (ve) ...doğal seleksiyona yardımcı olunabileceği ve olunması gerektiğidir... bu yüzden (Naziler), "az gelişmiş" olarak değerlendirdikleri Yahudileri ve... siyahları yok etmek için siyasi yasaları uygulamaya koydular...[92]

Prof. George J. Stein ise, *American Scientis*t dergisindeki "Biological Science and the Roots of Nazism" (Biyolojik Bilim ve Nazizmin Kökleri) başlıklı yazısında, Hitler'in sosyal Darwinist görüşleri hakkında şöyle yazar:

... Alman sosyal Darwinizm'i Almanya'nın her yerinde yaygın biçimde biliniyor ve kabul ediliyor, bundan daha önemlisi bilim adamları da dahil olmak üzere çoğu Alman tarafından bilimsel açıdan doğru olduğu düşünülüyordu. Daha yakın zamanda nasyonal sosyalizm ve Hitler üzerine yapılan akademik çalışmalar bu gerçeği fark etmeye başladı... (Darwin'in teorisini uygulamaları) Nazizm'in en belirgin özelliğiydi. Nasyonal sosyalist "biyo-politika"... Radikal eşitsizliğe dair mistik-biyolojik bir politikadır; var olmak için sonsuz bir mücadeleye dayanır ve en uygun olanın hayatta kalmasını doğa kanunu olarak kabul eder ve doğal seleksiyonu bir kamu politikası haline getirmek için devlet gücünü kullanır...[93]

Prof. Stein, yazısında, Alman sosyal Darwinizmi'nin temelinde, insanın hayvandan farklı bir canlı olmadığı iddiasının bulunduğunu belirtir ve şöyle der:

Alman sosyal Darwinizmi'nin ana hatlarıyla özeti şöyleydi... insan, üstün veya insani özelliklere sahip değildi ve sadece doğanın bir parçasıydı. Diğer yandan, Almanlar biyolojik açıdan daha üstün bir topluluğun üyeleriydiler... Siyaset, biyoloji kanunlarının yalın bir uygulamasıydı. Aslında, Haeckel ve yandaşları olan sosyal Darwinistler, nasyonal sosyalizmin temel varsayımları halini alacak olan fikirleri geliştirdiler... Devletin kurum olarak işi, öjeni ve yapay seleksiyondu...[94]

Stein'ın yazısında açıkça ifade ettiği Nasyonel Sosyalistlerin bu yanılgıları, onlarca ülkenin dahil olmak zorunda kaldığı bir dünya savaşına zemin hazırladı. Darwin'in hayal ürünü teorilerinin desteğiyle gelişip güç bulan Nazizm, dünya tarihinde eşine az rastlanılır bir felaketin mimarı oldu. Bu öylesine büyük bir felaketti ki, milyonlarca insan hayatını kaybetti, şehirler haritalardan silindi. En büyük zararı ise, Nazi ideologların propagandalarında daha çok güç kazanacağını ve ilerleyeceğini iddia ettikleri Alman toplumu aldı. Çatışmanın, savaşın, acımasızlığın, diğer milletleri yok etmeye kalkışmanın bir milleti asla ilerletmeyeceği bir kez daha görülmüş oldu.

Hitler ise yaşadığı süre boyunca Nazilerin kendilerine ve diğer insanlara bakış açısını özetleyen, "Biz Naziler... barbarız. Barbar olmak istiyoruz. Bu onurlu bir ünvan ve bununla dünyayı gençleştireceğiz."[95] sözleriyle yanılgılarından hiç vazgeçmedi.

Sir Arthur Keith'in ifadesiyle, evrimci olan Hitler, Almanya'nın deneyimini evrim teorisine uydurmak için bilinçli olarak çabalamıştı.[96] Keith ayrıca evrim teorisi, Hitler ve savaş üçgeni için şunları söyler:

Eğer savaş evrimin çocuğu ise –ve böyle olduğuna inanıyorum– bu durumda evrim, "çıldırmış" ve kabilelerin, ulusların ve farklı ırkların birbirleriyle rekabetlerinde öylesine acımasız olmuştur ki, ilerlemeyi engelleyici bir rol üstlenmiştir. Evrimsel kanunların insan doğasına zorla kabul ettirdiği yaptırımlardan onu kurtarmak dışında, savaştan kurtulmanın hiçbir yolu yoktur.[97]

Peter Hoffman ise, *Hitler's Personal Security* (Hitler'in Kişisel Güvenliği) adlı kitabında Hitler'in Darwinist görüşleri için şöyle demektedir:

Hitler mücadeleye, her insanı diğerlerine üstün gelmek için çabalamaya zorlayan Darwinci bir prensip olarak inandı; mücadele olmaksızın çürür ve yok olurlardı... Nisan 1945'te aldığı yenilgide bile Hitler, güçlünün hayatta kalmasına olan inancını dile getirdi ve Slavların daha güçlü olduklarını ispatladıklarını duyurdu.[98]

Kısacası birçok tarihçinin ve araştırmacının görüşlerinden anlaşıldığı, aynı zamanda Hitler'in yazılarında ve konuşmalarında da açıkça görüldüğü gibi Nazizm, Darwinizm'den güç ve kaynak bulmuştu. Hitler ve diğer Nazi önde gelenleri, birçok sözde bilimsel argüman kullanarak, tüm kişisel psikopatlık, acımasızlık ve zalimliklerini, Darwinizm'e dayandırarak kendilerince meşrulaştırmışlardı. Aslında böylesine bir ideoloji ve psikoloji geliştirmelerine neden olan kültürel ortam da, büyük ölçüde sosyal Darwinizm'in izlerini taşıyordu. İlerleyen sayfalarda da inceleyeceğimiz gibi, Ernst Haeckel gibi koyu Darwinistlerin eliyle Almanya'ya giren sosyal Darwinizm, 20. yüzyılın ilk yarısında tüm Alman toplumunu derinden etkilemiş, dejenere etmiş ve Nazizme kapılmalarına neden olan en önemli zihinsel temeli oluşturmuştu.

Nazi Almanyası'nda Evrim ve Savaş

Sosyal Darwinizm'in sapkın telkinlerine göre savaş, toplumları ilerleten ve en uygun olanların seçilmesini, zayıfların ise elenmesini sağlayan bir yoldur. Bu çarpık akım, savaşı sadece zayıf ırkları yok ettiği için değil, aynı zamanda "üstün ırk" içindeki zayıf üyeleri yok ettiği için de pozitif bir güç olarak kabul eder. Bu nedenle sosyal Darwinizm, savaşı onaylar ve teşvik eder. Naziler de aynı sosyal Darwinist mantıkla savaşçılığı benimsemişlerdir. Robert Clark, *Darwin: Before and After* (Darwin: Öncesi ve Sonrası) adlı kitabında, Hitler'in savaşa bakış açısı ile ilgili olarak *Kavgam*'ı kaynak göstererek aşağıdaki bilgileri aktarmaktadır:

Hitler'in Milletler Cemiyeti'ne, savaşa ve barışa yaklaşımı aynı prensiplere dayanmaktadır. "Bir dünya mahkemesi... bir şaka olurdu.... Doğa tamamen gücün ve zayıfın kuvvetli bir mücadelesidir, güçlünün zayıf üzerindeki sonsuz zaferidir. Eğer böyle olmasaydı, doğanın genelinde çürüme (bozulma) dışında bir şey olmazdı. Bu en temel kanunu ihlal eden devletler bozulmaya uğrar. Yaşayacak olan savaşmalıdır. Daimi mücadelenin yaşamın bir kanunu olduğu bu dünyada, savaşmak istemeyen ise yaşama hakkına sahip değildir." Başka türlü düşünen, doğayı "aşağılamış" olur. "Keder, mutsuzluk ve hastalık da aldığı sert karşılıktır".[99]

Çatışmacı ideoloji ve savaş histerisi, sosyal Darwinizm'le birlikte güçlenmiş, Darwinist telkinler, bu eğilimleri körükleyen ve tüm bir toplum tarafından benimsenmesine neden olan çok güçlü ve etkili bir katalizör olmuştur. Irkçılık, çatışma ve savaş özlemi, böylece ilk kez sözde bilimsel bir dayanak bulmuş ve bilimin otoritesine dayanarak topluma reddedilemez bir gerçek gibi sunulmuştur. Nazi döneminin evrimci teorisyenlerinden Dr. Albert Edward Wiggam'ın, 1922 yılında yayınlanan kitabında yazdıkları, o sıralar Alman fikir dünyasında oldukça sık rastlanan "aldatmacalar"dan birini yansıtması açısından dikkat çekicidir:

Bir zamanlar insanların beyinleri, kuzenleri olan insanımsı canlılardan çok az daha büyüktü. Ama tekmeleyerek, ısırarak, savaşarak... ve düşmanlarını kurnazlıkla alt ederek ve bunları yapacak kapasiteye sahip olmayanları öldürerek insanların beyinleri büyüdü ve hacim olarak olmasa da çeviklik ve akıl bakımından gelişti.[100]

Tamamen hasta bir zihnin ürünü olan bu hayali "evrimsel tarih"ten çıkarılan sonuç ise açıktı: Nazilerin batıl bakış açılarına göre, savaş uzun vadede olumlu bir şeydi, çünkü evrimciler insanoğlunun yalnızca ölümcül çekişmelerle ilerlediğini iddia ediyorlardı. Hitler ve Rosenberg gibi diğer Nazi ideologları da, günümüz medeniyetinin sürekli savaşlarla meydana geldiğini iddia etmişlerdi. Dönemin bazı sözde bilim adamları da bu çarpık görüşün kendilerince savunuculuğunu üstlenmişlerdi. Örneğin Darwinizm'in Almanya'daki bilinen savunucularından, Berlin Üniversitesi profesörü Haeckel, özellikle Eski Yunan'ın savaşçı şehir devleti olan Sparta'yı övmüş, Spartalıların seçilmiş bir ırk olduklarını ve bu yüzden başarılı ve üstün olduklarını iddia etmiştir. "Olağanüstü derecede sağlıklı ve güçlü çocuklar dışındakileri öldürmelerinin, Spartalılara sürekli bir güç ve dinçlik verdiğini" söylemiştir.[101] Spartalıların acımasız ve vahşet dolu bu uygulamalarını dahi makul gören Haeckel'e göre, Almanya da "Sparta geleneğini izlemeliydi, çünkü fiziksel olarak bozukluğu olan ve hastalıklı bebeklerin öldürülmesi, hem öldürülen bebeklerin hem de toplumun yararına bir uygulama" idi. Haeckel'in vicdan dışı ve son derece zalimane bu önerileri, Darwinizm'in bilim dışı iddialarının nasıl sapkın bir mantık örgüsüne temel teşkil ettiğini göstermesi açısından önemli bir örnektir. Haeckel ve Darwinizm'e göre, tüm hayatların eşit değerde olduğu ya da korunması gerektiği yalnızca "geleneksel bir dogma" idi ve sözde

bilimsel gerçeklere aykırı düşüyordu.[102] Akıl ve mantık sahibi hiç kimsenin kabul edemeyeceği bu iddialar, bir dönem Almanyası'nın önde gelenleri tarafından şiddetle benimsenmişti.

Sosyal Darwinizm, sadece Almanya'da değildi, dünyanın pek çok yerinde, İlahi dinlerin öğrettiği güzel ahlakı, bu ahlakta yer alan merhamet, koruma, yardımlaşma, acıma, sabır gösterme gibi erdemleri reddediyordu. Bu erdemlerin yerine ise, çıkarına uymayanı öldürmek, yok etmek, acımasız ve merhametsiz olmak gibi -gerçekte insanlığın en büyük saptırıcısı olan şeytana ait- özelliklerin üstün olduğunu iddia ediyordu. Nazilerin Yahudi düşmanlığının kökeninde de, İlahi dinlere duydukları nefret vardı.

Neo-Nazizmin dünyada sürmekte olan varlığı, bizlere bu hastalıklı ideolojinin halen büyük bir tehlike olmaya devam ettiğini göstermektedir. Unutmamak gerekir ki, her ne isim altında olursa olsun, sosyal Darwinizm'in insanlık için uygun gördüğü yaşam şeklinde sadece çatışma, kavga, mücadele, çekişme, kan dökme, savaş, acı çekme ve korku vardır. Auschwitz gibi ölüm kampları, sosyal Darwinizm'in uygulama alanlarıdır; Darwinizm kaçınılmaz olarak sosyal Darwinizm'i getirir. Sosyal Darwinizm'in yeniden egemen olduğu bir dünyada ise, yeni Auschwitzler görmek kaçınılmazdır.

Hitler, Sosyal Darwinist Olduğu İçin Zalimdi

Koyu bir Darwinist olan Hitler ve diğer Nazi önde gelenleri yaptıkları katliamlardan, insanlara yıllar boyunca yaşattıkları dehşetten dolayı bir suçluluk duymuyorlar, hatta kendilerini sözde birer kahraman olarak görüyorlardı. Çünkü insanoğlunun evrimini sağlayan, gelecekte "evrimleşerek gelişmiş nesillerin" müteşşekkir olacağı birer kurtarıcı olduklarını zannediyorlardı. Oysa bu bir yalan ve aldatmacaydı.

Hitler'in sapkın ideolojisine göre toplama kampları, masum insanların katledildikleri, işkence gördükleri yerler değil, üstün ırkın korunması için hastalıklı, zayıf, kötü unsurların izole edildikleri karantina yerleriydi. Hitler, hastalıklı bir ruha ve düşünce yapısına sahipti. Bu hastalıklı zihnin ürünü olan tehlikeli fikirlerini, sosyal Darwinizm'in telkinleri ile genişletip uygulamaya koymuştu. Böylece Darwinizm, tarihin en büyük yıkımını getiren, insanlara en büyük acıları ve korkuları yaşatan bir soykırımın ve yıllar süren bir savaşın temel felsefesini oluşturan sahte bir bilim olarak tarihe geçti. Hitler ise bu sahte bilimin uygulayıcısı bir zalim olarak.

Sosyal Darwinistlerin Kısırlaştırma ve Öldürme Yasaları

Sosyal Darwinizm'in en geniş çaplı ve en acımasız uygulamalarından bir diğeri de öjenidir. (İnsan ırkının kalıtım yoluyla ıslahına çalışan sözde bilim dalı.) İlk olarak Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton tarafından 1883 yılında kullanılan öjeni (eugenics) terimi, Yunanca iki kelimenin birleşmesinden oluşur; eu (iyi) ve genet (doğum). İki kelime biraraya geldiğinde "doğuştan iyi oluş", "kalıtımsal soyluluk" anlamlarında kullanılmaktadır. Ancak bu kavram, anlamında yer aldığı gibi iyilik değil, tam tersine büyük bir vahşet ve zalimlik içermektedir.

Öjeni taraftarları sadece kendi ırklarının veya kendi sınıflarının korunmaları ve geliştirilmeleri gerektiğini iddia etmişler ve diğer ırktan veya sınıftan insanların "suni seleksiyon"a tabi tutulmaları gerektiğini sanmışlardır. Örneğin öjeni teorisinin kurucusu sayılan İngiliz Francis Galton'a göre, korunması gerekenler sadece İngiltere'nin yüksek sınıfıdır. Bunun için de Galton, yoksul, hasta, güçsüz, yeteneksiz insanların çoğalmalarının engellenmesi gerektiğini öne sürmüştür.

Naziler ise, Aryan ırkına mensup sağlıklı insanlar dışındaki insanların devlete ve topluma yük olduklarını ve kısırlaştırma veya öldürme yoluyla ortadan kaldırılmaları gerektiğini iddia etmişler ve bu düşüncelerini uygulamaya koymuşlardır. Naziler, öjeni politikası dahilinde yüz binlerce insanı kısırlaştırırken, hasta, sakat, zihinsel özürlü, yaşlı, yeteneksiz, kimsesiz olduğu için yüz binlerce insanı da gaz odalarına göndererek, aç bırakarak veya ilaç vererek öldürmüşlerdir.

Öjeni savunucularının en ciddi yanılgılarından biri, insanların karakterlerine has özelliklerin büyük bir çoğunluğunu kalıtımsal sanmaları veya kasıtlı olarak bu iddiada bulunmalarıdır. Örneğin Galton dahil olmak üzere öjeni taraftarlarına göre tembellik, yoksulluk gibi istenmeyen özellikler kalıtımsaldır. Tembel insanların tembel çocukları olacağını sandıkları için, bu insanların evlenmelerine ve çocuk sahibi olmalarına engel olmaya çalışmışlardır. Evrimcilerin bu derece mantık dışı ve saçma bir iddiayı dahi sözde bilim adına savunabilmeleri oldukça ilginçtir.

Darwinistlerin sözde bilim adına savundukları öjeni, pek çok insanın büyük acılar yaşamasına neden olmuştur. Bu zalimliğin tarihi gelişiminin incelenmesi, söz konusu vahşeti savunanların temel dayanaklarının daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. Darwin'in öjeniyi nasıl kendince sözde bilim adına savunup teşvik ettiğinin kendi sözleriyle ortaya konulması bu açıdan son derece önemlidir. Aslında Öjeni sapkınlığının temeli Platon'un *Devlet* adlı eserine kadar uzansa da, Darwinizm ile birlikte sözde bilimsel bir görünüm kazanmış, hatta neredeyse bir bilim dalı haline gelmiştir. Galton'dan büyük ölçüde etkilenen ve önceki sayfalarda ırkçı görüşlerine yer verdiğimiz Karl Pearson, öjeninin kaynağının evrim teorisi olduğunu şöyle ifade etmektedir:

... Modern öjeni düşüncesi yalnızca 19. yüzyılda uyandı. Bu yüzyıl sırasında öjeniye ilginin artmasının birkaç nedeni vardır. En önemli neden ise evrim teorisidir. Öjeni terimini de keşfeden Francis Galton, fikirlerini kuzeni Charles Darwin'in doktrinine dayandırıyordu.[103]

Darwin'den Kuzeni Galton'a Kalan Miras: Öjeni

Öjeni sapkınlığının temelleri aslında Malthus ve Darwin ile atılmıştı. Darwin'e de esin kaynağı olan Malthus'un *Deneme'*sinde, öjeniye temel oluşturacak batıl telkinler bulunuyordu. Örneğin Malthus insanların damızlık hayvanlara uygulanan yöntemlerle çoğalabileceklerini iddia ediyordu:

Üreme konusuna gösterilecek dikkatle, tıpkı hayvanlarda olduğu gibi insanlar arasında da belli bir dereceye kadar ilerleme kaydetmek mümkün görünüyor. Zekanın aktarılıp aktarılamayacağı şüphelidir ancak boy, güç, güzellik, ten rengi ve belki uzun ömür bile belli bir dereceye kadar nakledilebilirdir.[104]

Diğer pek çok açıklamasında olduğu gibi, bu sözlerinde de Malthus'un, insanları bir tür hayvan olarak değerlendirdiği açıkça görülmektedir. Malthus'un bu sapkın bakış açısı Darwin'i de etkilemiş ve Darwin de öjeni ile ilgili felaket dolu bazı öngörülerde bulunmuştu. *İnsanın Türeyişi* kitabında, bazı sosyal uygulamalar nedeniyle zayıf olanların elenmediklerini ve bunun da biyolojik gerilemeye neden olabileceğine dair endişelerini dile getirmişti. Darwin'in sapkın düşüncelerine göre, "yabani insanlar" ve hayvanlar arasında kusurlular hızla elenirken, medeni toplumlarda bu insanların tıp ve hayırseverler tarafından korunmaları büyük hataydı. Darwin'e göre, hayvan yetiştiricileri nasıl suni seleksiyon yoluyla soy ıslahı yaparak daha iyi özelliklere sahip hayvanlar yetiştiriyorlar, zayıf ve güçsüzleri eliyorlarsa, insan toplumlarında da öyle yapılmalıydı:

Böylelikle uygar bir toplumun zayıf üyeleri kendi türlerini çoğaltırlar. Evcil hayvanların üremeleri ile ilgilenen herkes, bunun insan ırkı için son derece zararlı olduğundan kesinlikle emindir. Bakım talebinin ya da yanlış yönlendirilmiş bakımın ne kadar kısa sürede evcil bir ırkı dejenerasyona sürükleyeceği şaşırtıcıdır. Ancak insanın durumu hariç, hiç kimse, en kötü hayvanların üremesine izin verecek kadar cahilce davranamaz.[105]

Yabani insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir ve sağ kalanlar, çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, elenme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakım evleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız; tıp uzmanlarımız, her hastayı yaşatmak için en son ana dek bütün ustalıklarını gösterir… Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse bunun insan ırkına büyük bir zarar vereceğinden kuşku duymaz.[106]

Hastalıklı bir zihnin ürünü olan bu hezeyanlar, ırkçıların, öjeni savunucularının, savaş çığırtkanlarının ve insanlığı büyük belalara sürükleyen pek çok ideoloğun temel düsturu olmuştur. Darwin, *İnsanın Türeyişi*'nin sonunda, "hayatta kalmak için mücadele"nin insanlık için faydalı olduğu, aksi takdirde, insanın tembelleşeceği ve hayat mücadelesinde daha yetenekli insanların daha az yeteneklilere göre üstün konuma gelemeyecekleri gibi daha pek çok bilim dışı iddia öne sürmüştür. [107]

Darwin, tüm bu çarpık teorileri ile öjeni uygulamalarına zemin hazırlamıştır. Evrim teorisinin sözde bilimsel bir gerçek gibi görülmesi ise, öjenist ve ırkçı politikaların kabul edilip uygulamaya geçirilmesine neden olmuştur.

İngiltere'de Öjeni

İngiltere'de öjeni vahşetinin öncüsü, Darwin'in daha önce de sözünü ettiğimiz kuzeni Francis Galton'dı. Darwin'in oğlu Leonard Darwin de öjeni sapkınlığının İngiltere'deki savunucularından ve uygulayıcılarındandı. Ayrıca Winston Churchill de öjeni hareketine destek verenler arasındaydı.[108]

Galton, "güçlü olan hayatta kalır" ilkesine uyulması ve sadece en güçlü insanların dünyaya katılmasına izin verilmesi gerektiğini iddia etmişti. Galton'un bu bilim ve mantık dışı tezine göre insanoğlu, insanın sözde evrimini kontrol altında tutabilecek ve hatta daha üstün bir ırk meydana getirebilecek bir konumdaydı. Galton, "yüksek sınıf"ın ve "yüksek ırk"ın üstünlüğü gibi sapkın fikirlere inandığını açıkça belirtmekten çekinmiyordu. Öte yandan zenci ırkının düşük zeka seviyesine sahip olduğunu da iddia etmiş ve şöyle demiştir:

... Zenciler arasında, yarım akıllı olarak adlandırmamız gerekenlerin sayısı oldukça fazladır. Amerika'da zenci kölelerden bahseden her kitap bunun örnekleriyle doludur. Ben de, Afrika'ya yaptığım seyahatler sırasında gördüğüm bu gerçek karşısında çok etkilenmiştim. Zencilerin kendileriyle ilgili konularda yaptıkları hatalar o kadar çocukça, aptalca ve basitti ki kendi türümden utanmama neden oldu.[109]

Bazı köpek cinslerinin bazı insan ırklarına oranla daha üst zeka seviyesine sahip olduğu[110] yalanını savunacak kadar ileri gidebilen Galton, zencileri ve köleleri değerlendirirken, çok açık bir gerçeği görmezden gelmişti; kölelerle ilgili kitapların birçoğu köle sahipleri tarafından yazılmıştı. Ayrıca köleler, kendilerine tamamen yabancı bir toplum içinde, hiç bilmedikleri bir kültürde yaşamaya başladıkları için, birçok davranışı ve uygulamayı yabancılamaları son derece doğaldı. Afrika'nın bir köyüne yaşamaya giden herhangi bir Avrupalının da, onların yaşam şekillerine ve kültürlerine uyum sağlamaya çalışırken, benzer beceriksizlikler yapacağı son derece açıktır.

Daha da önemlisi, Galton'un zenciler veya diğer ülkelere göç eden kendi vatandaşları için ileri sürdüğü iddialar hiçbir bilimsel dayanağa da sahip değildir. Bunlar, dönemin ilkel koşulları içinde, materyalist dünya görüşüyle zihinleri yıkanmış bazı sözde bilim adamlarının ve düşünürlerin hayal ürünü varsayımlarına dayanılarak oluşturulmuştur.

Galton'ın ön yargılı ve tutarsız tezleri bunlarla da sınırlı değildi. Örneğin sosyal gelişmenin gerçekleşebilmesi için, zekası ve entelektüel seviyesi düşük kişilerin çoğalmalarının durdurulması ve diğerlerinin çoğalmalarının teşvik edilmesi gerektiğini de öne sürmüştü. Aksi takdirde sosyal bir çöküş olacağını iddia ediyordu. Oysa asıl sosyal çöküşün Galton ve benzerlerinin ortaya koydukları, katliamlara, çatışmalara ve şiddete dayalı yaşam modelinin uygulamaya konulmasıyla yaşanacağı açıktır. Galton, 1907 yılında Huxley Üniversitesi'nde verilen bir konferans sırasında, "ulusumuzun beyinleri, üst seviyeli sınıflarımızdaki insanlar arasında bulunuyor" iddiasında bulundu.[111] Galton ayrıca, üst sınıfa ait çocukların doğum sırasında belirlenmelerini ve ailelerine bu çocuklar için 1000 pound ödenmesini önerdi. Üst sınıfın kadınlarına, kendi isteklerinin dışında bir erkek ve bir kız çocuk daha doğurmalarını teklif etti.[112]

Galton'un, kendince üst sınıf olarak gördüğü kimselerin sayıca çoğalmasının toplumu ilerleteceğine inanması akıl ve mantıkla çelişen bir düşüncedir. Üstelik bilimsel de değildir. Bir toplumu ilerleten pek çok unsur vardır. Ama bunların en önemlisi, toplumu oluşturan fertlerin ahlakı ve karakterleridir. Güzel ahlaka, güçlü bir karaktere sahip bireylerden oluşan bir toplumun ilerlemesi hızlı ve kalıcı olacaktır. Bu özelliklerin, kalıtsal olarak bireyden bireye aktarılması ise mümkün değildir. İçinde yaşadığı toplumun gerçekten ilerlemesini isteyen kişinin öncelik vermesi gereken asıl konu, çeşitli kültürel ve eğitsel programlarla bireylerin manen güçlenmesini sağlamak olmalıdır. Galton ve benzerlerinin, etkin oldukları ülkelerde, insanlara adeta

hayvan muamelesi yaparak zenginleri çoğaltmak fakirleri azaltmak istemeleri, bunun için cinayeti dahi meşrulaştırmaya çalışmaları hem büyük bir zalimlik hem de tarifi mümkün olmayan bir cehalettir.

Buna rağmen, Galton'ın da yönlendirmesiyle, İngiltere'de öjeni hareketinin ilk faaliyeti doğum kontrolü üzerine olmuştur. Bu, sadece evrim teorisinin yanılgılarına kapılanlar tarafından sözde "aşağı insanlar" olarak görülen "fakir" halkı ve yine kendilerince "aşağı" ırktan insanları hedef alan bir çalışmadır.

1920'ler ve 30'larda, fakir halkın nüfusunun sürekli artarken, orta ve yüksek sınıfın nüfus artışının azaldığı ve bunun büyük bir tehlike olduğu düşünülüyordu. Örneğin Julian Huxley, 1925 yılında *Nature* dergisinde şöyle yazmıştı:

İstenilenlerin oranı düşerken, istenilmeyenlerin oranı artıyor. Bu durum ele alınmalıdır.[113]

Öjenistlere göre "istenilenler" ile "istenilmeyenler"in arasındaki dengeyi kurmak için atılacak ilk adım sözde "ırk hijyeni" idi. Irk hijyeni için öncelikle kimlerin istenilen kimlerin istenilmeyen olduğunu belirlemek gerekiyordu. Bu ayrımı yapmak için oldukça ilkel ve akılalmaz yollara başvuruluyordu. Örneğin, İngiltere ve ABD'de insanların kafatasları ölçülmeye başlandı. Galton'ın da önderliğinde başlatılan kampanyalarla insanların kafataslarının büyüklüğü ölçülüyor, buna göre sözde zekaları belirleniyordu. Ancak, kafatası ölçülerinin zeka ile doğrudan bir bağlantısının olmadığı bilim tarafından sonradan ortaya konacaktı.

Kafatası ölçümlerinden sonra zeka testleri kullanılmaya başlandı. Zeka testlerinin sonuçlarına göre insanların kısırlaştırılmalarına, hayat boyu gözetim ve kontrol altında tutulmalarına karar verildi. Ancak ilerleyen yıllarda, kullanılan zeka testlerinin de güvenilir sonuçlar vermediği anlaşıldı. Dahası, bu test sonuçları değerlendirilirken kişilerin yetiştikleri çevrenin koşulları, aldıkları eğitim gibi faktörler hiç göz önünde bulundurulmuyor, sadece o kişilerin kalıtımsal olarak zeki olup olmadıkları sonucuna varılıyordu. Bunlar, hiçbir güvenilirliği olmayan, dönemin bilimsel cehaletini yansıtan değerlendirmelerdi. Zaten amaç da aslında güvenilir sonuçlar elde etmek değil, bir şekilde "istenilmeyen" kitleyi, yani fakirleri, hastaları ve "aşağı" görülen ırkları ortadan kaldırmak veya izole etmekti.

ABD'de Öjeni

Galton'un ölümüyle birlikte öjeni hareketinin öncülüğü Amerika'ya geçti. Henry Goddard, Henry Fairfield Osborn, Harry Laughlin ve Madison Grant, Galton'ın Amerikalı varislerinden sadece birkaçıydı.

Öjeni vahşetini ABD'de destekleyenlerin başında Rockefeller Enstitüsü ve Carnegie Vakfı gelmekteydi. Rockefeller Enstitüsü, Almanya'da öjeni hareketinin öncülerinden Kaiser Wilhelm Enstitüsü'nü finanse etti ve ırk hijyeni konusunu takıntı haline getirmiş olan Prof. Dr. Ernst Rüdin'e 1920'lerde genetik araştırmaları için özel bir bina tahsis etti. Alman Akıl Hastalarını Temizleme Hareketi büyük ölçüde Rockefeller Enstitüsü tarafından desteklendi. Ayrıca Rockefeller Enstitüsü'nden Nobel Ödüllü Dr. Alexis Carrel, Almanların yaptığı bu katliamı coşkuyla alkışlamış ve akıl hastaları ile mahkumların topluca katledilmeleri gibi bir vahşeti hiç çekinmeden savunmuştur.[114]

Öjeni sapkınlığı, Amerika'da pek çok eyalette zorunlu kısırlaştırma yasalarının kabul edilmesine neden olmuştur. ABD'de toplam 100 bin kişi –çoğu rızası olmadan– kısırlaştırıldı. 20. yüzyılın başında Virginia'da 8.000 kişinin "uygun" olmadıkları gerekçesi ile kısırlaştırılmaları, öjeni vahşetinin ABD'de boyutlarını gösteren sadece bir örnektir. Bu insanlık dışı uygulama 1974 yılına kadar birçok eyalette yasaldı.[115]

Amerika'daki öjeni sapkınlığının en önde gelen isimlerinden biri, genetikçi Charles B. Davenport idi. Davenport, kalıtım kanunlarıyla Darwinizm'i birleştirmeye çalışan makaleleri ile tanınıyordu. Ne var ki bu

makalelerde öne sürülen iddialar birer varsayım olmaktan öteye gitmiyordu. 1906 yılında, American Breeders Association'a (Amerikan Yetiştiriciler Birliği) öjeni üzerine çalışmalar yapmaları için ısrar etti. 1910 yılında Eugenics Record Office (ERO – Öjeni Kayıt Ofisi)'i kurdu. ERO, Station for Experimental Evolution (Deneysel Evrim Merkezi) için ayrılan bütçenin %13-29'unu alıyordu. Bu, ERO'nun dönemin diğer bilimsel kuruluşlarına göre daha fazla finanse edildiğini göstermektedir. Bu kuruluş, öjeni vahşetini yaygınlaştırmak için çalışacak birçok insana eğitim verdi. Verilen derslerin başında evrim teorisi ve öjeni kanunları geliyordu. Öğrencilere ayrıca Stanford-Binet gibi öjeni uygulamalarında yoğun olarak kullanılan bazı zeka testlerinin nasıl uygulanacağı ve değerlendirileceği de öğretildi.[116]

ERO tarafından eğitilen kişiler, alan çalışmaları yaparak veriler toplamakla görevlendirildiler. ERO topladığı bu verilerle, uygun olmadığını düşündüğü kişilerin evlenerek çocuk sahibi olmalarını engellemeyi hedefliyordu. 1924 yılında ERO tarafından, kısırlaştırma yasasının metni hazırlandı. Bu metinde hastalıklar suç sayılıp kişilerin kısırlaştırılmaları öneriliyordu.

İnsanların kendi istekleri dışında, zorla kısırlaştırılmaları aklın ve vicdanın kabul edebileceği bir durum değildir. Genetik bozuklukları olanlar, farklı hastalıklara sahip olan insanlar, fiziksel özürleri olanlar, akli dengesi yerinde olmayan kişiler şefkat ve merhamet duyulması gereken mazlumlardır. Din ahlakının hakim olduğu toplumlarda bu insanlar korunup gözetilir, ihtiyaçları en iyi şekilde karşılanmaya çalışılır. Öjeni vahşetini savunanlarınkendilerince "suça eğilimli" olarak tanımladıkları kişileri zorla kısırlaştırmaya çalışmaları veya onları yok etmeyi hedeflemeleri de zalimlikten başka birşey değildir. Bu insanlar gerekli kültür programlarına dahil edilerek eğitilebilir, topluma yararlı bir hale getirilebilirler. Söz konusu kişilerin ıslah edilmelerinin zor olduğu durumlarda bile, yapılması gereken bu kişileri yok etmeye çalışmak değil, olabilecek en vicdani ve adilane çözümü oluşturabilmek olmalıdır.

Nitekim ilerleyen dönemlerde Amerikalı kanaat önderleri ve toplum içindeki sağduyu sahibi insanlar, öjeninin tam anlamıyla bir vahşet olduğu gerçeğinin farkına varmışlar ve gerekli önlemleri alarak bu vahşetin uygulamadan kaldırılmasını sağlamışlardır. Ne var ki bu esnada Naziler, kısırlaştırma ile ilgili ilk uygulamalarında Amerikan yasalarını örnek almışlar ve 2 milyon kişiyi zorla kısırlaştırmışlardır.[117]

Buraya kadar ele alınan örneklerde de açıkça görüldüğü gibi, sosyal Darwinizm'in yalan ve aldatmacalarla dolu telkinleriyle, insanlar birbirlerine karşı duyarsızlaştırılmakta, acıma, merhamet hisleri tamamen kaldırılarak, insanların birbirlerine adeta birer hayvan gibi muamele etmeleri sağlanmaya çalışılmaktadır. Bu, din ahlakının insanlara kazandırdığı güzel özelliklere ve erdemlere tamamen zıttır. Kuran'da emredilen ahlakta, zayıf, bakıma muhtaç, kimsesiz veya hasta insanların bakılması, şefkat ve fedakarlıkla korunmaları vardır. Allah, iman edenlere her koşulda, kendilerinden önce diğer insanların rahatını sağlamalarını, daima sabır göstermelerini ve hep fedakarlıkta bulunmalarını emretmektedir. Allah Kuran'da, sabır göstererek iyilikte bulunanları şöyle müjdelemektedir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler.

Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimiz'den korkuyoruz.

Artık Allah, onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve bir sevinç vermiştir. Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. (İnsan Suresi, 8-12)

Nazi Almanyası'nda Öjeni

Ian Kershaw tarafından yazılan ve 1998 yılında yayınlanan Adolf Hitler'in biyografisinde, 1920'lerin Almanyası'nda sosyal Darwinizm'in, öjeninin ve faşizmin iç içe geçtikleri belirtilmekte ve şöyle denilmektedir:

Entegral nasyonalizm, nasyonal sosyalizm, sosyal Darwinizm, ırkçılık, biyolojik anti-semitizm, öjeni, seçkincilik (elitizm) farklı ölçülerde birbirleriyle karıştılar...[118]

Bilim tarihindeki yanlışlar üzerine çalışmalar yapan Dr. Robert Youngsonise, yaptığı bir değerlendirmede, Nazilerin katliamlarının temelinde öjeni fikrinin yer aldığını ve öjeninin tarihin en büyük bilimsel yalanlarından biri olduğunu şöyle ifade eder:

Öjeninin bu karanlık yönünün sonucu, Adolf Hitler'in saf 'Aryanlar'ın evlenmelerini teşvik ederek ve az gelişmiş genlere sahip olduklarını iddia ettiği altı milyon insanı öldürerek 'efendi ırk'ı üretmeyi denemesiydi. Galton'u soykırım nedeniyle, hatta bu konuyu savunmasının getireceği sonuçları öngörmedeki başarısızlığı nedeniyle suçlamak pek adil olmayacaktır. Fakat yine de Galton kesinlikle öjeninin başlıca mimarıydı ve Hitler'de bu fikir saplantı halini almıştı. Dolayısıyla, sonuçları açısından bu görüş tüm zamanların en büyük bilimsel hatalarından birisi olarak nitelendirilebilir.[119]

Youngson, Galton'un akla ve bilime aykırı görüşlerini, yalnızca "bilimsel bir hata" olarak nitelendirmekle aslında çok "iyi niyetli" bir yaklaşım sergilemektedir. Galton ve benzerlerinin öne sürdükleri iddialar, dünya tarihinde eşine az rastlanır vahşet ve katliamın temelini oluşturmuş korkunç bir dünya görüşüdür. Nazi Almanyası, sosyal Darwinist dünya görüşü toplumlara tam olarak uygulandığında, ne büyük felaketlerin yaşanacağını görmek açısından tarihi bir ibret vakasıdır.

Naziler, kendilerince Aryan ırkını "kirleten" her ırkı, her "aşağı", "eksik", "kusurlu" ve "hasta" insanı öldürmeyi bir devlet politikası olarak kabul etmişlerdi. Hitler bu acımasızlığın nedenini kendince şöyle açıklıyordu:

Çürüyecek insanlar... doğa uzun vadede zararlı öğeleri ortadan kaldırır. İnsan, tüm canlıların karşılıklı olarak birbirlerini yok etmelerini isteyen bu doğa kanunu karşısında tiksintiye kapılabilir. Kuş, bir yusufçuk tarafından kapılır, yusufçuk ise daha sonradan kendinden daha büyük bir kuş tarafından yutulacak diğer bir kuş tarafından yutulur... Doğanın kurallarını bilmek onlara uymamıza olanak sağlar. [120]

Hitler doğadaki ekolojik dengeyi sağlayan bazı olaylara bakarak, bunun insanlar için de geçerli olduğunu öne sürerken büyük bir yanılgıya kapılmıştı. Hayvanların bir diğerini yem olarak görmesi, insanların da kendilerinden güçsüz gördüklerini acımasızca yok etmeleri anlamına gelmez. Hayvanlar şuuru olmayan varlıklardır. İnsanlar ise akıl, şuur ve vicdan sahibidirler ve iyiyle kötüyü, doğruyla yanlışı birbirinden ayırt etmek yeteneğine, olayları değerlendirme kabiliyetine sahiptirler. İnsanların hayvani bir yaşam sürmesi gerektiğini iddia edenler ise ancak Hitler gibi ruhsal dengesizliklerine kendilerince meşru zemin oluşturmaya çalışanlardır. Nitekim Hitler, bu aldatmacaları ne kadar büyük bir saplantı haline getirdiğini şu sözleri ile de ifade ediyordu:

Eğer kutsal bir emri kabul edebilirsem o şu olacaktır: "Sen türleri koruyacaksın." Bireyin yaşamına çok yüksek bir fiyat biçilmemelidir. Eğer birey doğanın gözünde önemliyse, doğa onu korumak için gerekli ilgiyi gösterecektir. Bir sineğin bıraktığı milyonlarca yumurta içerisinden, çok azı yumurtadan çıkar, ama yine de sinek ırkı gelişir.[121]

Oysa her insan hayatı, ırkı, cinsiyeti ve dili ne olursa olsun değerlidir. Vicdan sahibi bir insanın yapması gereken de, ırkına veya sahip olduğu fiziksel özelliklerine bakmadan tüm insanları korumak için elinden geleni yapmasıdır. Hitler'in ve diğer Nazi ideologlarının insan hayatını bu derece değersiz görmelerinin ve diğer milletlere karşı duydukları kin ve intikam duygularının insanlığın başına ne büyük felaketler getirdiğini ise II. Dünya Savaşı tüm insanlara göstermiştir. Ayrıca Hitler'in sapkın dünya görüşü yalnızca diğer ırklar için değil, Hitler'in kendi vatandaşları için de büyük bir belaya dönüşmüştür. Almanya'da yaygın bir şekilde uygulamaya geçirilen öjeni bunun örneklerinden biridir.

• Almanya'da Öjeni Hareketinin Tırmanışı

1900 yılında, Alman sanayici Alfred Krupp tarafından en iyi makale yarışması düzenlendi. Yarışmada, "İç Politikayı Geliştirmek ve Yasalara Uygulamak İçin Darwinizm'in İlkelerinden Neler Öğrenebiliriz?" konusu üzerine yazılan en iyi makaleye ödül verilecekti.

Yarışmayı Wilhelm Schallmeyer kazandı. Schallmeyer, kültür toplumunu, ahlakı ve hatta "doğru" ve "yanlış"ı kendince yaşam mücadelesi kavramı ile açıklamaya çalışıyordu. Tüm kanunların bu kavramlara uygun hale getirilmesi gerektiğini; böylece beyaz ırkın Avustralya Aborijinleri ile aynı seviyeye düşmesinin engelleneceğini; toplum, fiziksel ve zihinsel açıdan zayıf insanları korudukça, gerilemenin kaçınılmaz olduğunu iddia ediyordu. Irksal hijyen vahşetinin Almanya'daki kurucusu ve sosyal Darwinist Dr. Alfred Ploetz, Schallmeyer'in çarpık fikirlerinin tamamını desteklediğini ve beyaz ırkın korunması gerektiğini açıkladı. Örneğin savaş zamanlarında ırkın korunabilmesi için, sadece ırksal açıdan aşağı olan kişilerin ön cepheye gönderilmesini ısrarla savundu. Ön safta savaşan askerler genellikle öldürüldükleri için, sözde "işe yaramayan zayıflar" ölürken, üstün olanların hayatta kalacaklarını iddia ediyordu. Daha da ileri giderek, doğumlar sırasında bir doktor grubunun hazır bulunmasını ve bebeğin yaşamak için yeteri kadar uygun olup olmadığına karar vermelerini, eğer uygun değilse çocuğu öldürmelerini önerdi.[122]

Yukarıdaki dehşet verici öneriler, Nazi iktidarından önce öjeni hareketinin atılmış ilk adımlarıydı. 14 Temmuz 1933 tarihinde, Nazi partisini iktidara getiren Mart seçimlerinden sadece 4 ay sonra, öjeni ve sözde "zihinsel hijyen" hareketi gittikçe yaygınlaşmaya başladı. O tarihten önce, öjenik amaçlarla kısırlaştırma uygulansa dahi kanuna aykırı idi. Ancak artık "Gelecek Nesillerde Kalıtımsal Hastalıkların Önlenmesi Yasası", daha da iyi bilinen adı ile "Kısırlaştırma Yasası" kapsamında öjenik vahşetin serbestçe uygulanmasına izin veriliyordu. Bu zorbalığın baş mimarı, Münih Üniversitesi'nde psikiyatri profesörü olan Kaiser-Wilhelm Enstitüsü Başkanı profesör Ernst Rudin idi. Rudin, Kısırlaştırma Yasası kabul edildikten kısa süre sonra, Nazi partisinden bazı avukat ve uzmanlarla birlikte, yasanın anlamını ve amaçlarını anlatan bir açıklama yayınladı. Yasanın amacı özetle, Alman idealine ulaşabilmek için ulusun, "saf olmayan ve istenmeyen" unsurlardan temizlenmesinin sağlanmasıydı.

Zavallı ve korunmaya muhtaç konumdaki bu insanların, öjeni dehşetinin ön gördüğü insanlık dışı muamelelere tabi tutulmaları ancak sosyal Darwinizm'in yalanları ile aldanmış kimseler tarafından kabul edilebilir bir durumdur. Bu insanların her biri yardım görmesi gereken hastalıklara ve acizliklere sahiptir. Aciz konumdaki insanlara diledikleri gibi davranabileceklerini düşünen Naziler, iktidarda oldukları dönem boyunca dehşet verici sahnelerin yaşanmasına neden olmuşlardır.

Almanya'da uygulamaya konulan bu ilkel yasaya göre, kısırlaştırma kişinin rızası olmadan da yapılabiliyordu. Resmi bir doktor, polisin yardımı ile, gerekirse zor kullanarak kısırlaştırmaya kanunen hak

sahibiydi. Amerikalı sosyal Darwinist, ırkçı ve Nazi taraftarı Lothrop Stoddard, *Into the Darkness – Nazi Germany Today* (Karanlığa Doğru – Günümüzde Nazi Almanyası) adlı kitabında, Almanya'ya yaptığı bir ziyareti sırasında öjeni mahkemeleri hakkındaki izlenimlerinden söz etmektedir. Stoddard, halk sağlık hizmetlerinin verem bölümünden bir görevli ile yaptığı bir sohbette kendisine şunların söylendiğini ifade eder:

Veremli bir hastaya uygulanan tedavi o kişinin sosyal değerine göre belirleniyor. Eğer değerli bir vatandaş ise ve tedavisi mümkünse hiçbir harcamadan kaçınılmıyor. Eğer tedavi edilemez olduğuna karar verilirse yaşatmaya yönelik hiçbir şey yapılmıyor. Çünkü onu yaşatmak ne kendisine ne de topluma bir yarar getirmeyecek. Almanya ancak belli sayıda insanı doyurabilir. Biz Nasyonel Sosyalistler sadece sosyal ve biyolojik değeri olan insanlara bakmakla sorumluyuz.[123]

İslam ahlakında ise insanlar, maddi imkanları, mevkileri ve konumları ne olursa olsun tedavi olanaklarından eşit olarak faydalanma hakkına sahiptirler. Bir insanı fiziksel olarak bazı kusurları olduğu ya da varlıklı olmadığı için ölüme terk etmek, açıkça cinayet işlemektir. Bunu toplumsal alanda uygulamaya kalkışmak ise toplu katliam yapmak anlamına gelir.

Nazi Almanyası'nda, Kısırlaştırma Yasası giderek daha da genişletildi. 24 Kasım 1933 tarihinde, "kamu ahlakına karşı gelmeyi alışkanlık haline getirenler"in de kısırlaştırılmalarına karar verildi. Nazilerin "ırksal kirlenme tezleri", böylece "kamu ahlakına karşı gelme suçu"nu da kapsıyordu. İlerleyen yıllar, Nasyonel Sosyalistlerin korkunç planlarının sadece kısırlaştırmadan ibaret olmadığını da gösterecekti.

• Nuremberg Yasaları

Nazilerin asıl hedefi için, Kısırlaştırma Yasası yeterli değildi. Sözde "arındırılmış Aryan ırkı"nı oluşturabilmek için, 1935 yılında Nuremberg Yasaları çıkartıldı. Bu yasalar, vahşetin ve ilkelliğin tescillenmiş haliydi. Söz konusu yasalarla, Aryan ırkının sözde arındırılacağı saplantısı kabullenilmişti.

Irk arındırma çalışmaları, ilk olarak devlet memurlarının soylarının araştırılması ile başladı. Aryan ırkına ait olmadığı düşünülen memurlar emekli olmaya mecbur edildiler. Nuremberg Yasaları Alman halkını ikiye ayırıyordu; devlete tabi olanlar ve siyasi haklar da dahil olmak üzere tam vatandaşlık hakkına sahip olanlar. Yahudiler, Çingeneler ve diğer ırklardan kişiler ise sadece tabi olanlardı, vatandaşlık haklarına sahip değillerdi. Nuremberg Yasaları'nın ikincisi olan "Alman Kanını ve Alman Onurunu Koruma Yasası" (kısaca "Kan Koruma Yasası" olarak bilinir) ulusun sözde ırk saflığını garanti altına almayı amaçlıyordu. Yeni yasaya göre, Alman vatandaşları ile Alman tabileri arasında evlilik yapılması suç sayılıyordu. Bunun da ötesinde bu yasa, "istenmeyen bireyler"in izole edilmeleri için gelecekteki uygulamalara bir temel oluşturmaktaydı.

• Üstün Irkı Belirleme Programları

Öjeni programında ilk adım, Nazilerin yanılgılarına göre üstün ve korunacak olan ırkın hangi özelliklere sahip olduğunu belirlemekti. Buna göre üstün ırkın özellikleri şöyleydi:

Sarışın, uzun boylu, uzun kafataslı, dar yüzlü, güçlü çeneli, yüksek kemerli dar burunlu, yumuşak saçlı, aralıklı açık renkli gözlü ve pembe-beyaz cilt rengine sahip.[124]

Hastalıklı ve saplantılı bir zihnin ürünü olduğu hemen anlaşılan bu ve benzeri kıstaslar hem bilime aykırıdır hem de ahlaken kabul edilebilir değildir. Daha önce de vurguladığımız gibi, insanları tenlerinin, gözlerinin, saçlarının rengine göre ayrıma tabi tutmak hiçbir mantıki veya ahlaki değer ile açıklanamaz.

Belirlenen bu akıl dışı kıstaslara rağmen, Nazilerin, ırkları birbirinden ayırmaları o kadar kolay olmuyordu. Bunun için kafatası ölçmek, bilimsel değeri olmayan bazı zeka testleri uygulamak dahil olmak üzere pek çok ilkel metodla insanlar üzerinde çeşitli ölçümler yaptılar. Gerekli üstün ırk özelliklerine sahip olduklarını düşündükleri kadınlar özel evlerde tutuldular ve bu ilkellik devam ettiği süre boyunca Nazi subayları tarafından hamile bırakıldılar. Bu gayri ahlaki "insan yetiştirme çiftlikleri"nde, babaları belli olmayan çocuklar dünyaya geldi. Bu çocuklar sözde üstün Alman ırkının gelecek nesli idi. Ancak, bu çiftliklerde hiç beklenmedik bir sonuç elde edildi. Bu çiftliklerde doğan çocukların IQ ortalamaları, anne babalarının ortalamalarından daha düşüktü.[125]

T4 Ötenazi Programı: "Bilimsel" Cinayetler

Naziler tüm bu yasalarla birlikte çok daha inanılmaz uygulamaların temellerini atmış oldular. İnsanlık için utanç verici olan bu uygulamalardan biri de "zihinsel hastaların toplu katliamı" olarak açıklanabilecek olan "T4 Ötenazi Programı"ydı. Program adını, uygulamanın yürütüldüğü merkezin Berlin'deki adresinin baş harflerinden almaktaydı: Tiergartenstrasse 4.

Nazi Almanyası'nda ötenazi, sözde ırk temizliğini sağlamak için kısırlaştırmadan sonra başvurulan ikinci yöntem haline gelmişti. T4 ötenazi programı dahilinde, tedavisi mümkün olmayan, fiziksel veya zihinsel özürlü, ruhsal sorunları olan insanlar ve yaşlılar öldürüldüler. Bir yanda gaz odalarında masum bebekler, kadınlar, yaşlılar yalnızca farklı ırktan oldukları için soykırıma tabi tutulurken, diğer yanda aynı ırktan olmalarına rağmen zayıf ve güçsüz görüldükleri için binlerce mazlum acımasızca katlediliyordu. Hitler bu acımasız programı 1939 yılında başlattı ve 1941 yılına kadar resmi olarak bu uygulama devam etti. Ancak cinayetler 1945 yılında Nazilerin yenilgisine kadar gayri resmi olarak sürdürüldü.

T4, "Geheime Reichssache" (Gizli Alman Hükümeti Meseleleri) olarak bilinen emir ve önlemleri de içeriyordu ve bunların yerine getirilmesinde görevli olan kişiler sessiz kalmaya mecburdular. Nazi dönemindeki ötenazi uygulamaları konusunda fazla bilgi edinilememesinin en önemli nedenlerinden biri, bu program dahilinde eğitilen ve kullanılan personelin daha sonra savaşın en tehlikeli cephelerine asker olarak gönderilmeleriydi. Bunlardan biri Yugoslavya cephesiydi. Bu ülkedeki direnişi yürüten Partizanlar, esir almak yerine tüm düşman askerlerini öldürmeleriyle tanınıyorlardı. Ötenazi tanıklarının büyük bir çoğunluğu da bu cepheye gönderilerek ortadan kaldırılmıştı.

Almanya'da sözde "Irksal Temizlik"in kurucusu olan Alfred Ploetz, *Fundamental Outline of Racial Hygiene* (Irksal Temizliğin Temel Taslağı) adlı kitabında, hastaların ve engellilerin öldürülmesinden ilk bahseden kişilerden biri oldu. Ploetz'in sapkın mantık örgüsüne göre, zayıfların ve hastaların korunmaları ve bakılmaları "ırkın korunması ve temizliği" açısından son derece yanlıştı. Bu sapkın düşünceye göre, zayıflar elenmeleri gereken yerde korunup yaşatılıyorlardı. (Oysa sağlıklı bir toplumda yapılması gereken budur. Zayıf olanlar korunur ve kollanır.) Ploetz, özürlü veya kusurlu doğan bir bebeğin, Doktorlar Kurulu tarafından verilecek az dozda morfinle hemen öldürülmesi gerektiğini öne sürecek kadar da zalimdi.

Ploetz'i diğerleri de izledi. 1922 yılında hukukçu Karl Binding ve psikiyatrist Alfred Hoche *The Release of the Destruction of Life Devoid of Value* (Değersiz Hayatın Yok Edilme İzni) adında ötenaziyi savunan bir

kitap yayınladılar. Kitapta, hastaların ve özürlülerin hem kendilerine hem de topluma yük olduklarını ve ölmelerinin büyük bir kayıp olmayacağını, bu "işe yaramaz" insanları hayatta tutmanın maliyetinin çok yüksek olduğunu ve devletin bu parayı çok daha verimli konulara harcayabileceğini iddia ettiler. Kendilerince çözüm olarak fiziksel ve zihinsel özürlülerin öldürülmeleri gerektiğini ileri sürdüler ve bunun için dini ve kanuni engellerin ortadan kaldırılmasını istediler.[126] Hoche'un akıl dışı varsayımlarından biri de, insan hayatının korunması ile ilgili ahlaki değerlerin yakında yok olacağı, "gereksiz" hayatların yok edilmesinin toplumun hayatta kalabilmesi için bir zorunluluk haline geleceği idi.[127]

Bunun ne derece korkunç bir öneri olduğunu daha iyi anlamak için, söz konusu kimselerin öne sürdükleri modellerin uygulamaya konulduğu bir toplumda bulunduğunuzu düşünmek yeterli olacaktır. Kulakları duymayan bir kız kardeşiniz, gözleri görmeyen anneniz, ruhsal sorunları olan bir komşunuz, ayakları tutmayan büyükbabanız, tedavisi mümkün olmayan bir hastalığa sahip olan büyükanneniz, yaşlanan babanız gözlerinizin önünde ölüme götürülse ve bu vahşeti yapanlar bunu sözde bilim adına, toplumun iyiliği için yaptıklarını iddia etseler ne düşünürdünüz? Hiç şüphesiz bu iddialarının hiçbir bilimsel yanı olmadığını gayet iyi anlar, sevdiğiniz ve değer verdiğiniz insanların katledilmelerinin büyük bir zalimlik olduğunu bilirdiniz. Bu iddiaların, bunalımlı zihinlerin ürünü hezeyanlar olduğunu kavramanız hiç de zor olmazdı. Uygulanan vahşetin size ve tüm tanıdıklarınıza tarifi mümkün olmayan acılar yaşatacağı da açıktır. İşte başta Nazi Almanyası olmak üzere öjeni histerisine kapılan pek çok toplumda bu tarz acılar yaşanmış, bu cinayetler söz konusu toplumların vicdanlarında derin yaralar açmıştır.

Unutulmamalıdır ki, evrimcilerin yaşanan zulümlerin büyüklüğünü göz ardı edip insanlara unutturmaya çalışmaları veya bu cinayetleri yok saymak için gayret etmeleri boşunadır. Üstü ne kadar örtülmeye çalışılırsa çalışılsın, gerçekler ortadadır. Darwinizm'in aldatmacalarının oluşturduğu ideolojik zemin nedeniyle insanlık çok büyük acılar yaşamış, büyük kayıplar vermiştir.

Aynı dönemde ötenazi vahşeti sadece Almanya'da değil başta ABD olmak üzere birçok ülkede yaygınlaşmaya başladı. ABD'de Rockefeller Enstitüsü'nden, Dr. Alexis Carrel'in, 1935 yılında *Man The Unknown* (Bilinmeyen İnsan) adlı kitabı yayınlandı ve bu kitap üç yıl içinde 9 ayrı dile çevrildi. Carrel, kitabının "The Remaking of Man" (İnsanın Yeniden Yapılması) adlı son bölümünde, toplumsal sorunlara sözde çözüm olarak öjeni ve ötenaziyi gösterdi. Zihinsel hastaların ve suçluların, uygun gazların bulundurulduğu küçük ötenazi enstitülerinde öldürülmeleri gerektiğini söyleyerek cinayeti şu sözlerle savunmaya çalışıyordu:

Çok sayıda özürlü ve suçlu olması çözülmemiş bir sorundur. Bunlar, normal nüfus için büyük bir yüktür. Daha önce de dikkat çektiğim gibi, hapishanelerin ve akıl hastanelerinin bakımını sağlamak ve halkı gansgterlerden ve akıl hastalarından korumak için çok büyük meblağlara gerek vardır. Neden bu gereksiz ve zararlı varlıkları koruyoruz? Anormal olanlar, normal olanların gelişimini engellemektedir. Bu gerçekle dürüstçe yüzleşmek gerekir. Toplum neden suçlulardan ve akıl hastalarından daha ekonomik bir yaklaşımla kurtulmuyor? Sorumluyu sorumsuzdan ayırmaya çalışmaya, suçluyu cezalandırmaya, suç işlemesine rağmen ahlaki olarak masum olduğu düşünülenleri ayrı tutmaya devam edemeyiz.

Biz insanları yargılayacak yeterlilikte değiliz. Ancak toplum, sorun çıkaran tehlikeli unsurlara karşı korunmalıdır. Bu nasıl yapılabilir? Elbette, gerçek sağlığın daha büyük ve bilimsel açıdan daha gelişmiş hastaneler yaparak sağlanamayacağı gibi, daha büyük ve daha rahat hapishaneler inşa ederek bunu başaramayız. Almanya'da Hükümet aşağı türlerin, akıl hastalarının ve suçluların çoğalmasına karşı etkin önlemler almıştır.

İdeal çözüm, bu tipteki tüm bireylerin tehlikeli oldukları ispat edildikten hemen sonra ortadan kaldırılmalarıdır...

Bu arada suçlulara karşı da çok etkin bir mücadele vermek gerekiyor. Belki de hapishaneler kaldırılmalıdır. Daha küçük ve az maliyetli kurumlar bunların yerini alabilir. Önemsiz suçlardan hüküm giymiş suçluların –daha sonrasında kısa süreli hastanede kalmaları şartıyla- kamçılanarak ya da başka bilimsel yöntemlerle ıslah edilmeleri düzenin sağlanması için büyük olasılıkla yeterli olacaktır. Daha büyük suçlar işleyenler gerekli gazların bulundurulduğu küçük ötenazi kurumlarında insanca ve az masraflı yöntemlerle yok edilmelidirler. Benzer yöntem, ceza gerektiren bir suçu bulunan, akli dengesi yerinde olmayan kişilere de uygulanabilir. Modern toplum kendini normal bireylere uygun olacak şekilde organize etme konusunda tereddüte kapılmamalıdır. Felsefi sistemler ve duygusal ön yargılar böyle bir gereksinime yol açmamalıdır. İnsan kişiliğinin gelişimi uygarlaşmanın nihai amacıdır.[128]

Dr. Carrell, kitabında suçluların ve topluma zarar verdiği düşünülen insanların katledilmelerinin en iyi ve en "ekonomik" çözüm olduğunu iddia etmektedir. Daha önce de belirtildiği gibi, sosyal Darwinizm, toplumun sorunlarına çözüm ararken, olayların insani boyutlarını göz önünde bulundurmamakta, son derece mekanik, insaniyetsiz, acımasız ve zalim, insan vicdanıyla asla bağdaşmayan önlemler öne sürmektedir. İnsanların, özellikle de sözde "istenmeyen" insanların, hayvan veya eşya gibi kabul edilmesi gerektiğini iddia etmektedir.

Burada şu konuya açıklama getirmek gerekir: Suçla ve suç işleyenlerle mücadele, toplumlar için son derece önemlidir. Bu mücadele muhakkak fikri alanda yürütülmelidir. Hem suç işlemeye zemin hazırlayan ortamlar ortadan kaldırılmalı hem de suç işleyen insanlar çeşitli kültürel ve eğitsel programlar ile topluma kazandırılmaya çalışılmalıdır. Darwinizm'in insanı bir tür hayvan olarak gösteren yalanları, her türlü suça zemin hazırlamakta; cinayeti, hırsızlığı, tecavüzü, saldırganlığı ve her türlü kötülüğü sözde meşrulaştırmaktadır. İnsanlara önce suç işlemeyi kendilerince makul göstermek, sonra da suç işledikleri için onları katlederek cezalandırmayı öne sürmek, açıklaması olmayan bir durumdur. Bu nedenle, yeterince bilgi sahibi olmadıkları ya da bu iddiaların neden olabileceği felaketleri düşünmedikleri için evrim teorisini savunmaya devam edenlerin tehlikenin boyutlarının farkına varmaları son derece önemlidir. Suç işleyenleri "öldürmek" yoluyla topluma refah getirmeye çalışmak son derece vahşi, ilkel ve barbar bir yöntemdir. Suç oranını ve suçlu insanların sayısını azaltmanın en etkin ve kalıcı yolu, toplumu manevi açıdan güçlendirmek, bilgilendirmek, yaşam koşullarını geliştirmek, refah düzeyini artırmaktır. En önemlisi, toplumun dini inancını, Allah korkusunu ve sevgisini güçlendirmektir. Allah'tan korkan, öldükten sonra, dünya hayatında yaptıklarının karşılığını ceza veya mükafat olarak alacağını bilen, Allah'ı seven bir insan, Allah'ın yarattıklarını da sever. Diğer insanlara sevgi ve saygı duyar, daima güzel ahlak gösterir. Bu anlayış bir toplumda ne kadar yerleşik olursa, o toplum o kadar çok refah ve huzur içinde olur, gelişip ilerler.

• Hitler'in Cinayetlere İzin Veren Gizli Emri

Nazi Almanyası'nda çıkartılan ırkçı yasalardan sonra, sıra, halka öjeni uygulamalarını, özellikle ötenaziyi kabul ettirebilmeye gelmişti. Bunun için çok çeşitli propaganda yöntemleri kullanıldı. Bu yöntemlerin başında filmler geliyordu. Amaç, insanları "bu kadar çok işe yaramaz insanı yaşatmak için neden bu kadar çok çaba harcansın ki" yalanına inandırabilmekti. Gazetelerde, zihinsel özürlüler için ne kadar para harcandığına ve bu paranın başka hangi yararlı işlerde kullanılabileceğine dair haberler ve yazılar yayınlandı. Başlatılan kampanya o kadar büyüktü ki, okul kitaplarına kadar ulaştı.[129]

1938'lerin sonunda Almanya'da ilk ötenazi uygulamaları başladı. 1938'in sonlarına doğru Leipzig'den Knauer adında bir adam Adolf Hitler'e bir mektup gönderdi. Mektupta, kör, geri zekalı ve eksik uzuvları ile doğan çocuğunun hayatına son vermek için bir doktor istediğini yazdı. Mektubuna cevap olarak Hitler özel doktoru Profesör Karl Brandt'i Leipzig'e yolladı ve sonuç olarak çocuk, doktorlar tarafından öldürüldü.[130]

Hitler, Dr. Karl Brandt ve Philip Bouhler'e özel durumlarda ötenaziye izin verme yetkisi verdi. "**Hitler'in Emri**" olarak anılan yetki belgesinde şöyle deniyordu:

Bouhler ve Dr. Brandt, ismen belirlenecek olan bazı doktorların yetkilerini genişletmekten sorumludurlar. Buna göre, hastalık durumlarının tetkik edilmesi sonrasında insan sağduyusu –bu hastalar için- merhametli bir ölüm için karar verebilecektir.

İmza, A. Hitler. [131]

Cinayeti günlük hayatın bir parçası haline getiren bu yetki, Nazi Almanyası'nın psikiyatristleri tarafından işlenen suçlara "yasal" temel oluşturmakla kalmamış, daha sonra Nuremberg davalarında ve diğer bazı davalarda, sanıkların bu yetkiyi bir emir olarak yorumlamaları, yaptıkları katliamları sözde hafifleten bir neden olarak öne sürülmüştür.

T4 Ötenazi Programı Nasıl Uygulandı?

1939 yılının ortalarında ötenazi programı ile ilgili hazırlıkların son safhası başlatılmıştı. Psikiyatri komitesi ve danışmanlar tarafından hazırlanan anketler Ekim ayında, akıl hastalıkları ile ilgili hastane ve kuruluşlara gönderildi. Anketteki sorular şunları içeriyordu: "Hastanın ismi, medeni durumu, milliyeti, en yakın akrabası, düzenli olarak ziyaret ediliyor mu, ziyaretçileri kimler, finansal sorumluluğu kime ait, ne kadar zamandır hastanede kalıyor, ne kadar zamandır hasta, teşhis, başlıca belirtiler, yatalak mı, zapt altında mı, tedavisi mümkün olmayan bir hastalıktan veya şikayetten dolayı mı yatıyor, savaş yaralısı mı? Ve hastanın ırkı." Bu anketler T4 programı içinde görev yapan öncü gruplar tarafından dağıtılıyordu.

T4 sisteminde, 4 öncü grup kurulmuştu ve herhangi bir soruşturma durumunda bu gruplar asıl kaynağı gizlemiş olacaklardı. T4'ün asıl ekibinden gelen emirleri bu öncü gruplar uyguluyorlardı. Herhangi bir hastane veya aile, ölüm emrini veya şeklini araştırdığında bu asıl gruba ulaşması, 4 öncü grubun ardında herhangi birini bulması mümkün değildi.

Bu dört gruba paralel olarak çalışan bir başka grup daha vardı ki, bunlar özellikle çocukların öldürülmesi konusunda uzmanlaşmışlardı. Bu grubun adı *Realms Committee for Scientific Approach to Severe Illness due to Heredity and Constitution* (Kalıtımsal ve Bünyeye Bağlı Olan Ciddi Hastalıklara Bilimsel Yaklaşım için Halk Komitesi) idi ve bu kuruluşa bağlı olarak çalışan iki alt grup daha vardı. *Charitable Company for the Transport of The Sick* (Hastaların Taşınması için Yardımseverler Birliği) adında olan organizasyon hastaları, öldürme merkezlerine taşımakla görevliydi. *Charitable Foundation for Institutional Care* (Kurumsal Bakım için Yardımseverler Vakfı) adındaki organizasyon ise son hazırlık ve düzenlemeleri yapmakla görevliydi.

Nazilerin insafsız uygulamalarından biri de, öldürülen hastaların ailelerinden "cinayetin masrafları"nın alınmasıydı; ancak aileler ödemeleri yakınlarının öldürülmeleri için yaptıklarını bilmiyorlardı.

Gelen anketler, akıl hastanesinde o hastalardan sorumlu olan doktor veya psikiyatristler tarafından doldurulyordu. Anketler geri geldiğinde T4'ün psikiyatristleri ve diğer uzmanları tarafından değerlendiriliyordu. Hiçbir hasta muayene edilmiyor ve görülmüyordu. Bir hastanın öldürülüp öldürülmeyeceğine, bu anketlerdeki bilgilere göre karar veriliyordu.

Anketler gönderilmeye başlandığında bazı akıl hastaneleri ve uygun binalar, öldürme merkezleri ve cinayet eğitim okulları olarak kullanılmak üzere yeniden düzenlendiler. Binaların içindeki ölüm odaları, duş yerleri gibi kamufle edildiler.

Bu dehşet verici sistem şöyle işliyordu: Anket cevapları geldikten sonra, ölümüne karar verilen hastaların kaldıkları kuruma bir bildirge gönderiliyor ve savaş yaralılarına yer açılması veya bu hastaların daha iyi tedavi edilebilmeleri için başka yere alınacakları bildiriliyordu. Bu hastalar, öncü organizasyonlardan biri olan ve hastaları taşımakla görevli olan kuruluş tarafından toplanıyor ve öldürme merkezlerinden birine götürülüyorlardı. Bu merkezlere gelişlerinden sonraki birkaç saat içinde ise öldürülüyorlardı.

Öldürülenler sadece zihinsel açıdan tedavisi mümkün olmayan hastalar değildi. Ötenazi uygulaması hız kazandıkça, Naziler diğer kendilerince "istenmeyen" bireyleri de bu uygulamaya dahil ettiler. Ruhsal bozukluğu olanlar, şizofrenler, yaşlılıktan dolayı halsizlik çekenler, saralılar, felç, parkinson, doku sertleşmesi ve beyin tümörü gibi diğer organik nörolojik hastalığı olanlar için de ölüm emirleri verildi. Çocuklar da aynı şekilde öldürülüyorlardı, yetimhaneler ve ıslahevleri, katledilecek yeni adaylar için detaylıca araştırılıyordu.

Şu önemli noktayı belirtmek gerekir ki, öldürülen hastaların %50'si eğer yaşamalarına izin verilseydi iyileşme imkanı olan hastalardı.[132]

Daha önce de belirtildiği gibi, T4 operasyonlarını ve ölüm merkezlerini gizlemek için bunların sıradan akıl hastaneleri gibi görünmesine büyük bir önem verilmişti. Bu gerçek, Nuremberg davalarında KdF'nin (bu terim Führer'in Şansölyesi anlamında kullanılmaktadır) II. biriminin şefi ve ötenazi programının infazından sorumlu asıl kişilerden biri olan Viktor Brack tarafından itiraf edilmişti. Brack, Nuremberg davalarında, ölüm odalarına girerken hastaların ellerinde havlu ve sabun olduğunu ve gerçekten duş alacaklarını sandıklarını belirtti. Duşlardan ise, su yerine öldürücü gaz veriliyordu.

Cinayetleri gerçekleştiren öğrencileri, Hitler'e bağlı yüksek rütbeli Nazi subayları seçiyordu ve bu kişiler çok katı bir şekilde eğitiliyorlardı. İlk başlarda cinayetleri izliyorlar, eğitimleri ilerledikçe hastaları odalara taşımaya ve ölüm gazını hastaların bulunduğu odaya vermeye başlıyorlardı. Bunun ardından hastaların can çekişmelerini izliyor ve öldüklerine emin olduktan sonra odaları havalandırıp cesetleri kaldırıyorlardı. Bu şekilde binlerce masum insanı katlettiler.

Tüm bu cinayetler çok sıkı güvenlik önlemleri altında gerçekleştiriliyor, dışarı en küçük bilgi sızdırılmaması için her türlü tedbir alınıyordu. Çünkü bu binalarda öldürülen kişiler, "başka ırktan" insanlar da değillerdi. Çoğu Alman veya Avusturyalı idi. Eğer Alman halkı, kendi vatandaşlarının bu şekilde öldürüldüklerini öğrenirse, Nazilerin bunu açıklamaları zor olacağı için her türlü güvenlik önlemi alınıyordu.

Bir tür cellat haline gelen öğrenciler, bir süre sonra cinayet işlemeye alışıyorlar, bu insanların yalvarışlarından, çığlıklarından ve can çekişmelerinden etkilenmemeye başlıyorlardı. Bu süreç içinde ise eğitmenleri tarafından çok dikkatli olarak gözlemleniyorlar, reaksiyonları not ediliyor ve buna göre haklarında rapor yazılıyordu. Ayrıca, bu öğrenciler kendi milletlerinden insanları sadece hasta oldukları için bu kadar kolay öldürebiliyorlarsa, sözde "aşağı ırktan" insanları daha kolay öldürebilecekleri hesaplanarak, ilerideki "daha geniş çaplı" uygulamalar için eğitiliyorlardı. Bu cinayetleri işlemeye dayanamayan veya tepki gösteren öğrenciler ise savaşın ön cephlerine gönderiliyorlar ve dahil oldukları bölüğün komutanı tarafından "intihar mangasına" alınıyorlardı.

Cellat olmak için eğitilen öğrenciler, yanık insan eti kokusuna, ölmekte olan insanların çığlıklarına ve can çekişmelerine karşı dayanıklı, ölüme götürdükleri insanlarla sanki duşa gidiyorlarmış gibi rahatça

konuşabilen, soğukkanlı, "kusursuz katiller" olarak yetiştiriliyorlardı. Öğrenciler çeşitli şekillerde ödüllendiriliyor ve böylece teşvik ediliyorlardı. "Çeşitli ödüllerin" dışında, 2. Sınıf Alman Demir Haç Nişanı alıyorlardı. Bu nişanın verilme nedeni olarak ise, "Alman Hükümetinin Gizli Meseleleri" gösteriliyordu.

Halk zaman içinde bu enstitülerde neler olduğunu anlamaya başlayınca protestolar başladı. Bunun üzerine Hitler'in cinayetleri durdurma emri verdiği bildirildi. Ancak cinayetler durmadı, sadece yöntem değişikliğine gidildi. Artık öldürücü iğne veya aç bırakma gibi yöntemler kullanılıyor ve ölüler toplu olarak gömülüyordu. Bu şekilde ötenazi vahşeti savaş boyunca devam etti.

Özel Hareket 14f13

Pek çok "istenmeyen" akıl hastası ve sözde "faydasız insan" katledildikten sonra T4 programı, 14f13 kodu altında çalışma alanını genişletti. Program, akıl hastaneleri ve araştırma enstitüleri ile sınırlıyken şimdi, genellikle kaldıkları yerlerdeki koşullardan dolayı hastalanan Alman ve Avusturyalı mahkumlar ile toplama kamplarındaki Yahudilere, Polonyalılara ve Çingenelere yönelmişti. 14f13 operasyonunun başlangıç tarihi Aralık 1941'dir. Psikiyatristlerden oluşan özel komisyonlar T4 Berlin ekibine eklenmişti ve bu kişiler, hasta ve kendilerince istenmeyen şahısları seçerek, tıbbi bölümlerin ve hasta karargahlarının temizlenmesi amacıyla toplama kamplarına göndermişlerdi. Seçilen hastalar genellikle altı ölüm merkezinden birine yollanıyor ve orada öldürülüyorlardı. Toplama kamplarından seçilen insanlar genellikle çalışma kapasitelerine göre ayrılıyor, çalışamayacak durumda olanlar ölüme gönderiliyordu.

1943 yılında, öldürme istasyonlarından biri olan Hadamar'da çocuklar da öldürülmeye başlandı. Ancak bunların arasında kötürüm ya da zihinsel olarak engelli olanların dışında, barınaklarda, genç evlerinde ve yetimhanelerde kalanlar da vardı.[133]

Merhametsizliğin ve Acımasızlığın Kökeni Dinsizliktir

Nazi Almanyası, sosyal Darwinist düşüncelerin pratikte uygulanması ile, bir toplumun ne hale geleceğinin, insanların ne tür zalimliklere maruz kalacağının açık bir göstergesidir. Irkçı teorileri eleştiren *The Emperor's New Clothes* (İmparator'un Yeni Kıyafetleri) isimli kitabın yazarı evrimsel biyoloji profesörü Joseph L. Graves Jr., Darwinizm'in yol açtığı Nazi Almanyası trajedisi için şu yorumda bulunur:

Nazi Almanyası'nın yaşadığı trajedi, öjeninin, ırksal hiyerarşinin ve sosyal Darwinizm'in iddialarının benimsenmesi durumunda neler olabileceğinin en açık örneğidir.[134]

Bu kimselerin nasıl olup da bu kadar büyük bir kin, nefret, duyarsızlık, acımasızlık ile dolu oldukları, nasıl olup da insan düşmanı katillere dönüştükleri, üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur. Bu sorunun cevabı açıktır: Darwinist öğretiye göre eğitilmiş, insanı değersiz bir hayvandan farksız gören, yaşamın bir mücadele alanı olduğunu zanneden ve bu mücadelede ayakta kalmak için her türlü kötülüğü kendince meşru gören insanların acımasız bir toplum düzeni oluşturmaları kaçınılmazdır. İnsanı, Allah'ın yarattığı ve ruhundan üflediği, vicdan ve akıl sahibi, değerli bir varlık olarak görmeyi reddeden, insanın hayvan ve bitkilerden farksız bir organizma olduğunu sananların, toplu cinayetler işlemeleri, zavallı insanların yalvarışlarından ve çektikleri acılardan hiç etkilenmemeleri son derece doğaldır. Böyle bir insan kendisine veya çıkarlarına bir zarar geleceğini düşündüğünde diğerlerini hiç acımadan, merhamet etmeden kolaylıkla öldürebilir, onları mutsuzluk, fakirlik, yokluk ve zulüm içinde bir hayata terk edebilir. Bu kadar zalim birinin, hastaları koruması, düşkünlere

yardım etmesi, fedakarlıkta bulunması beklenemez. Böyle biri hasta ve yaşlı olan anne-babasını dahi korumayacaktır. Sakat kardeşine bakmayı gereksiz bir zaman, enerji ve para kaybı olarak görebilecektir. Bu sapkın dünya görüşü yaygınlaşırsa, yöneticilerden aile bireylerine, doktorlardan eğitim görevlilerine kadar her insan, bu sapkınlığın etkisi altında davranacaktır. Din ahlakının yaşanmadığı toplumlarda, fedakarlık, sabır, merhamet, şefkat, sevgi, saygı, vefa gibi erdemlerin yaşanması mümkün değildir. Gerçek din ahlakının hakim olmaması her topluma benzer yıkım ve felaketler getirmiştir.

Kadınları Aşağı Gören Bir Teori

Sosyal Darwinizm'in ırkçılığa, faşizme ve emperyalizme -ve diğer yandan da komünizme- sağladığı sözde bilimsel destek genelde bilinen ve çokça yazılan bir konudur. Pek bilinmeyen bir gerçek ise, Charles Darwin de dahil olmak üzere pek çok Darwinist'in, kadınların hem biyolojik hem de zihinsel olarak erkeklerden aşağı oldukları yanılgısına inanmasıdır. Darwinistlerin erkekler ile kadınlar arasında var olduğunu iddia ettikleri zihinsel fark o kadar önemli boyutlardadır ki, bazı evrimciler kadın ve erkeği iki farklı fiziksel türe ayırmışlardır; erkekler Homo frontalis, kadınlar ise *Homo parietalis.*[137]

Darwin'in, kadınları kendince "aşağı" bir tür olarak tanımlamasının nedeni, doğal seleksiyona dayalı bir dünya görüşüne sahip olmasıdır. Darwinistlerin bu bilim ve akıl dışı görüşüne göre erkekler kadınlara oranla, savaşmak, eş bulmak, yiyecek ve giyecek edinmek için rekabet etmek gibi konularda daha çok seçilime uğramaktadırlar; kadınlar ise tarih boyunca bu tür seçilimlerden uzak kalmışlardır. Bu bilimsel dayanağı olmayan çıkarıma göre, doğal seleksiyon erkekler üzerinde çok büyük bir güç uyguladığı için, erkekler her alanda daha üstün konuma gelmişler, kadınlara göre daha çok evrimleşmişlerdir. İlerleyen sayfalarda da inceleneceği gibi, Darwin'in bu çıkarımı bilimsel bulgulara dayanmamaktadır, tamamen evrimci ön yargıların sonucunda hayali olarak ortaya atılmıştır.

Birçok araştırmacı, Darwin'in doğal seleksiyon hakkındaki görüşlerinin cinsiyet ayrımcılığını teşvik ettiğini ortaya koymaktadır. Örneğin tarih ve felsefe profesörü Evelleen Richards, "Darwin'in kadınların doğası hakkındaki görüşlerinin evrim teorisine de yansıdığı ve bu nedenle nesiller boyunca (sözde) bilimsel kadın ayrımcılığını beslediği" sonucuna varmıştır.[138] Evrimci bilim yazarı Elaine Morgan ise, Darwin'in biyoloji, etnoloji ve diğer bazı bilim dallarını kullanarak, erkekleri, kadınların "aşağı ve değiştirilemez şekilde ikinci sınıf olduklarını" düşünmeleri için teşvik ettiğini belirtir.[139]

Evrimci bilim adamı John R. Durant'ın belirttiği gibi, ırkçılık ve cinsiyet ayrımı evrim teorisinin belli başlı sonuçlarından ikisidir:

Darwin, görüşünü hayvan ve insanların görünümleriyle ilgili bazı gözlemlere dayandırdı. Küçük beyinleri ve kavrayışı daha kuvvetli kollarıyla mantıktan çok içgüdünün hakim olduğu bir yaşam sürdükleri söylenen vahşiler, doğa ve insan arasında orta bir konuma yerleştirilmişlerdir. Daha sonra Darwin bu sıralamayı, çocukları ve doğuştan geri zekalı kişileri ve aynı zamanda kadınları da dahil etmek amacıyla genişletmiştir. Darwin, kadınların sezgi, hızlı algılama ve belki taklit gibi güçlerinin, aşağı ırkların, dolayısıyla eski ve aşağı medeniyet düzeyinden insanların özelliklerine benzer olduğunu düşünüyordu.[140]

Durant'ın söz ettiği Darwin'in yanılgıları, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında şöyle geçmektedir:

Genellikle kadınlarda, sezgi, hızlı kavrama ve belki taklit gücü gibi özelliklerin, erkeklere oranla çok daha belirgin olduğu itiraf edilir; ancak bu yeteneklerden -en azından- bazıları, aşağı ırklara ve bu nedenle de eski ve aşağı medeniyet düzeyine ait özelliklerdir.[141]

Darwin'in kadınlar ve evlilik hakkındaki genel düşünceleri de göz önünde bulundurulduğunda, kadınları ikinci sınıf varlıklar olarak gördüğü ve onları küçümsediği açıkça görülmektedir. Darwin bu bilim dışı görüşünü teorisine de yansıtmıştı. Evliliğin neden yararlı olduğunu kendince şöyle açıklıyordu:

Çocuklar, daimi bir arkadaş, ilgi gösterecek (ileri yaşta arkadaş), sevilecek ve oyun oynanacak biri... Herşeye rağmen bir köpekten daha iyi bir şey. Ev ve evle ilgilenecek bir kişi. Müzik ve havadan sudan konuşmalar. Bunlar sağlık için iyi şeylerdir.[142]

Kısacası Darwin, evliliği "bir kadının arkadaşlığı ne de olsa bir köpeğin arkadaşlığından daha iyidir" mantığı ile gerekli görüyordu. Darwin evlilikle ilgili ifadelerinde, bütün hayatını birlikte geçirecek iki insanın arasındaki dostluk, sevgi, saygı, bağlılık, sadakat, yakınlık, samimiyet ve güven gibi özelliklerden hiç söz etmiyordu. Darwin evlilik için ayrıca şunları söylemekteydi:

Zaman kaybı; akşamları okuyamazsın, şişmanlık ve tembellik, endişe ve sorumluluk, kitaplar vs. için daha az para ayırmak, eğer çok çocukluysanız geçim sağlama baskısı... belki karım Londra'yı sevmeyecek, o zaman ceza, uyuşuk ve tembel bir aptalla sürgün hayatı olacak.[143]

İnsanların hayvanlardan temel bir farkı olmadığını, özellikle kadınların ve çocukların hayvanlara daha yakın varlıklar olduğunu sanan bir insan için bu akıl ve vicdan dışı ifadeler son derece doğaldır. Eşini ve çocuklarını aşağı bir tür olarak gören bir insan elbette ki onlara sevgi, saygı duymayacak; onlar için fedakarlıkta bulunmak, onlara güzellikler sunmak istemeyecek; menfaatine uygun olmadığı sürece onlarla ilgilenmeyecektir. Aslında Darwin'in ifadeleri, Darwinist ahlakta insan sevgisinin, yakınlık ve dostluğun yaşanamayacağını bir kez daha göstermektedir.

Darwin, kendince erkeklerin kadınlara göre daha üstün oldukları iddiasını ise şöyle ifade etmiştir:

İki cinsin zihinsel güçleri arasındaki en temel farklılığı, erkeklerin derin düşünme, mantık, hayal gücü veya sadece duyu ve ellerin kullanımını gerektiren her işte kadınlardan daha yüksek mevkilere ulaşmaları göstermektedir. Şiir, resim, heykeltraşlık, müzik, tarih, bilim ve felsefe konularında önde gelen kadın ve erkeklerin listesi yapılmış olsaydı, iki listeyi karşılaştırabilmek mümkün olmazdı. Bay Galton'un, *Hereditary Genius* (Kalıtsal Dahi) adlı kitabında çok iyi ifade ettiği gibi, eğer erkekler, birçok konuda, kadınlar üzerinde tartışılmaz bir üstünlüğe sahip iseler, o zaman erkeklerin ortalama zihin gücünün kadınlarınkinden yüksek olması gereklidir sonucunu, ortalamalardan sapma kanunundan çıkarabiliriz.[144]

Kuşkusuz Darwin bu yanılgıyı öne sürerken, hiçbir bilimsel delile dayanmıyordu. Darwin'in kadınlar hakkındaki bu taraflı ve ön yargılı iddiaları, hızla Darwin'in çağdaşı bilim adamları arasında yayıldı.

Cenevre Üniversitesi'nde doğa tarihi profesörü olan materyalist Carl Vogt, Darwin'in vardığı bütün sonuçları –hiçbir bilimsel değerlendirmeye tabi tutmadan- kabul ediyor ve "çocuk, kadın ve bunak beyazın yetişkin bir zenci ile aynı zihinsel özelliklere ve kişiliğe sahip olduğunu, dolayısıyla bunların aşağı sınıftan olduklarını iddia ediyordu.[145] Vogt daha da ileri gitmiş ve kadınların erkeklerden çok, aşağı hayvanlara daha yakın oldukları yalanını öne sürmüştü. Vogt'un yanılgılarına göre, kadın, evrimi erken durduğu için "gelişimi engellenmiş bir erkekti".[146] Vogt'un bir başka sapkın iddiasına göre de, medeniyet ilerledikçe kadınla erkek arasındaki uçurum daha da açılıyordu, örneğin Avrupa'nın ileri toplumlarında bu fark çok daha büyüktü.[147] Darwin, Vogt'un hezeyanlarından oldukça etkilenmişti ve onu en önemli taraftarları arasında saymaktan onur duyuyordu.[148]

Tarihin pek çok devrinde ve Darwin'in yaşadığı dönemde, -toplumların cehaleti ve geri kalmışlığı nedeniyle- kadınların birçok alanda geri planda tutulmaya çalışıldıkları ve bunun büyük oranda gerçekleştiği doğrudur. Ancak bu tamamen yerleşik kültürden, toplumun ve çevrenin etkisinden kaynaklanan bir durumdur. Darwin ve taraftarlarının iddia ettikleri gibi asla biyolojik bir geride kalma değildir. Allah, kadını ve erkeği eşit olarak yaratmıştır. Erkeğin kadına üstün olduğunu iddia edip, kadınları bu yolla baskı altına alıp onlara ikinci

sınıf insan muamelesi yapmak, din ahlakının yaşanmadığı toplumlara has bir ilkelliktir. Günümüzde, eşit fırsatlar verildiğinde kadınların da en az erkekler kadar başarılı, zeki ve yetenekli oldukları bilinmektedir ve bunun sayısız örneği bulunmaktadır.

Kafatası Ölçümlerine Dayanan Cinsiyet Ayrımcılığı

Bazı evrimci bilim adamları, kadınların daha "aşağı" olduklarını göstermek için kendilerince kadınların beyin kapasitelerinin daha küçük olduğunu kanıtlamaya çalıştılar. İlk önceleri, kadınların kafatası ölçülerini almak gibi son derece aşağılayıcı ve mantık dışı yöntemlere başvurdular. Beyin ne kadar büyükse zekanın da o kadar gelişmiş olduğunu sandıkları için (bunun bilimsel açıdan geçerli bir kıyas olmadığı bugün kesin olarak bilinmektedir), kafataslarını kıyaslayarak kadınların aşağı olduklarını kanıtlayacaklarını iddia ettiler. Bu, aslında Darwin'in kitabında söz ettiği bilim dışı yöntemlerden biriydi:

Farklı zihinsel yetenekler aşamalı olarak kendi kendilerine geliştiklerinde, beynin büyüyeceği neredeyse kesindir... İnsan beyninin vücuduna göre büyük oranı -aynı oran goril ve orangutanınki ile kıyaslandığında- insanın gelişmiş zihinsel güçleriyle yakından bağlantılıdır... İnsan beyninin büyüklüğü ile zihinsel yeteneklerin gelişimi arasında -vahşilerin ve medeni ırkların, eski ve günümüz insanlarının kafataslarının karşılaştırılması ve tüm omurgalı serisinin benzerlikleriyle desteklenen- bir çeşit yakın ilişki bulunur.[149]

Darwin'in içinde bulunduğu ilkel bilim koşullarında öne sürdüğü iddiasına göre, kafatası ölçüleri ve beyin hacimleri üzerine yapılan çalışmaların neticeleri evrim teorisini destekleyen veriler ortaya koyacaktı. Ne var ki, bilimsel veriler ve araştırmalar bu iddianın tam tersini ortaya koydu. Farklı kafatası ölçüleri ya da beyin hacimleri hiçbir şekilde evrimi destekleyici bilgi sunmuyordu. Nitekim bu ölçümlerin bilimsel açıdan geçerli bir kıyas olmadığı bugün artık kesin olarak kabul edilmektedir.

Kadınların sözde aşağı cins olduklarını kraniyolojiyi (kafatası bilimini) kullanarak kendince ispatlayabileceğini sanan bilim adamlarından biri de Paul Broca'ydı. Fiziksel antropolojinin kurucularından sayılan Broca, insan gruplarının kafataslarını ölçerek onlara değer biçmek gibi ilkel yöntemler kullanan ve bu ilkelliği savunan biriydi.[150] Broca, yaptığı sözde bilimsel ölçümlerin ardından şu çarpık mantığı öne sürmüştü: Genel olarak beyin, yaşlılara oranla yetişkinlerde, vasat bir erkeğe göre seçkin bir erkekte ve aşağı ırklara göre üstün ırklarda daha büyüktür... Diğer şeyler eşit olduğu durumda, zekanın gelişmesiyle beynin hacmi arasında önemli bir ilişki bulunmaktadır.[151]

Broca özellikle kadınlarla erkekler arasındaki zihin ve kafatası yapısı farklılıkları ile de ilgileniyordu. Topladığı kafatası ölçümlerini ön yargılı yorumlarla değerlendirmiş ve kadınların zihinsel olarak daha aşağı oldukları varsayımını ortaya koymuştu.[152] Broca ayrıca, kadınlarla erkekler arasındaki beyin farklılığının kendi döneminde dahi giderek daha büyük hale geldiğini iddia etmişti. Oysa bu iddiasını delillendirebileceği bilimsel bir verisi yoktu. Bu iddiasını kendince destekleyebilmek için bir başka bilim dışı varsayım ortaya atmıştı: Ona göre bu artan farklılığın nedeni, baskın erkekle pasif kadın üzerinde farklılaşan evrimsel baskıydı.[153]

Broca'nın ortaya koyduğu sonuçların bilimsel bir değer taşımadığı günümüz evrimcileri tarafından da itiraf edilmektedir. Gould, Broca'nın bilimsel olmayan bu sonuçları için şu yorumu yapmıştır:

Broca'nın verileri özenle seçilerek biraraya getirilmiş ve daha sonra, önceki sonuçlar doğrultusunda bilinçsizce kullanılmışlardır.[154]

Başka bir deyişle Broca, elde ettiği verileri evrim teorisinin aldatmacalarına göre "bilinçsizce" ve ön yargıyla yorumlamıştı.

Kafatası ölçülerini kullanarak kadınları kendince aşağı gören evrimciler arasında sosyal psikolojinin kurucularından Gustave Le Bon da vardı. Le Bon şöyle diyordu:

En zeki ırklarda... çok sayıda kadının beyninin büyüklüğü, en gelişmiş erkek beyninden çok gorillerinkine daha yakındır. Bu aşağılık o kadar belirgindir ki, hiç kimse bir an için bile buna karşı çıkmaz; tartışmaya değecek olan sadece bu durumun derecesidir... Kadınlar... insan evriminin en aşağı formlarını temsil ederler ve... yetişkin, medeni bir erkekten çok, çocuklara ve vahşilere daha yakındırlar. Kararsızlık, tutarsızlık, düşüncesizlik, mantıksızlık ve muhakeme yetersizliği gibi konularda üstünlük sergilerler. Şüphesiz ki, seçkin kadınlar da vardır... ancak onlara, çift başlı bir goril gibi ucubelerin doğumu kadar ender rastlanır; sonuç olarak, onları tamamen göz ardı edebiliriz.[155]

Darwinistler, diğer pek çok iddialarında olduğu gibi kadınlar hakkındaki iddialarında da yanılmaktadırlar. Kadınların müşfik, sevecen, merhametli, ince düşünceli yapıları onları evrimcilerin sandığı gibi geri bırakan değil tam tersine daha da üstün kılan özelliklerdir. İnsanı bir tür hayvan gibi görmeye kodlanmış olan evrimciler, bu tarz insani özellikleri kendilerince geri kalmışlık olarak değerlendiriyor olabilirler. Ancak bunlar insanın yaşam kalitesini artıran çok önemli ve güzel özelliklerdir. Sanat, edebiyat, teknoloji gibi pek çok alanda gelişmeyi ve ilerlemeyi sağlayan, evrimcilerin varlığını asla kabul etmek istemedikleri söz konusu insani özelliklerdir.

Bilim Darwin'i Bir Kez Daha Yalanlıyor

Her ne kadar Darwin ve bazı çağdaşları, kafatası ölçümleri yaparak insanları ırklarına ve cinsiyetlerine göre "aşağı" veya "üstün" diye sınıflandırmış olsalar da, Darwin'in pek çok iddiası gibi bu da günümüzde bilim tarafından geçersiz kılınmıştır. Kafatası ve beyin büyüklüğünün zeka veya zihinsel kapasite ile bir ilgisinin olmadığı anlaşılmıştır.

Beyin büyüklüğü ile zekanın doğru orantılı olmadığı aslında doğada açıkça görülmektedir. Örneğin fillerin ve balinaların beyinleri insana göre çok daha büyüktür. Ancak insanın tüm bu canlılardan daha zeki olduğu açıktır. Bunun dışında günümüzde insanların kafatası hacimleri 700 cc ile 2.200 cc arasında değişiklik göstermektedir.[156] Fakat bu farklılıklar, insanların zekaları arasındaki farklılığı belirler nitelikte değildir.

Kafatası ölçümleri dışında, genetik bilimi de Darwin'in kadın ve erkek arasındaki farklılıklarla ilgili iddialarının doğru olmadığını ortaya çıkarmıştır. Kalıtım kanunlarına göre erkek, hem kız hem de erkek çocuklarına genlerini aktarabilmektedir. Eğer erkek, Darwin'in iddia ettiği gibi biyolojik olarak "üstün" özelliklere sahipse, o zaman onun kız çocuğu da biyolojik olarak aynı üstün özelliklere sahip olabilecek, dolayısıyla hem kadınlar hem de erkekler aynı özellikleri paylaşabilecektir. Ancak Darwin ve çağdaşları genetik bilimi hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Hatta Darwin, bir türün elde ettiği özelliklerin sadece bir cinsten geldiğini öne sürebilecek kadar bu konuda bilgisizdi.[157] Darwin ayrıca dahilik, hayal gücü ve mantık gibi üstün özelliklerin kızdan çok erkek çocuğa aktarıldığını öne sürecek kadar cahilce açıklamalarda bulunmuştu.[158]

Kuran Ahlakına Göre Kadın ve Erkek Eşittir, Üstünlük Ahlaka Göredir

Kuran ahlakında, erkek ve kadın arasında hiçbir fark yoktur. Allah Kuran'da kadınlara ve erkeklere eşit sorumluluklar yüklemiş, hepsini aynı konulardan sorumlu tutmuştur. Bir insanı Allah Katında üstün kılan, kadın veya erkek olması değil, Allah korkusu, Allah'a olan derin sevgi ve bağlılığı ve güzel ahlakıdır. Rabbimiz bir ayetinde, kadın olsun erkek olsun iyi ve güzel davranışlarda bulunan kimselerin en güzel şekilde ahlaklarının karşılığını alacaklarını şöyle haber vermiştir:

Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim salih bir amelde bulunursa, onlar cennete girecek ve onlar, bir 'çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar' bile haksızlığa uğramayacaklardır. (Nisa Suresi, 124)

Allah Kuran'da kadın olsun erkek olsun iman eden bir kimsenin sahip olması gereken özellikleri şöyle açıklamıştır:

Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Resulü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz, Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 71)

Allah'ın ayette bildirdiği gibi her insanın, cinsiyeti göz önünde bulundurulmaksızın, sorumlulukları aynıdır. Bu sorumlulukları eksiksiz yerine getiren, yalnızca Allah'a yönelip dönen ve Allah'tan korkup sakınan erkek ve kadınları Allah şu şekilde müjdelemiştir:

Nitekim Rableri onlara (dualarını kabul ederek) cevab verdi: "Şüphesiz Ben, erkek olsun, kadın olsun, sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam... (Al-i İmran Suresi, 195)

Darwinistlerin kıstas olarak aldıkları zihinsel özellikler de, Allah'ın insanlara cinsiyet ayrımı olmaksızın verdiği yeteneklerdir. Allah bir ayette **"Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir..."** (Enfal Suresi, 29) buyurmaktadır. Allah'ın ayette bildirdiği gibi, muhakeme yeteneği ve dolayısıyla akıl, cinsiyete göre değil, Allah korkusuna göre gelişir.

İmanın kendisine kazandırdığı akıl ile hareket eden her insan, kadın olsun erkek olsun, pek çok konuda başarı elde edebilir, üstün özellikler kazanabilir. Samimi olarak iman eden bir kişi ise en çok Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmak için çaba harcar.

Darwinizm ve Ahlaki Çöküntü

Ahlaki dejenerasyonda sürekli artış; birkaç jenerasyon önce ayıplanan, kötülenen, yasaklanan, onaylanmayan davranışların zaman içinde yavaş yavaş kabul görmeye başlaması, hatta bir süre sonra özenilen, yaygınca uygulanan bir davranış haline gelmesi çoğu insanın fark etmediği ama son derece önemli bir sorundur. Toplum içinde saldırganlığın, sahtekarlığın artması, eşlerin birbirlerini kolayca aldatabilmeleri, hatta kimi zaman her iki tarafın bunu kabul etmesi, boşanmaların artması, yakın zamana kadar ahlaksızlık olarak bilinen yaşam şekillerinin ve davranışların "farklı seçim", "marjinallik" adı altında sözde meşru görülüp yaygınlaşması, homoseksüellik gibi sapkınlıkların kabul görmesi, uyuşturucu ve alkol bağımlılığında ciddi bir artış olması, soygun, dolandırıcılık, yankesicilik gibi olayların sayısının artması, insanların daha kolay cinayet işler hale gelmeleri, suç oranlarının ve suça eğilimin artması, insanların birbirlerine sevgi ve saygılarının kalmaması, dedikodunun yaygınlaşması, ahlaki dejenerasyonun ortaya çıkış şekillerinden sadece birkaçıdır. Özellikle bazı Batılı ülkelerin içinde bulunduğu durum, söz konusu dejenerasyonun ne derece tehlikeli olduğunu açıkça göstermektedir.

Tüm bu olumsuzlukların kökeninde, insanların niçin var oldukları sorusuna verdikleri yanlış cevaplar yatmaktadır. İnsan gerçekte, kendisini yoktan yaratmış olan Yüce Allah'ı tanımak için vardır. İnsanın kalbi, ancak Allah'ı anarak huzur bulur; Allah **"... Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur"** (Rad Suresi, 28) buyurarak, insanların yanlış yerlerde aradıkları huzurun tek gerçek kaynağını bildirmektedir. İnsana dünya üzerinde mutluluk ve huzur verecek olan yaşam biçimi de, Allah'ın insanlara emrettiği din ahlakıdır.

İşte bu gerçeğin göz ardı edilmesi, ahlaki dejenerasyon meydana getirmekte, bu da mutsuz, ümitsiz, depresif insanlar oluşturmaktadır.

Bu ahlaki çürümeyi meydana getiren en büyük etkenlerden biri de, insanı Allah'ın kulu olarak değil, tesadüfen ortaya çıkmış bencil bir hayvan olarak tanımlayan Darwinist ideolojidir. Bu bilim ve akıl dışı iddiaya göre, insanın, hayvanlardan farklı kanunlara ve ahlaki değerlere sahip olması beklenmemelidir. Hayat bir mücadele yeridir ve insan hayatta kalabilmek ve başarılı olabilmek için diğer insanlarla kıyasıya mücadele etmeli, acımasız olmalıdır. Bu ise güzel ahlaka dair özelliklerin hiçe sayılması demektir. California Berkeley Üniversitesi profesörü Phillip E. Johnson, *Defeating Darwinism* (Darwinizm'i Yenmek) adlı kitabında, 1960'lı yıllardan itibaren, dini inançların zayıflaması ve materyalist dünya görüşünün hakim olmasıyla, toplum hayatında ortaya çıkan olumsuzluklardan şöyle söz etmektedir:

1960'ların İkinci Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'ni oluşturduğunu söylemek neredeyse doğru olacaktır; bu bazı insanların Allah'tan kopup ayrılmalarının bildirgesidir. Bu tür bir bildirimin arkasından çok daha ileri boyutlarda ahlaki ve hukuki sorunlar doğması beklenmelidir, gerçekten de böyle oldu... [159]

Michael Denton ise, 20. yüzyıla damgasını vuran belaların Darwinizm göz önünde bulundurulmadan değerlendirilemeyeceğini belirtir ve şöyle der:

Darwinist devrim olmadan yirminci yüzyıl anlaşılamaz. Son seksen yıl içinde dünyayı etkisi altına alan negatif sosyal ve politik akımlar, Darwinizm'in entelektüel yaptırımı olmaksızın gerçekleşemezdi. On dokuzuncu yüzyılda giderek artan seküler bakış açısının, başlangıçta evrimin kabulünü kolaylaştırdığını söylerken, günümüzde yirminci yüzyılın agnostik (bilinemezci) ve şüpheci bakış açısından, büyük olasılıkla

herşeyden çok Darwinizm'in sorumlu olduğunu hatırlamak yerinde olacaktır. Bir zamanlar materyalizmin sonucu olan (teori), günümüzde onun dayanak noktası halini almıştır.[160]

Bu noktada, Darwinizm'in ahlaki çöküntü ve dejenerasyona zemin hazırlayan iddialarının maddeler halinde incelenmesi yerinde olacaktır.

Darwinizm Ateizme Temel Oluşturur

Darwinizm'in materyalist çevreler tarafından büyük bir kararlılıkla savunulmasının en önemli nedeni, Darwinizm'in ateist yönüdür.

Ateizm, eski çağlardan beri var olmuştur. Ancak Darwinizm ile birlikte, ateistler asırlardır cevap veremedikleri "canlılar ve insan nasıl var oldu" sorusuna, sözde bilimsel bir cevap bulduklarını sandılar. Evrendeki düzen ve dengenin tesadüflerin sonucu olduğunu ileri sürüyor, kainatta hiçbir amaç bulunmadığını iddia ediyorlardı. Oysa bu görüşlerin her biri, 20. yüzyıldaki bilimsel, siyasi ve toplumsal gelişmelerle yıkıldı. Astronomiden biyolojiye, psikolojiden toplumsal ahlaka kadar pek çok farklı alandaki bulgu, tespit ve sonuçlar evrim teorisinin tezlerini ve ateizmin tüm varsayımlarını temelinden çökertti.

Darwinizm'in kaçınılmaz olarak ateizmle sonuçlandığını birçok evrimci ve materyalist de kabul etmektedir. Bunu ilk kez açık bir şekilde Thomas Huxley ifade etmiş, evrim teorisi tamamen kabul edildiğinde, dine inanılmayacağını söylemişti.

Cornell Üniversitesi'nde tarih profesörü olan William Provine, aynı zamanda bir evrimcidir. Provine, evrim teorisine inanan birinin hayat görüşünün dinle tamamen çeliştiğini açıklar.[161]

American Association for the Advancement of Atheism (Ateizmin İlerletilmesi İçin Amerikan Birliği) başkanı Charles Smith ise, "Evrim Ateizmdir" diyerek aynı gerçeği kabul eder.[162]

Berkeley Üniversitesi profesörlerinden Phillip Johnson, evrim teorisinin ateist ve din ahlakına uygun olmayan fikir akımları için taşıdığı önemi şöyle açıklamaktadır:

… Darwinizm'in kabul edilmesi Allah'ın varlığının inkar edilmesi anlamına geliyordu ve sonuç olarak Allah'ın vahyine dayalı dinin yerine evrimsel natüralizme (materyalizme) dayalı sapkın bir inanç oluşturuldu. Bu sapkın inanç sadece bilimin değil, hükümetlerin, hukukun ve ahlakın da temel inancını oluşturdu, modernizmin temel felsefesi sayıldı.[163]

Johnson'ın da belirttiği gibi, Darwinizm'e ve materyalizme körü körüne inanan birçok bilim adamı, kendilerince bilimi, Allah'ı inkar etmenin bir aracı olarak kullanmayı kendilerine en önemli hedef olarak belirlemişlerdir. Oysa bilim, Allah'ın varlığının delillerini insanlara gösteren değerli bir araçtır. Bunun en önemli göstergelerinden biri de, özellikle son yirmi yıl içinde bilim dünyasında, yaratılış gerçeğini savunan bilim adamlarının sayısında büyük artış olmasıdır. Yapılan her araştırma, inceleme ve buluş, elde edilen her yeni bilgi tüm evrende son derece hassas ve bir o kadar da kusursuz bir dengenin varlığını göstermekte, kainatın üstün ve yüce bir Aklın eseri olduğunu ortaya koymaktadır. Bu Akıl, her türlü eksiklikten ve noksanlıktan münezzeh, üstün güç sahibi yüce Allah'tır.

Moleküler biyolog Michael Denton, Darwinizm'in dinsizliği getirdiğini ve insanın kendisine bakış açısında büyük tahribata neden olduğunu ise şöyle açıklar:

Darwinist teori, insanın Allah ile bağını kopardığı ve onu amacı ve sonu olmayan bir evrenin içinde başıboş bıraktığı için etkisi bu derece derinden yıpratıcı olmuştur. Günümüzde, insanların insanlığa bakış açılarını ve evrendeki yerlerini bu derece derinden, olumsuz yönde etkileyen başka bir fikir bulunmamaktadır.

Darwin'in yeni ve devrimci (aynı zamanda akıl ve bilim dışı) görüşü, dünya üzerindeki yaşamın tüm çeşitliliğinin –daha önceden inanıldığı gibi Allah'ın yaratmasının değil- doğal ve gelişigüzel süreçlerin sonucunda meydana geldiğini ileri sürmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Bu sapkın iddianın kabulü... Batı toplumunun sekülerizasyonunda kesin bir rol oynamıştır...[164]

Toplumların Allah'a olan inançlarının kaybolması veya zayıflaması, o toplumlar için en büyük manevi yıkımdır. Allah korkusu olmayan, ölümden sonra gerçek sonsuz hayatlarına kavuşacaklarını, dünyada yaptıklarına göre cennet veya cehennem ile karşılık göreceklerini inkar eden insanlar, son derece tehlikeli, güvenilmez, saldırgan, suça eğilimli, merhametsiz ve çıkarcı olabilmektedirler. Allah'tan korkmayan bir insan için hiçbir konuda sınır yoktur. Yasalar tarafından cezalandırılmayacağını veya bir şekilde bu tür cezalardan kurtulacağını düşündüğü sürece her türlü ahlaksızlığı ve kanunsuzluğu yapabilir, toplum içinde her türlü huzursuzluğa neden olabilir, insanları dolandırabilir, canlarını yakabilir ve benzeri birçok zulümde bulunabilir.

Allah korkusu ve Allah sevgisi ise, insanların güzel ahlakı yaşamalarını, Allah'ın hoşnut olacağı şekilde davranmalarını sağlar. Bu bir toplumu hem ilerletir, hem de güçlendirir. Aksi durumda ise çatışmalar, kavgalar, savaşlar, acımasızlıklar, adaletsizlikler son bulmaz.

Allah, insanlara iyiliği, güzelliği, adaleti, dürüstlüğü ve düzeni emreder. Allah, Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

Medyen (toplumuna da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik. Şuayb onlara:) Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka İlahınız yoktur. Size Rabbinizden apaçık bir belge gelmiştir. Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların (hakları olan mallarını) eşyasını değerinden düşürüp-eksiltmeyin ve düzene konulmasından sonra yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayın. Bu sizin için daha hayırlıdır, eğer inanıyorsanız." (Araf Suresi, 85)

O'na iman edenleri tehdit ederek, Allah'ın yolundan alıkoymak için ve onda çarpıklık arayarak (böyle) her yolun (başını) kesip-oturmayın. Hatırlayın ki siz azınlıkta (ve güçsüz) iken O, sizi çoğalttı. Bozgunculuk çıkaranların nasıl bir sona uğradıklarına bir bakın. (Araf Suresi, 86)

Darwinizm İnsanın Başıboş ve Amaçsız Olduğu Yalanını Öne Sürer

Evrimci George Gaylord Simpson'ın aşağıdaki sözleri, Darwinizm'in insan hakkındaki tamamen yanılgılar üzerine kurulu bakış açısınıı en açık şekilde özetlemektedir:

İnsan, evrende anlama kapasitesine ve potansiyeline sahip tek varlıktır. Ama bilinçsiz ve akılsız maddelerin bir ürünüdür. Böylece dünyaya gelişini kendisi başarmış olan insan, sadece kendisine karşı sorumludur.[165]

Klasik Darwinist yalanlarından biri olan bu iddia, toplumsal çöküntünün temelinde yer alan önemli nedenlerden biridir. Darwinistler, insanın dünyaya gelişini kendisinin başardığı yanılgısını öne sürerken tek bir bilimsel delil dahi sunamamakta, ideolojik nedenlerle bu aldatmacayı ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Bu gerçek dışı iddiaya göre, insanın varlığının önceden belirlenmiş hiçbir amacı yoktur. Bu sözde amaçsız varlık,

zaten bir gün ölecek ve yok olacaktır. Oysa gerçek böyle değildir. Allah insanı yoktan yaratmıştır. İnsanın yaratılışının belirli bir amacı vardır ve bu amaç Kuran'da bildirilmiştir. Allah insanları Kendisi'ne kulluk etmeleri için yaratmıştır. Her insan dünyada kaderinde belirlenmiş olan süre kadar kalacak ve bu süre bitip öldükten sonra da yeniden diriltilecektir. Ve her insan ahiret gününde, dünyadayken yaptıklarından sorguya çekilecektir. Evrimcilerin tüm güçleri ile bu gerçeği reddetmeye, unutmaya ve unutturmaya çalışmaları da bu gerçeği hiçbir şekilde değiştirmez. Dünyadayken bu hatalarından dönmedikleri müddetçe, Allah'ı ve ahiret gününü inkar edenlerin, insanın amaçsız bir varlık olduğunu öne sürenlerin hesap günü geldiğinde yaşayacakları pişmanlık çok büyük olacaktır. Rabbimiz bu pişmanlığı Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: "Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık." (Enam Suresi, 27)

İnsanlara amaçsız olduklarının telkininin verilmesi, onları büyük bir bunalıma ve boşluğa sürüklemektedir. Bu yalana inananlar hayatı çok anlamsız ve gereksiz görmekte, bu ise büyük bir manevi çöküntüye neden olmaktır. Günümüzün önde gelen evrim savunucularından Richard Dawkins'in akıl ve mantık dışı iddiaları da, söz konusu materyalist bakış açısının tipik bir örneğidir. Dawkins, insanların birer gen makinası olduklarını ve varoluşlarının tek amacının bu genleri bir sonraki nesle aktarmak olduğunu iddia eder. Dawkins'e göre, ne evrenin ne de insanın varoluşunun başka bir amacı yoktur. Bu sapkınlığa göre tüm evren ve insanlar rastlantıların ve kaosun ürünüdürler. Bu batıl inancın insanları ümitsizliğe ve mutsuzluğa sürükleyeceği çok açıktır. Ölümle birlikte yok olup gideceğini düşünen bir insan için dünyadaki hiçbir şeyin bir anlamı kalmaz. Dostlukların, sevginin, yaptığı iyiliklerin, yaşadıklarının hiçbir karşılığı ve devamı olmayacağını zanneden bir insana hiçbir güzellik zevk vermeyecektir.

Bunun da ötesinde, bu çarpık mantık örgüsü nedeniyle insanlar işledikleri kötülüklerin de karşılığını almayacaklarını düşüneceklerdir. Bu da insanların bir şekilde örtbas edebileceklerini düşündükleri ya da cezalandırılmayacağını sandıkları kötülükleri hiç sakınmadan işlemelerine neden olacaktır. Yalan söylemekten, ikiyüzlü davranmaktan, dedikodu yapmaktan, haksız kazanç sağlamaktan, acımasızlıktan, hırsızlıktan ve hatta cinayet işlemekten dahi sakınmayacak hale geleceklerdir. Böyle sapkın bir düşünceye kapılmış olan insanların sayıca arttığı toplumlarda ise düzenden ve istikrardan söz etmenin mümkün olmayacağı açıktır.

Darwinist telkinlerin insan ruhunun üzerinde yaptığı tahribatın en dikkat çekici örneklerinden biri, Dawkins'in, *Unweaving The Rainbow* (Gökkuşağını Sökmek) isimli kitabının önsözünde şu sözlerle ifade edilmektedir:

İlk kitabımın yayımcısı, kitabı okuduktan sonra, verdiği soğuk ve kasvetli mesajdan çok bunaldığını ve üç gece boyunca uyuyamadığını itiraf etti. Bazıları da bana sabahları uyanmaya nasıl katlanabildiğimi soruyor. Uzak bir ülkeden bir öğretmen ise bana sitem dolu bir mektup gönderdi. Mektubunda, aynı kitabı okuyan bir öğrencisinin kendisine gözyaşları içinde geldiğini ve hayatın boş ve amaçsız olduğu düşüncesinin onu olumsuz yönde etkilediğini yazıyordu. Öğretmen, diğerlerinin de aynı "hiçlik karamsarlığı"ndan etkilenmemeleri için, öğrencisine kitabı başkalarına göstermemesini tavsiye etmiş. [166]

Dawkins'in bu itirafında da görüldüğü gibi, Darwinizm'in insanlara telkin ettiği karamsarlık ve amaçsızlık, toplumlar için büyük bir tehlikedir. Bu tehlikenin en önemli yönlerinden biri, insanlara sadece Dawkins'in öne sürdüğü gibi "kasvet verici gerçeği" sunması değil, aksine "kasvet verici bir yalan" sunması ve

onları "neşe verici gerçekten" koparmaya çalışmasıdır. Bu neşe, mutluluk ve huzur verici gerçek, insanın yalnız, başıboş, terk edilmiş, amaçsız bir varlık olmadığı, kendisini yaratmış olan Allah'ın belirlediği bir amaca sahip olduğu gerçeğidir.

Allah'ın insanları bir amaç için yarattığını unutan toplumlar ise ahlaki ve manevi çöküntüye uğramaya mahkumdurlar. Uyuşturucu ve alkol bağımlılarının, intihara teşebbüs edenlerin, içine kapanarak adeta "hayata küsenlerin", depresyon, stres gibi psikolojik rahatsızlıkları olan insanların büyük bir kısmı, hayatlarının gerçek amacını bilmeyen insanlardır.

Prof. Fred Hoyle bir evrimci olmasına rağmen, *Türlerin Kökeni* ile gelen nihilistik (hayatın amaçsız ve insan değerlerinin önemsiz olduğu yanılgısı) felsefenin tehlikesi için şöyle der:

Türlerin Kökeni'nin yayınlanmasının ardından sözde eğitimli görüşlerin benimsemeyi tercih ettiği nihilist felsefenin insanlığı otomatik olarak kendini yok etme sürecine teslim ettiği düşüncesi hiç aklımdan çıkmıyor. O zaman felaketler için geri sayım başlamıştı.[167]

Allah her insanı Kendisi'ne kulluk etmesi için yaratmış ve ona Kendi ruhundan üflemiştir. İnsan, cansız maddelerden rastlantılar sonucunda oluşmuş bir varlık değildir. İnsan, Yüce Allah'ın yarattığı, akıl ve vicdan verdiği, türlü nimetler bahşettiği bir varlıktır. Darwinistlerin ve materyalistlerin amaçsız ve başıboş sandıkları insanın aslında çok önemli, çok üstün ve değerli bir amacı vardır: Kendisini yaratan, yoktan var eden, bir hiçken kendisine can ve bilinç veren Yüce Rabbimiz'i hayatının her anında hoşnut etmek, Rabbimiz'in emirlerine büyük bir titizlikle ve şevkle uymak, bunun karşılığında ise Allah'ın rahmetini ve sonsuza kadar sürecek olan cennetini kazanmayı umut etmektir. İnsanın asıl hayatı ölümünden sonra başlayacak olan ahiret hayatıdır. İnsan dünyada, cenneti kazanmak için yaşar.

Allah insanların başıboş olmadıklarını Kuran ayetlerinde şöyle bildirir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? (Kıyamet Suresi, 36)

Bizim, sizi boş bir amaç uğruna yarattığımızı ve gerçekten Bize döndürülüp getirilmeyeceğinizi mi sanmıştınız? (Müminun Suresi, 115)

Sosyal Darwinizm'in 'İnsan Hayvandır' Yalanı

Darwinizm'e göre, insan bir hayvan türüdür. Bu akıl ve bilim dışı iddiaya kananlar da, insanın tüm özelliklerinin sözde "hayvan ataları"ndan miras kaldığını öne sürerler. Bu ise, bir insanın kendisine ve diğer insanlara bakış açısı üzerinde çok tehlikeli etkiler yapar. İnsan, bir hayvan türü olarak gördüğü diğer insanlara değer vermez, düşüncelerini önemsemez, hayatlarını değersiz görür. Bir insanın ölümünü bir sineğin veya köpeğin ölümünden daha önemli görmez. Bir insanın aç veya muhtaç konumda olması, onu hayvan olarak gören ve hayvanların da zaten çatışma ve rekabet yoluyla geliştiğini düşünen bir insanı rahatsız etmez. Böyle korkunç bir bakış açısı insanların birbirlerine olan sevgi ve saygılarını da tamamen ortadan kaldırır. İşte bu nedenlerdir ki, Darwinizm'in yanılgılarına aldanmış olanların bir kez daha düşünmeleri ve bu aldatmacanın nelere malolabileceğini göz ardı etmemeleri önemlidir.

George Gaylord Simpson, Darwinizm'in insana bakış açısı hakkında şöyle der:

Darwin'in dünyasında, insanın, farklı bir hayvan türü olarak tanımlanmasının dışında özel hiçbir statüsü yoktur. Kelimenin tam anlamıyla doğanın bir parçasıdır ve ondan ayrı değildir. Yaşayan her türlü canlıya –amip, bağırsak kurdu, pire, deniz yosunu, meşe ağacı veya maymun– ilişki dereceleri farklı bile olsa, benzerlik göstermektedir. Karşılaştırmak gerekirse, maymunlar gibi kardeşlere sahip olmaktansa, bağırsak kurdu gibi kırk iki kuzene sahip olmak bize daha az empati (duygu paylaşımı) hissettirebilir.[168]

Oysa bu hem bilim hem de akıl ve mantık dışı bir iddiadır. İnsanlar ve hayvanlar Allah'ın yarattığı iki farklı varlıktır. Hayvanlar, hayvani iç güdülerle hareket ederler ve şuursuzdurlar. İnsan ise muhakeme yeteneği olan, şuur sahibi bir varlıktır. İnsanın bir tür hayvan olduğunu iddia edenlerin yapmaya çalıştıkları ise, orman kanunlarını insan toplumlarına uygulamaya çalışmaktır. Bu ise, insanların huzur ve refahını sağlayan her türlü güzelliği ortadan kaldıran korkutucu bir kaosa neden olur.

Darwin de mektuplarından birinde bu çarpık bakış açısını ifade etmiş ve insanın hayvanlardan evrimleşmesi yalanına dayanarak fikirlerinin herhangi bir değeri olup olmayacağını sorgulamıştır. Darwin'in sözleri şöyledir:

Aşağı hayvanlardan gelişmiş olan insan zihninin inandığı şeylerin, herhangi bir değeri ya da güvenilirliği olup olmadığı konusunda aklıma her zaman korkunç bir şüphe gelir. Bir maymunun zihnindeki inançlara –tabi eğer varsa- hiç kimse güvenir miydi?[169]

Darwin'in sözleri, evrimcilerin insana bakış açılarının ne kadar dehşet verici olduğunun bir özeti niteliğindedir. Darwin'in bu hezeyanı Batı dünyasının önemli bir kesiminde giderek egemen olmuştur ve günümüzde pek çok ülkede, hatta okullarda okutulan ders kitaplarında dahi, insanlara hayvan oldukları telkini verilmektedir. Örneğin 1994 basımı *Biology*, *Visualizing Life* (Biyoloji: Yaşamı Hayal Etmek) adlı ders kitabında şöyle denmektedir:

Siz bir hayvansınız, yer solucanları, dinozorlar, kelebekler ve deniz yıldızları ile ortak bir mirası paylaşıyorsunuz.[170]

Bilim ve teoloji konularında üniversitede dersler veren ve *Moral Darwinism: How We Became Hedonists?* (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hazcılar Haline Geldik?) adlı kitabın yazarı Benjamin Wiker, Darwin'den önce ve sonra insana bakış açısında nasıl büyük bir sapma olduğunu belirtir. İnsanlarla hayvanlar arasındaki aşılmaz farklılıkların göz ardı edilerek, insanların hayvanlarla bir tutulma yanılgısının nasıl yaygınlaştığını ise şöyle anlatır:

... Geleneksel ahlakın tümü olmasa bile çoğunluğu, insanların farklı bir tür olduğu varsayımına dayandırılır. Bu nedenle, cinayetin yasaklanması insan doğası açısından tanımlanmaktadır. Öldürmeyin! Neyi öldürmeyin? Aphidleri mi (küçük bir böcek türü)? Karınca yiyenleri mi? Orangutanları mı? Hayır, başka bir masum insanı öldürmeyin. Ancak Darwinizm'le birlikte, insanoğlu ve diğer hayvanlar arasındaki tür ayrımı tamamen bulanıklaşır. Artık çizilmesi gereken ahlaki bir çizgi yoktur, çünkü türlerin çizgisi silinmiştir.

Richard Dawkins ve Peter Singer gibi Darwinistler bu sapkınlığı tüm detaylarıyla itiraf etmekte ve propagandasını yapmaktadırlar. Dawkins, *Blind Watchmaker* (Kör Saatçi) adlı kitabında şunları söylemektedir:

Kendimizi evrimsel yelpazede yer alan bir hayvan olarak gördüğümüzde, artık ahlakımızın ya tüm canlılar için geçerli olduğunu kabul etmeliyiz ya da ahlakımızın herhangi bir temeli olduğunu reddetmeliyiz. Genellikle Darwinistler, her ikisi için de tutarsız bir durum sunarlar. Bazı hayvanların insanlar ile aynı ahlaki düzeyde olduklarını düşünürler. Bazı açılardan ise insanoğlunu herhangi bir hayvan olarak ele alırlar. Bir

taraftan, hayvan hakları için mücadele eder, diğer bir taraftan ise deforme olmuş, yaşlı ve güçsüz insanoğlunun, evcil hayvanlara gösterdiğimiz şefkatin "dışında tutulması" gerektiğini iddia ederler.[171]

Görüldüğü gibi evrim teorisini insanı bir tür hayvan olarak sunmak istemesinin ana nedenlerinden biri, tüm ahlaki değerlerin ortadan kalktığı bir dünya özlemidir. Eğer insan, Darwinizm'in iddia ettiği gibi bir hayvan türü ise, ki bu hiçbir şekilde doğru değildir, o zaman ahlaki hiçbir değerin hatta ahlak kavramının dahi insanlar için bir önemi kalmamaktadır. Bunun bir topluma vereceği zararın boyutları ise tahmin edilenin ötesinde olabilir. İşte bu nedenle, tüm insanlık Darwinizm'e ve bu bilim sahtekarlığının aldatmacalarına karşı son derece dikkatli olmalıdır.

Darwinizm, sözde insanların hayvanlardan farksız olduklarını öne sürdüğünde, bunu sadece fiziksel ve biyolojik anlamda iddia etmemekte, insan ve hayvan davranışlarının da birbirinden farksız olduğunu kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bu durumda insana sözde hayvan atalarından miras kaldığı iddia edilen şiddet, saldırganlık, bencillik, acımasız rekabet, tecavüz, homoseksüellik gibi kötü özellik ve davranışlar, insan için adeta "doğal davranışlar" statüsüne getirilmektedir. Örneğin evrimci bilim adamı J. P. Darlington şöyle demektedir:

Birinci nokta; bencillik ve şiddet doğuştandır, en uzak atalarımızdan bize miras kalmıştır. O zaman şiddet insanlar için doğaldır; evrimin bir ürünüdür.[172]

Bu durumda insanların her türlü suçu işlemesi normal karşılanmakta, suç işlemek mazur görülmekte, hatta çoğu zaman cezalandırılmaması gerektiği iddia edilmektedir. Gould, *Ever Since Darwin* (Darwin'den Bu Yana) adlı kitabında, kriminoloji uzmanı İtalyan profesör Cesare Lombroso ile başlayan bu görüş için şöyle der:

Suçluluğa ilişkin biyolojik kuramlar pek yeni sayılmazdı, ama Cesare Lombroso (İtalyan bir hekim) bu tartışmaya yepyeni, evrimsel bir yön verdi. Doğuştan suçlular sadece zihinsel dengesi bozuk ya da hasta değillerdi; daha önceki bir evrimsel aşamaya geri düşmüş, sözcüğün tam anlamıyla soya çekmişlerdi. İlkel ve maymunsu atalarımızın kalıtsal özellikleri genetik repertuarımızda korunur. Bazı bireyler normalden çok fazla atasal özelliğe sahip olarak doğar. Davranışları geçmişin bazı yabanıl toplumları için uygun olsa bile, bugün bu davranışlara suç diyoruz. Doğuştan suçluya acıyabiliriz çünkü kendine hakim olamaz. [173]

Lombroso'nun fikrini açıklayan evrimci Gould'un ifadelerinde açıkça görüldüğü gibi, suç işlemek tamamen insanın iradesi dışında olan, insanlara sözde hayvan atalarından miras bir davranış gibi kabul edilmektedir. Oysa bu gerçek dışı bir iddiadır. Allah her insanı, kendisine sürekli kötülüğü emreden nefsi ve o kötülükten korunup sakınmasını, iyilikte bulunmasını emreden vicdanı ile birlikte yaratmıştır. Ayetlerde şöyle buyurulmuştur:

Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', sonra ona fücurunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)

Dolayısıyla her insan, yaptığı hareketin iyi mi kötü mü, davranışının güzel mi çirkin mi olduğunun bilincindedir. Ve her insan kötü olandan sakınmak, iyi olanı yapmakla sorumludur. İyilikte bulunan insanlar güzel tavırlarının karşılığını en güzel şekilde alacakları gibi, kötülükte bulunanlar da yaptıkları kötülüğün

cezasını mutlaka çekeceklerdir. Her türlü suçu ve ahlaksızlığı meşru gösteren evrim teorisi ise, insanları hem dünyada hem de ahirette büyük bir felaketin içine sürüklemektedir.

İnsan hayvan değildir. İnsan, Allah'ın kendisine ruhundan üflediği, akla, iradeye, vicdana, sağduyuya, doğruyu yanlıştan ayırma anlayışına sahip, düşünebilen, karar verebilen, yargılayabilen, ceza ve mükafat verebilen, yaşadıklarından ders çıkarabilen, Allah'ın imtihan ettiği bir varlıktır. Bu özelliklerin hiçbiri diğer canlılarda bulunmamaktadır ve bulunamaz da. Çünkü bunlar insanın fiziksel yapısı ile, genleri ile ilgili özellikleri değildir. Tüm bunlar insanın ruhuna ait özelliklerdir.

Öyleyse, ruh ve akıl sahibi olan insan bu gerçeği hissetmeli, ona göre onurlu, iradeli ve vicdanına uygun bir yaşam sürmelidir.

"Hayat Mücadelesi" Yalanının Getirdiği Kötü Ahlak

Daha önce de belirttiğimiz gibi Darwinizm'in en temel yanılgılarından biri, "hayat mücadelesi" ve "güçlü olanın hayatta kalması" ifadeleriyle özetlenen iddiadır. Evrimcilerin gerçek dışı iddialarına göre, hayat, insan dahil tüm canlılar için bir mücadele, kavga ve rekabet yeridir. Böyle bir dünyada sevgi, saygı, iş birliği, fedakarlık gibi güzel ahlak özelliklerine yer yoktur.

Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında insanın bugünkü konumuna mücadele ile geldiği ve ilerlemek için mücadeleye devam etmesinin şart olduğu, hiçbir kanun ile bu ilerlemenin durdurulmaması gerektiği yalanını öne sürmüştür:

İnsanoğlu, diğer tüm hayvanlar gibi, günümüzdeki yüksek durumuna şüphesiz ki hızlı üremesinin sonucunda yaşam mücadelesi vererek gelmiştir ve eğer daha yükseğe doğru ilerleyecekse, zorlu bir mücadelenin içinde yer alması gerekmektedir.

Aksi takdirde, kısa süre içinde uyuşukluğa kapılacak ve daha yüksek yeteneklere sahip olan insanlar bu savaşta yeterince başarılı olamayacaklardır. Bundan dolayı, doğal artma oranımız hiçbir yöntem ile yok edilmemelidir. Bu bizi çeşitli kötülüklere yönlendirse de. Tüm insanlar için açık rekabet olmalıdır.[174]

Darwinizm'in getirdiği karanlık dünyada önemli olan, bir insanın hayatı boyunca kıyasıya bir mücadele içinde olmasıdır. Oysa bu ne bilimsel geçerliliği olan ne de akla ve mantığa uygun olan bir iddiadır. Bu tehlikeli telkinlerin uygulamaya geçirilmesiyle meydana gelecek ortamda dürüstlük, kahramanlık, fedakarlık, sadakat yerine; sahtekarlık, egoistlik, yalancılık, vefasızlık gibi özellikler geçerli olacaktır ve ancak bu kötü özelliklere sahip olanlar kazanacaktır. Darwinizm'in bu çarpık dünya ve ahlak anlayışının dayandırıldığı temeller evrimciler tarafından satır aralarında sık sık dile getirilmekte ve insanlara telkin edilmektedir.

Örneğin Yale Üniversitesi'nden biyoloji doktoru Lorraine Lee Larison Cudmore, "The Center of Life" (Hayatın Merkezi) adlı bir makalesinde evrimci hayat görüşünde merhamet ve acımaya yer olmadığını açıkça itiraf etmektedir:

Evrim, sert ve kaçınılmazdır. Merhamete veya dürüst bir mücadeleye yer yoktur. Çok fazla organizma doğar, bu yüzden de, bunların birçoğunun ölmesi gerekecektir. Önemli olan, ayrılan bir sonraki kişiden daha çok sizin genlerinizi taşıyan çocuk bırakıp bırakmadığınızdır.[175]

Kitabın diğer bölümlerinde incelenen ırkçılık, vahşi kapitalizm, öjeni gibi sosyal Darwinizm'in güçlendirdiği sapkın ve tehlikeli düşünce ve uygulamaların hepsi, Darwinizm'in hayatta kalma mücadelesi ve güçlü olan yaşar yanılgılarının birer sonucudurlar. Oysa hayat bir mücadele yeri değildir. İnsanın tek

mücadelesi kendi nefsiyle ve diğer kötülüklerle olmalıdır. İnsan kendi kişiliğindeki ve çevresindeki kötülüklerle mücadele ederek hem kendinde hem de insanlar arasında sevgi, merhamet, şefkat, barış, güven, saygı, sadakat, neşe, huzur gibi güzellikleri hakim etmeye çalışmalıdır. Allah'ın hoşnut olduğu ve insanlar için seçtiği din ahlakı da bunu gerektirmektedir.

Sosyal Darwinizm İnsan Hayatına Değer Vermez

Darwinizm'in "hayat mücadelesi" dogması ve insanların birer hayvan oldukları yalanı, uygulamaya konulduğunda, insan hayatı değersizleşir. Herhangi bir sebeple insan öldürmek, bir insanı açlığa, ölüme terk etmek, savaş çıkarmak, katliam yapmak, terör eylemi gerçekleştirmek, akıl hastası, özürlü olduğu veya başka bir ırktan olduğu için insanları yok etmek, "makul" ve kolay hale gelir.

Bu sapkın mantığa uyarak insan hayatına değer vermeyenlerden biri, Amerikalı sosyal Darwinist profesör E. A. Ross'tur. Ross'un çarpık iddialarına göre, "Hıristiyanlığın ortaya attığı toplumsal yardımlaşma ve hayırseverlik kültü, gerizekalıların ve aptalların üremelerine ve çoğalmalarına yarayan koruyucu bir kalkanın gelişmesine" neden olmuştur. Ve yine Ross'a göre, "Devlet, sakatları, örneğin sağır dilsizleri koruma altına almakta, sonra da bunlar üreyerek sakat bir ırk oluşturmakta"dır. Tüm bunlara sözde doğal evrimsel gelişmeyi engelledikleri için karşı çıkan Ross'a göre, "dünyayı düzeltmenin yegane yolu, tüm aptalları, beceriksizleri ve sakatları" kendi hallerine bırakarak, doğal seleksiyon süreci içinde ayıklanmalarını beklemektir.[176]

Bunun ne kadar acımasız bir düşünce olduğu açıkça ortadadır. İnsan vicdan sahibi bir varlıktır ve vicdanı zayıfları, düşkünleri, fakirleri, muhtaçları korumasını emreder. Aksi takdirde, eğer insan "insan gibi düşünme" yeteneğini yitirirse, bu kez gerçekten hayvandan daha aşağı bir konuma gelir. Çünkü hayvanlar arasında dahi büyük bir dayanışma ve yardımlaşma vardır. (Detaylı bilgi için bkz. *Canlılarda Fedakarlık ve Akılcı Davranışlar*, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

Ross, insana değer vermeyen tek sosyal Darwinist değildir. Onun dehşet verici düşüncelerine sahip çıkan pek çok Darwinist bulunmaktadır. Örneğin Princeton Üniversitesi'nde biyoetik profesörü olan evrimsel psikolog Peter Singer, ciddi fiziksel sakatlığı olan insanların yaşama değer görülmemeleri gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmiştir. Bu zalimliğini de şu acımasız sözleri ile ifade etmiştir: "Eğer ciddi şekilde sakat bir insan çocuğunu insan olmayan bir hayvanla örneğin köpek veya domuzla kıyaslarsak... insan olmayanın her zaman daha üstün özellikleri olduğunu görürüz... Sadece insan çocuğun Homo sapiens türüne ait olması gerçeği, bu çocuğun bir domuzdan veya köpekten daha farklı muamele görmesine neden olur. Ancak türün bir üyesi olmak tek başına ahlakla ilgili değildir."[177]

Singer, Darwinist vahşette daha da ileri gitmiş ve zihinsel özürlülerin yiyecek amaçlı veya bilimsel deneyler için öldürülebileceğini söylemiştir. Şüphesiz bu çok iğrenç bir vahşettir. Ancak Darwinist mantıkta bu tarz iğrençlikler ve vahşet dahi savunulabilmektedir. Singer'ın sözleri şöyledir:

Zihinsel özürlülerin yaşam hakları yoktur ve bu yüzden- insan etine yönelik bir istek geliştirmemiz gerekirse- yiyecek için ya da bilimsel deney amaçlı olarak öldürülebilirler.[178]

Right To Die Society (Ölme Hakkı Cemiyeti) eski başkanı Joseph Fletcher da, zihinsel özürlüler için benzer iddialarda bulunmaktadır:

En düşük düzeyde zekaya ya da zihinsel yeteneğe sahip olmayan kişiler, kaç organı çalışırsa çalışsın, her ne kadar yaşam fonksiyonları otomatik olarak yerine gelirse gelsin, insan değildirler... Zeka özürlülerin

herhangi bir sorumlulukları yoktur, hiç olmamıştır ve olmayacaktır. Bu, zeka özürlü kişilerin insan olmadığı anlamına gelir.[179]

Yeni doğan bebeklerin öldürülmesi ise, insan hayatına değer vermeyen Darwinizm'in makul gördüğü acımasız, vahşi uygulamalardan bir diğeridir. Darwinizm, eğer yeni doğan bebeğe bakmak o anne baba için güçlük ise, onları hayat mücadelesinde geriletecekse, evrimsel açıdan bu bebeğin öldürülmesinin gerekli olduğunu ileri sürebilecek kadar vicdansızca bir düşünceyi savunmaktadır. Örneğin Darwin, yeni doğan bebeklerin öldürülmesinin hayvanlarda sıkça görüldüğünü ve bunun nüfus kontrolünde önemli bir faktör olduğunu iddia etmiştir. Evrimci Barbara Burke, *Science* dergisindeki bir yazısında bu konu hakkında şöyle der:

Bazı hayvan türleri içerisinde, çocuk öldürme doğal bir davranış olarak görülür. Bu, insanlar için de, primat atalarımızdan kalma bir özellik olarak doğal görülebilir mi?... Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında, yeni doğan bebeklerin öldürülmesinin, insan tarihi boyunca, nüfus artışının önlenmesi için kullanılan tüm yöntemlerin arasında muhtemelen en önemlisi olduğunu yazmıştır.[180]

Haeckel gibi Darwinistler ise, öjeni bölümünde de incelendiği gibi intiharı teşvik etmişler, hayatın dayanılmaz olduğunu düşünenlerin, intihar ederek hayatlarını sona erdirme hakkına sahip olduklarını iddia etmişlerdir. Ancak Allah, insanlara canlarına kıymayı haram kılmıştır.

Öjeni, ötenazi ve ırkçılık gibi bölümlerde de incelediğimiz tüm bu vahşi uygulama ve inançlar, Darwinizm'in insan hayatına hiç önem vermeyen bir ideoloji olduğunu gösteren örneklerdir. Ve bilimsel hiçbir değeri olmayan hezeyanlar üzerine inşa edilmiştir.

Oysa her insanın hayatı büyük bir önem taşır. Kuran ahlakında insanlar birbirlerini çok değerli ve önemli görürler ve birbirleri için fedakarlıklarda bulunurlar. Bir mümin, kendi ihtiyacı olsa dahi, yemeğini diğerine verir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. (İnsan Suresi, 8)

Müslümanlar yoksulları ve yetimleri korumakla, onların mallarını adaletle onlara vermekle, yolda kalmışlara yardım etmekle, zayıf bırakılmış kadınları, erkekleri, çocukları ve yaşlıları korumakla yükümlüdürler. Allah, örneğin, bir ayetinde anne babaya "öf" bile denmemesini emretmiş (İsra Suresi, 23) ve bütün insanlara birbirlerine sözün en güzelini söylemelerini buyurmuştur. (İsra Suresi, 53) Bir başka ayette ise Allah "**... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur...**" (Maide Suresi, 32) buyurmaktadır.

Herkesin birbirini ruh ve akıl sahibi, değerli, önemli insanlar olarak gördüğü bir toplumun barış, huzur, güvenlik, sevgi ve saygı ile dolacağı açık bir gerçektir.

Evrimsel Psikoloji Yanılgısı

Darwin'in *Türlerin Kökeni* ve *İnsanın Türeyişi* adlı kitaplarının yayınlanmasının ardından pek çok evrimci, insanın sosyal davranışlarının, hislerinin, yargılarının, fikirlerinin, kısacası insan ruhuna ait özelliklerin evrim tarafından nasıl şekillendirilmiş olabileceği üzerine spekülasyonlar yapmaya başladı. Darwin de bu evrimciler arasındaydı. En yaygın yanılgıya göre, eğer bedenlerimizin görünümü ve işleyişi evrimle şekillendirildiyse, o zaman bu bedenle gösterdiğimiz davranışlar da evrimle şekillendirilmiş olmalıydı. Böylece, canlıların biyolojik yapılarının dahi evrimle nasıl meydana geldiğini açıklayamayan evrimciler, insan ruhuna ait özelliklerin sözde evrimine dair hikayeler uydurmaya başladılar.

Darwin daha *Türlerin Kökeni'*nde gelecekte psikolojinin temelinin evrime dayanacağını iddia ediyor ve bu hayali iddiasını şöyle ifade ediyordu:

Uzak gelecekte çok daha önemli araştırmalara açık alanlar görüyorum. Psikoloji yeni bir temel üzerine kurulacak; zihinsel güç ve kapasitenin, kademe kademe kazanılmasına dayanan bir temel. İnsanın kökeni ve tarihi aydınlanacak.[181]

Hayvan ve insan davranışlarının kökenini evrimsel olarak açıklamak için ilk kapsamlı girişim Harvard Üniversitesi'nden böcek bilimci Edward O. Wilson'dan geldi. Wilson bu girişimi tüm başarısızlığına rağmen, "sosyobiyoloji" olarak adlandırdı.

Wilson, 1975 yılında yayınladığı *Sociobiology: The New Synthesis* (Sosyobiyoloji: Yeni Sentez) adlı kitabında, hayvan davranışlarının tamamının biyolojik bir temeli olduğunu iddia etti. Bu yanılgısını biyolojik evrime dayandıran Wilson, hayvanların ve insanların davranışlarını kontrol eden özel genler bulunduğunu sanıyordu. Wilson'ın asıl uzmanlık konusu böceklerdi ve kitabının ilk 26 bölümünde böceklerden söz ediyordu. Kitabın 27. bölümünde ise bu iddialarını insanlara uyarlamaya kalkışmıştı. 1978 yılında *Human Nature* (İnsan Doğası) adlı kitabında da, kin, saldırganlık, yabancı korkusu, uyumluluk, homoseksüellik, erkeklerle kadınlar arasındaki karakteristik farklılıklar gibi insan davranışlarından sorumlu genler olduğuna dair spekülasyonlara geniş yer verdi. Wilson'ın kitaplarında ve yazılarında ortaya koyduğu bu iddialar hiçbir zaman bir spekülasyon olmaktan ileriye gidemedi. Wilson ve takipçilerinin iddiaları bilimsel bulgular tarafından hiçbir zaman desteklenmedi. Tam tersine, bilimsel veri ve bulguların her biri Wilson ve onunla aynı fikirde olanların yanıldıklarını ortaya koydu.

Wilson'ın, bir diğer bilim dışı iddiası da, canlıların sadece gen taşımakla sorumlu araçlar oldukları ve en önemli görevlerinin bu genleri taşıyıp gelecek nesillere aktarmak olduğuydu. Wilson'ın bilim dışı görüşlerine göre, evrim genlerin evrimiydi, doğal seleksiyon genleri seçiyordu, dolayısıyla en önemli şey genlerdi. Wilson, *Sociobiology: The New Synthesis* (Sosyobiyoloji; Yeni Sentez) adlı kitabında, hiçbir bilimsel değer taşımayan bu iddiasını şöyle ifade ediyordu:

Darwinist anlamda, canlı kendisi için yaşamaz. Temel fonksiyonu başka canlılar üretmek dahi değildir; genleri üretir ve genlerin geçici taşıyıcısı olarak hizmet verir. Eşeysel üreme ile meydana gelen her canlı, o türü oluşturan genlerin özgün ve tesadüfi bir alt kümesidir. Doğal seleksiyon, bazı genlerin aynı kromozomdaki diğer genlere üstün gelerek, gelecek nesillerde temsilcilik kazandığı bir süreçtir. Bu araç, mümkün olan en az biyokimyasal karmaşayla genleri koruyacak ve yayacak olan makinenin bir parçasıdır. Samuel Buler'ın ünlü,

"bir tavuk sadece bir yumurtanın başka bir yumurta üretme yoludur" deyişi modernize edilmiştir: organizma sadece DNA'nın daha fazla DNA üretmesinin bir yoludur. [182]

Wilson'ın iddialarının hiçbir bilimsel dayanağı yoktu. İddiaları evrimci ön yargılarının bir sonucuydu sadece. Evrimciler arasında dahi Wilson'ın spekülasyonlarına itiraz edenler oldu. Bunlardan biri Stephen Jay Gould idi:

Ancak Wilson çok daha güçlü iddialarda bulunuyor. 27. Bölüm... insan davranışlarındaki –kindarlık, saldırganlık, yabancı düşmanlığı, uyumluluk, homoseksüellik ve batı toplumunda kadın ve erkek arasındaki karakteristik özellikler gibi- tipik ve değişken nitelikler için genlerin bulunduğu hakkında geniş çaplı bir spekülasyondur. [183]

Wilson ile başlayan insan davranışları hakkındaki evrimci spekülasyonlar, Richard Dawkins ile en akıl almaz ve mantık dışı noktalara kadar ulaştı.

Dawkins ve Bencil Genleri Taşıyan Robotlar

Sosyobiyolojinin ve günümüzdeki uzantısı olan evrimsel psikolojinin genler hakkındaki bilim dışı iddialarının sonucunda, Oxford Üniversitesi'nden evrimci zoolog Richard Dawkins tarafından popülerleştirilen "bencil gen" aldatmacası ortaya çıktı.

Dawkins gibi evrimcilere göre, bir canlının en önemli hedefi hayatta kalmak, üremek ve böylece genlerini koruyarak gelecek nesillere aktarabilmektir. Bu iddianın temeli ise tamamen hayali bir senaryoya dayanmaktadır.

Evrim teorisinin bu senaryosuna göre, bir zamanlar cansız kimyasal maddeler, her nasıl olduysa kendilerini organize etmişler ve kendi kendini kopyalayabilen DNA bazlı bir sistem oluşturmuşlardır. Bu hayali kimyasal çorbadan çıkan ilk organizma ise çoğalmak dışında pek bir işe yaramayan bir gendir. Bu gen nasıl olduysa kendini kopyalamaya "karar vermiş", bu işe başlamış ve yeni genler üretmiştir. Bu kopyalamalar sırasında meydana gelen hatalar sonucunda ise farklı özelliklere sahip genler oluşmuştur. Bir zaman sonra ise, her nasıl olduysa bu genetik malzemeler çeşitli bedenler geliştirmeyi "öğrenmişler" ve böylece kendilerini taşıyacak ve daha etkili şekilde üretebilecek makineler üretmişlerdir. En iyi bedeni kodlayan genler, bu sayede diğerlerine göre daha etkili olacak şekilde kopyalanmışlardır. Evrimciler nedenini ve nasılını hiçbir şekilde açıklayamadıkları bu masalın sonucunda, bu bedenlerin zaman içinde, şekil ve fonksiyon açısından daha da geliştiğini iddia ederler. Hiçbir bilimsel delili olmayan, gerçekleşmesi imkansız olan bu hikaye modern Darwinizm'in temel iddialarından biridir. Oysa evrimciler de gayet iyi bilmektedirler ki, değil insan bedeninin tek bir organı, bu organı meydana getiren hücrelerin, bu hücrelerin yapı taşlarının tek bir parçasının dahi kendi kendine oluşması mümkün değildir.

Dawkins ise, evrim teorisinin bu masalından yola çıkarak, evrimin, aslında genler arasındaki rekabet olduğunu iddia etmiş ve buna bağlı olarak insana karşı olan sapkın bakış açısını *The Selfish Gene* (Bencil Gen) adlı kitabında şöyle özetlemiştir:

Bizler, genler olarak bilinen bencil molekülleri korumak için gözü kapalı olarak programlanmış, hayatta kalan makineler, robot araçlarız. Bu, beni hala hayret içinde bırakan bir gerçektir. Bunu yıllardır biliyor olmama rağmen, hiçbir zaman bu fikre tamamen alışamadım. Arzularımdan biri, başkalarını da hayret içinde bırakmayı başarabilmektir.[184]

Yukarıda da görüldüğü gibi Dawkins'in mantık dışı iddiasına göre, insan sadece "gen taşıyan bir robot"tur. Bu dünyadaki tek varoluş amacı ise, taşıdığı genlerini çoğaltmak, onu diğer genlerle rekabetinde desteklemek ve sonraki nesillere aktarmaktır. İnsan ruhunun varlığını görmezden gelerek insanı mekanik bir araca benzeten bu iddianın hiçbir gerçekçi yönü olmadığı açıkça ortadadır.

Buna karşı insana materyalist bir açıklama getirmek isteyen çoğu evrimci, Dawkins'in hiçbir bilimsel geçerliliği olmayan bu teorisini desteklemiştir. Wilson da *Human Nature* adlı kitabında insanın sadece genleri ile bir önem ve amaç kazandığını iddia etmektedir:

... Bizimki de dahil olmak üzere hiçbir tür, genetik tarihi (yani evrim) tarafından oluşturulan zorunluluklar dışında bir amaca sahip değildir... Bir tür kendi biyolojik doğası dışında herhangi bir amaca sahip değildir.[185]

Bilimsel dayanağı olmayan bu materyalist inanca göre eğer tek amaç genlerin devamı ise, genleri korumakla görevli insanın hiçbir ahlaki değeri olamaz. Genlerinin çıkarları için olabildiğince bencil ve acımasız olmalıdır. Dawkins ve taraftarlarına göre, bu rekabette kazanacak olan bencil olanlardır. Dawkins bu sapkın Darwinist görüşü *Bencil Gen* adlı kitabında şöyle özetler:

Biz ve diğer tüm hayvanlar, genlerimiz tarafından oluşturulan makineleriz. Başarılı Chicago gangsterleri gibi genlerimiz, bazı durumlarda milyonlarca yıldır, oldukça rekabetçi bir dünyada, hayatta kaldılar... Bu bize genlerimizden bazı nitelikler bekleme hakkı kazandırıyor. Başarılı bir genden beklenen en önemli niteliğin zalim bir bencillik olduğunu iddia ediyorum. Bu gen bencilliği, insanların davranışlarında da bencilliğe neden olacaktır. Yine de, göreceğimiz gibi, bir genin bencil amaçlarına sınırlı bir fedakarlık göstererek de ulaşabileceği bazı özel durumlar vardır. Son cümledeki 'özel' ve 'sınırlı' kelimeleri önemlidir. Her ne kadar aksine inanmak istesek de, türlerin evrensel sevgi ve yardımlaşması evrimsel açıdan anlam ifade etmeyen kavramlardır.[186]

Dawkins'in cehalet ürünü bu teorisine göre, insanın taşıdığı genler bencil olduğuna göre, insan da bencildir. Bu durumda "bencil robotların", bencil genlerini korumak ve çoğaltmak için her türlü yolu denemeleri beklenecektir. Bu tür varlıkların çıkarları için cinayet işlememeleri, hırsızlık yapmamaları, tecavüz etmemeleri için hiçbir neden kalmamaktadır. "Bencil makinelerin" ahlak kuralları olması, sağduyulu, vicdanlı davranmaları beklenemez. Örneğin bir insanın çıkarı için bir başkasını öldürmesi, bu durumda bir suç veya ahlaksızlık değil, genetik bir zorunluluktur. Genler bencil olduğu için davranışlar da bencildir. Görüldüğü gibi Dawkins'in insana bakış açısı son derece önemli tehlikeler, toplum ahlakını parçalamaya yönelik korkunç telkinler içermektedir.

Oysa ki, bencil gen iddiası son derece mantıksız ve saçmadır. Dawkins ve benzerleri genleri adeta bilinç, irade ve güç sahibi varlıklar olarak anlatmaktadırlar. Oysa genler, uzun DNA zincirleridir. DNA ise fosfat ve şeker ile birbirine tutturulmuş uzun bir nükleik asit merdivenidir. Yani uzun bir moleküldür. Nasıl H_2O veya H_2SO_4 (sülfürik asit) birer molekülse, DNA da öyle bir moleküldür. Nasıl "bencil su", "bencil tuz" veya "kıskanç sülfürik asit"ten söz edemezsek, bencil genlerden de söz edemeyiz.

Evrimciler, insanı bir madde yığınından ibaret gibi göstermeye ve bu madde yığınının bir yerine bir şekilde şuur atfetmeye çalışmaktadırlar. Genlere şuur atfedecek kadar tutarsız bir iddia ileri sürmeleri ise, evrim teorisinin içinde düştüğü durumu göstermesi açısından ibret vericidir. Eskiden tahtadan veya taştan yapılma putlarda akıl ve bilinç olduğunu zanneden putperestliğin yerini, günümüzde moleküllerde, bu molekülleri oluşturan cansız atomlarda akıl ve bilinç olduğunu iddia eden Darwinizm almıştır.

Evrimin bir başka çıkmazı:
Fedakar "Genler"

Evrim teorisinin yalanlarına göre doğada sadece güçlülerin hayatta kaldığı, kıyasıya bir mücadele ortamı vardır. Ancak doğadaki canlılar gözlemlendiklerinde, birçoğunun birbirlerine yardımcı oldukları, birbirleri için fedakarlıkta bulundukları, hatta diğerlerinin iyiliği için kendi hayatlarını dahi tehlikeye attıkları görülmektedir. Wilson, evrim teorisinin temel iddiası ile çelişen bu gerçeği açıklamak için bazı temelsiz varsayımlar öne sürmüş ve bu sözde açıklamaları sosyobiyolojinin temelini oluşturmuştu. Wilson açıklamalarını, W. D. Hamilton'ın, "akraba seçilimi" adını verdiği bir başka aldatmacaya dayandırmıştı. Bu aldatmacaya göre, yavrusunu veya kendi sürüsünden bir başka canlıyı koruyan, onun için fedakarlıkta bulunan bir canlı, aslında kendi "bencil genlerini" korumaktadır. Amaç, genleri bir sonraki nesle aktarmak olduğuna ve bir annenin genleri yavrusunda da bulunduğuna göre, yavrusunu hayatı pahasına koruyan anne, aslında kendi genlerini korumuş olur. Yani fedakarlığı aslında bencilliğindendir!

Bu son derece saçma bir iddiadır. Herşeyden önce, doğadaki hiçbir hayvan genlerinin farkında olabileceği bir şuura sahip değildir, dolayısıyla onları korumak gibi bir fikre de sahip olamaz. Dahası, yavrusunda veya kuzenlerinde de kendisine ait genlerden olduğunu bilmesi mümkün değildir ki, bunun için hayatını feda etsin. Genlerin, bir canlıyı bu yönde yönlendirmesi asla mümkün değildir. Genler, önceki sayfalarda da belirtildiği gibi şuursuz molekül zincirleridir.

Ayrıca, hayvanlar sadece kendi genlerini taşıyan hayvanlara değil, diğerlerine de yardım edebilmektedirler. Doğada bunun birçok örneği bulunmaktadır. Bu ise evrimci iddialarla açıklanamayacak bir davranıştır; çünkü fedakarlıkta bulunan canlının, genlerini koruduğu iddiası tamamen anlamsız kalmaktadır.

Kaldı ki genleri koruma hissinin bu canlıların genetik yapılarında kodlu olduğunu iddia etmek de evrimcilerin sorunlarını çözmez. Çünkü bu kez, böylesine kompleks bir davranışın genlere nasıl kodlandığı sorusu gelecektir. Evrim teorisi tesadüf mekanizmaları ile tek bir genin dahi nasıl oluştuğunu açıklayamazken, bu genlere kodlanan bilgilerin nasıl olup da tesadüfen oluştuğunu açıklaması kesinlikle mümkün değildir. Canlıların genlerinde kodlanmış olan her bilgi bir bilincin eseridir. Bu, sonsuz bir ilim ve akıl sahibi olan Allah'ın yaratmasıdır.

Sosyobiyologlar doğadaki canlıların özverili davranışlarıyla ilgili iddianın aynısını insanlara da uygulamaya kalkışmaktadırlar. Yani evrimcilerin hayal ürünü iddialarına göre, bir anne çocuğunu tehlikelerden koruduğunda, gerektiğinde onun için canını hiç düşünmeden feda ettiğinde, bu anne aslında genlerini koruma endişesi taşımaktadır. Evrimcilerin insan ruhuna ait özelliklerin varlığını kabul etmemeleri, tüm bunları evrim teorisiyle açıklamaya çalışmaları hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır. Evrimciler bu mantık dışı iddiaları ile insan ruhunu, bilincini ve vicdanını yok saymaktadırlar. Oysa insan, ruha, akla, vicdana, düşünme ve yargı yeteneklerine sahip, doğru ve yanlışı birbirinden ayırt edebilen şuurlu bir varlıktır. Bir anne ise, çocuğu için fedakarlıkta bulunduğunda, çocuğunu sevdiği, ona şefkat ve merhamet duyduğu, onu zayıf gördüğü ve koruma sorumluluğunu üstlendiği için fedakarlıkta bulunmaktadır. Örneğin bir anne, çocuğu acı çektiğinde, kendisini onun yerine koyar ve bu onu üzer, endişelendirir, çocuğunun acısını dindirebilmek için her türlü fedakarlığa hazır olur. Bunlar -bazı evrimcilerin hikayelerinde iddia ettikleri gibi- "gen taşıyan bir makine"nin veya bir "robot"un sahip olamayacağı özelliklerdir.

Aslında evrimciler de, insan ruhuna ait özellikleri evrim teorisinin tezleri ile açıklayamayacaklarının farkındadırlar. Örneğin evrimci Robert Wallace, *The Genesis Factor* (Başlangıç Faktörü) adlı kitabının sonunda şöyle demektedir:

İnsanın, sadece genetik olarak üremeyi hedefleyen akıllı bir egoist olduğuna inanmıyorum. İnsan budur. Ancak sadece bu değildir. Açıkça çok daha fazladır. Bunun kanıtı çok basit ve boldur. İnsan ruhunun ölçülemez bir derinliği olduğunu görebilmek için birinin Johann Pachelbel'in "D Majör Canon" adlı bestesini dinlemesi yeterlidir...[187]

Wallace'ın dikkat çektiği nokta son derece önemlidir. Evrimcilerin gerçek dışı insan tanımına göre, insan sadece gen taşımakla görevli bir makinedir. Böyle bir varlığın dinlediği müzikten zevk alması, bir film izlediğinde eğlenmesi, hatta böyle bir film meydana getirmesi, kitap yazması, kitap okuması, okuduklarını öğrenmesi, fikir alışverişinde bulunması imkansızdır. İnsanın, evrimcilerin anlattıklarından çok daha farklı bir yaratılışta olduğu çok açıktır ve her insan bunun delilini kendisinde görmektedir. İnsan gibi derin bir düşünce kapasitesine sahip, ruhunda yüzlerce duygu ve zevki yaşayabilen bir varlığın nasıl var olduğu ve özelliklerinin kökeninin ne olduğu, evrimcilerin bilim dışı iddialarla asla cevaplayamayacakları sorulardır.

Genetik Determinizm'in Çöküşü

İnsan genomunun diziliminin ve analizinin yayınlanması ile birlikte, DNA'nın çok büyük bir güce sahip olduğuna ve genlerin kim olduğumuzun belirlenmesinde çok önemli bir rolü bulunduğuna dair yaygın bir kanaat oluştu. Neredeyse her gün gazetelerde genlerimizin sözde kontrol ettiği bir özelliğimizin haberi ile karşılaşmaya başladık. "Bilim Adamları Dahilik Genine Nişan Alıyor"; "Kennedy Trajedileri Risk Alma Genine Bağlandı"; "Bilim Adamları Erkek Kardeşler Üzerindeki Araştırmaların 'Homoseksüel Geni' Olduğunu Kanıtladığını Söylüyor"... Şizofreniden kıskançlığa, alkolizmden televizyon seyretme alışkanlığına kadar herşeyin geninin bulunduğuna dair haberler sık sık bilimsel ve bilimsel olmayan yayınlarda yer alıyor.

Tüm bu haber başlıklarına bakan insanlar ise, insan genomu hakkında bir şeyler öğrendikçe, insanın zekasından karakterine, başarılarından başarısızlıklarına kadar her türlü özelliğinin genlerinde kodlu olduğunu göreceğimizi sandılar. Bazı kimseler, hayatlarımızın bir formülden ibaret olduğu yanılgısına inanmaya başladı.

Şunu belirtmek gerekir ki, insan genomu üzerine yapılan çalışmalar son derece değerli çalışmalardır. Ayrıca insanın genetik yapısı üzerinde yürütülen incelemeler, bazı fiziksel hastalıklar hakkında önemli bilgilerin elde edilmesine de aracı olmuştur. Ancak, İnsan Genomu Projesi'ni yönetenler ve konuyla ilgilenen bilim adamlarının da açıkça ifade ettikleri gibi, bu durum, genlere gerçek dışı bazı roller yüklemeye kalkışmayı hiçbir şekilde açıklayamaz. Yapılan araştırmalar insanların karakterlerinde, davranışlarında ve akıl yürütmelerinde genlerin dikkate alınmayacak kadar küçük bir rolü olduğunu, her karakter için bir gen olmasının ise imkansız olduğunu ortaya koymaktadır. Örneğin Institute of Science in Society'den (Cemiyette Bilim Enstitüsü) Mae-Wan Ho, "The Human Genome Map, The Death of Genetic Determinism and Beyond" (İnsan Genom Haritası, Genetik Determinizmin Sonu ve Sonrası) başlıklı makalesinde şöyle diyor:

Genlerin sayısı, son on yıldır ileri sürülen, genlerin sadece vücudumuzun yapısını ve hangi hastalıklara yakalanacağımızı değil aynı zamanda davranışlarımızı, zihinsel yeteneklerimizi, cinsel tercihlerimizi ve suça eğilimi de belirlediği yönündeki aşırı derecede mantıksız iddiayı destekleyebilecek kadar yeterli değildir.[188]

İnsan Genomu Projesi'ni yürüten iki kuruluştan biri olan National Human Genome Research Institute (Ulusal İnsan Genomu Araştırma Enstitüsü) başkanı Francis S. Collins de, insanı insan yapanın, genleri

olmadığını çok açık ve kesin bir dille açıklamaktadır. Collins, "Have No Fear. Genes Aren't Everything" (Korkmayın. Genler Herşey Değildir) başlıklı yazısında şunları söylemektedir:

Neyse ki, insan genomu üzerindeki on yıllık yoğun çalışma, genetik determinizm ile ilgili korkuların yersiz olduğunu gösteren yeteri kadar delil sundu. Açık olarak gösterdi ki, biz insanlar genetik parçalarımızın toplamından çok daha fazlasıyız. Söylemeye gerek yok, genlerimiz insanın gelişiminde ve birçok insan hastalığının ortaya çıkmasında önemli bir rol oynamaktadır. Ancak, tek yumurta ve çift yumurta ikizleri üzerinde, düşük ve yüksek teknoloji ile yapılan moleküler çalışmalar, insan tecrübesinde genlerin herşeyi belirleyen faktör olmadığını kesinleştirdi.[189]

Collins aynı makalesinde, genlerin insan davranışları üzerinde de önemli bir etkisi olmadığını belirtmektedir. Bir suçlunun DNA'sına bakılarak, "genetik olarak suça eğilimli mi" diye incelenmesinin ve buna göre ceza belirlenmesinin ise haksız sonuçlar ortaya çıkarabildiğini açıklamaktadır:

Peki zeka ve saldırgan davranış gibi hastalıklarla ilgili olmayan özellikler?... Şiddetle ilgili bir genin bulunmasının bin yıllık özgür irade anlayışımız üzerinde çok derin bir etkisi olabilirdi ve adalet terazisini iki tehlikeli yönde eğebilirdi. Eğer şiddet içeren bir suç işleyen biri bu gene sahipse, avukatı DNA savunmasını kullanabilirdi ("eğer bu suç genlerdeyse, kişi temizdir!") ve savunma, hakim ve jüri tarafından eylemlerinden sorumlu görülmeyebilirdi. Bununla birlikte, hiç şiddet eyleminde bulunmamış ancak şiddet geni bulunan birinin hayatının geri kalan bölümünde suç zanlısı olarak görüldüğü (hatta modern cüzzamlılar kampına gönderildiği) bir senaryo da düşünülebilir.

Eğer genler gerçekten davranışları kontrol etselerdi, kaybettiğimiz tek şey adalet sistemimiz ve bu sistemin en önemli kuralı olan eşit koruma olmayacaktı. Bu durumda eşit fırsat kavramımız nasıl ayakta kalırdı? Peki ya erdem düşüncesi ne olurdu? Gattaca adlı filmde betimlenen ürkütücü "genotokrasi"yi düşünün. Çocukların, doğduklarından hemen sonra, DNA'larında yazılı zihinsel yeteneklerine ve meslek potansiyellerine göre kastlara ayrıldıkları bir dünya.[190]

Collins makalesinde, insanlara ait davranışların genlerde kodlu olduğu iddiasının mantıksızlığını, biyolog John Joe McFadden'dan alıntı yaptığı bir benzetme ile şöyle anlatmaktadır:

Biyolog John Joe McFadden tarafından sunulan bir benzetmeyi kullanırsak; özgün davranışlarımızı ve zihnimizin diğer ürünlerini kodlayan genleri aramak, İmparator Konçertosunu bulmak için bir kemanın tellerini veya piyanonun tuşlarını incelemeye benzemektedir. Aslında, insan genomu, yaklaşık 30 bin genimizden her birinin, moleküler biyoloji olarak bilinen fevkalade ve muazzam konserde çalan özel bir enstrümanı temsil ettiği en büyük orkestralardan biri olarak düşünülebilir. Her enstrüman önemlidir ve her biri doğru (ve oldukça karmaşık) sesi oluşturmak için ahenk içinde olmalıdır. Benzer şekilde, genler de beynin gelişmesi için son derece önemlidir ve fonksiyonel nöronlar ve sinir ileticiler üretebilmek için "ahenk içinde" olmalıdırlar. Ancak bu kesin olarak genlerin akıl oluşturduğu anlamına gelmemektedir, aynı bir viyola veya pikolonun (küçük flüt) sonat yapamaması gibi.[191]

Collins, yazısının sonunu ise çok önemli bir gerçeğe ayırmaktadır. İnsanı insan yapan özelliklerin DNA'dan kaynaklanmadığını bilmemizin başka bir önemli nedeni daha var diyen Collins, Allah'ın üstün yaratışına dikkat çekmektedir:

Birçoğumuz için, DNA'nın insanlığımızın esas maddesi olduğu fikrini reddetmek için bilimin mekaniğinin dışında çok güçlü bir neden daha var. Bu, çok büyük bir gücün varlığına olan inançtır... bazı bilim adamları ve yazarlar manevi eğilimi tamamen hurafe olarak kabul etmektedirler. (Hiç şüphesiz bu onların çok

büyük bir yanılgısıdır.) Nitekim Richard Dawkins, "bizler DNA tarafından inşa edilmiş ve amacı aynı DNA'nın kopyalarını üretmek olan makineleriz. Bu her canlı nesnenin yaşamak için tek nedenidir" tespitinde bulunmuştur. Gerçekten öyle mi? İnsan olmayı, bir bakteri veya böcek olmaktan ayıran bir şey yok mu?

Genetik ve moleküler biyoloji, her çağda ve tüm insan kültürlerinde ortak olan evrensel doğru ve yanlış anlayışının nasıl ortaya çıktığını açıklayabilir mi? Yunanca'da agape (merhamet-sevgi) denen bencil olmayan sevginin nedenini açıklayabilir mi? DNA'mız riske girecek olsa bile başkaları için fedakarlıkta bulunmanın nedenini açıklayabilir mi? Evrimsel psikologlar genlerin etkin olarak yayılmasını engelleyen insan davranışları için çeşitli açıklamalar sunarken, bu iddialar bize gerçek dışı geliyor.

Bilimin varlığımızın sırlarını tek başına elinde bulundurduğu fikri tek başına bir din haline geldi... Bilim elbette ki doğayı anlamanın doğru yolu; ancak bilim bize, insan kimliğinin, doğanın ve bununla beraber bilimin alanı dışında kalan başka yönleri olduğunu inkar etmemiz için hiçbir sebep vermez.[192]

Collins'in de dikkat çektiği gibi, şekerden, fosfattan ve karbon-hidrojen-azot-oksijen bileşiklerinden oluşan molekül zincirlerinin insana sevgi, bağlılık, sanattan zevk alma, sevinme, annelik hissi, sahiplenme, hırs, fedakarlık gibi hisler kazandırmaları imkansızdır. İnsan, ruhu yok sayıldığında, sadece bir et ve kemik yığınıdır. Bu et ve kemik yığınının düşünmesini, matematik hesapları yapmasını, yediği yemeğin lezzetinden zevk almasını, görmediği bir dostunu özlemesini, gördüğü bir güzellikten hoşlanmasını sağlayan, kendileri de maddesel varlıklar olan genler değildir. İnsan, Allah'ın yarattığı, bedeninden ayrı olarak ruh verdiği bir varlıktır. İnsan, bedeninden, genlerinden, beyninden ve hücrelerinden çok daha ayrı, farklı bir varlıktır. İnsanın ruh sahibi bir varlık olduğu Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

İnsanın ruhu, Allah'ın Kendisi'nden üflediği ruhtur. Allah'ın varlığını ve insanın sahip olduğu metafizik özellikleri kabul etmek istemeyen evrimci materyalistler, "herşey genlerde kodlu" yalanını öne sürerek insanları bu gerçekten uzak tutmak istemektedirler. Oysa, genlerin insan ruhunu yaratamayacakları açıkça ortadadır; buna körü körüne saplanmışlardır.

Bu sapkın inanç aslında yeni de değildir. Tarih boyunca "putperestlik" olarak bilinmiştir. Antik putperestler nasıl tahtadan oydukları putların, kendi ilahları olduğunu iddia ediyorlarsa, evrim teorisi de genleri sahte ilahlar olarak kabul etmekte, herşeyin amacı ve yaratıcısı olduğunu iddia etmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Ancak bu son derece ilkel ve dogmatik bakış açısı -evrim teorisine dayanak sağlaması umulan- bilimsel bulgularla çürütülmüştür. Genlerle ilgili en önemli ve tarihi araştırmanın başındaki bilim adamı olan Collins dahi, evrimcilerin sözde ilah ilan ettikleri genlerin hiçbir güçleri olmadığını ve insanın genlerin ötesinde metafizik bir varlığı olduğunu açıkça belirtmektedir.

Putperestlik, yani hiçbir gücü olmayan maddesel varlıklara ilahlık atfetmek, tarih boyunca süregelen bir inkarcı geleneğidir. Günümüzde ise bu geleneği evrimci zihniyet ile sürdürmektedirler. Allah Kuran'da, hiçbir gücü olmayan varlıkları ilah edinenler için şöyle bildirmektedir:

O'nun dışında, hiçbir şeyi yaratmayan, üstelik kendileri yaratılmış olan, kendi nefislerine bile ne zarar, ne yarar sağlayamayan, öldürmeye, yaşatmaya ve yeniden diriltip-yaymaya güçleri yetmeyen birtakım ilahlar edindiler. (Furkan Suresi, 3)

Allah, inkarcıların kapıldıkları bu inancın sapkınlığını bir başka ayette şöyle açıklamaktadır:

De ki: "O'nun dışında (ilah olarak) öne sürdüklerinizi çağırın, onlar sizden ne zararı uzaklaştırabilirler, ne de (onu yararınıza) dönüştürebilirler. (İsra Suresi, 56)

Allah'ın akıl sahibi insanlara emri ise şudur:

Allah'tan başka, sana yararı da, zararı da olmayan(ilahlar)a tapma. Eğer sen (bunun aksini) yapacak olursan, bu durumda gerçekten zulmedenlerden olursun. (Yunus Suresi, 106)

SONUÇ

Ahlaki Çöküntü, Ekonomik Çöküntüyü de Geçti!...", "Çocuk Fahişeler...", "Genç İngilizlere Göre Tecavüz Doğal", "Finlandiya'da 400 Eşcinsel ve Lezbiyen Çift Evlendi", "Gay Düğünü", "Öfke Dinmiyor" "Yolsuzlukların Ardı Arkası Kesilmiyor", "Yolsuzluk Bunalımı", "Uyuşturucuya Başlama Yaşı 13 Oldu", "Bırakın Uyuşturucu Serbest Kalsın!", "Zulüm Her Yerde", "Kıtlıkta Savaş", "Kabusa Dur Diyen Yok", "Savaş, Skandal, Ayaklanmalar Yılı", "Sırplar Nazilere Özendi", "Sivilleri Tankla Ezdiler", "Yeryüzü Barut Fıçısı Gibi", "Dünya Ateş ve Gözyaşına Boğuldu", "Suç Patlaması", "Su Gibi Alkol Tüketiliyor", "Avrupa Gençliği Alkole Teslim", "ABD Şiddeti Önleyemiyor", "İnsanlık Kalmamış", "Manevi Çöküş", "Amerikalı Gençler Ahlaki Çöküntüde", "İnsanlık Yalnızlığa Koşuyor" ...

Bunlar farklı tarihlerde farklı gazetelerdeki manşetlerden bazı örnekler; hemen her gün gazete ve televizyon haberlerinde karşılaştığımız türden bazı haberler. Bunlar ve benzeri haberlerin sayısı o kadar fazla ki, artık insanların büyük bir çoğunluğu bu tür olaylara alışmış durumda. Pek çok insan, dünyanın dört bir yanında sürekli kargaşa, çatışma, anarşi olmasını, aynı ülkenin insanlarının dahi birbirleriyle çekişme içinde olmalarını, ardı arkası kesilmeyen yolsuzlukları, fakir ve muhtaçlara yardım elinin uzatılmamasını, stres, depresyon gibi ruhsal sıkıntıların giderek yaygınlaşmasını, intiharların sayısının artmasını yadırgamıyor. Sanki neredeyse tüm dünya; çatışmacı, kavgacı, uzlaşmaz, sıkıntı ve gerilim dolu, haksızlığın, adaletsizliğin hüküm sürdüğü bir yaşamı benimsemiş ve herkes bunu kabullenmiş gibi.

Bu kabullenmişliğin temel nedenlerinden biri, tüm bu olumsuzlukların sözde "doğal" sanılması, "insan doğası"nın adeta kaçınılmaz sonuçları gibi görülmesidir. Oysa gerçekte bunlar insanlığa egemen olan batıl bir "dünya görüşünün" getirdiği sonuçlardır. Bu batıl görüş materyalist ve Darwinist dünya görüşüdür. Bu kitapta incelediğimiz sosyal Darwinizm ise bu görüşün çok önemli bir bölümünü oluşturmaktadır.

İnsanların çoğu farkında olsalar da olmasalar da, Darwinist-materyalist bir yaşama yönlendirilmektedirler. Fakir insanların veya "Üçüncü Dünya Ülkeleri" halklarının sefaletine karşı üzüntü veya kaygı duyulmaması, zulme maruz kalan insanlara karşı duyarsız olunması, bencil bir yaşam şeklinin hakim olması, kindar, intikamcı, kavgacı, rekabetçi ahlakın yaygınlaşması, hatta özellikle iş dünyasında bunların makbul sayılması, insanların diğer insanlara sevgi ve saygı duymamaları bu dünya görüşünün başlıca belirtileridir. Kitap boyunca da incelendiği gibi, Darwinist-materyalist görüş tecavüzden savaşa kadar her türlü vicdansızlığı meşru göstermekte ve bu yolla teşvik etmektedir.

Aslında hemen her insan, Darwinist-materyalist görüşün acısını bir şekilde çekmektedir. Irkçı saldırılara maruz kalan zenci bir öğrenciden bencil ve duyarsız çocukları tarafından bakımsız ve mahrumiyet içinde bırakılan yaşlı bir anne-babaya, işvereni tarafından sağlıksız koşullarda düşük ücretle uzun saatler çalıştırılan işçilerden hayatın boş ve amaçsız olduğunu zanneden, sorumsuz ve başıboş bir hayat yaşayarak kendini maddi ve manevi bunalıma sürükleyen genç insanlara kadar, pek çok insan mutsuz, sıkıntı ve gerilim dolu bir hayat yaşamaktadır.

Bu kısır döngünün sona ermesi, insanlığın barışa, huzura ve mutluluğa, sevgi ve saygı dolu bir dünyaya yönelmesi için gereken şey, materyalist dünya görüşünün fikren yenilgiye uğratılmasıdır. Bunun için insanların materyalizmin dayanak noktası olan Darwinizm'in bilimsel olarak çökmüş olduğunu ve Darwinizm'in uygulamaya konulması durumunda ne büyük belalara neden olacağını öğrenmeleri son derece önemlidir.

Bununla birlikte Darwinizm yanılgısına kapılmış olanların da önemli bir gerçeğin farkına varmaları gerekir. Tüm eksiklikleri ve yanlışlıklarına rağmen ısrarla savunmaya çalıştıkları evrim teorisinin bilimsel olarak hiçbir geçerliliği kalmamıştır. Bugün bilim dünyasında yaşanan her gelişme bu gerçeği bir kez daha pekiştirmekte, evrim teorisi tarihin tozlu sayfalarına gömülmektedir. Üstelik tarihi pek çok tecrübe –kitap boyunca örnekleri ile açıklandığı gibi- göstermektedir ki, evrim teorisinin ortaya koyduğu yaşam modeli, zulüm, haksızlık, acımasızlık, adaletsizlik ile eşanlamlıdır ve insanlara acı, gözyaşı ve kayıptan başka birşey getirmez. Bu nedenle Darwinistlerin de evrim teorisinin teşvik ettiği kötülüklerin farkına varmaları, ön yargılarından kurtularak akıl ve bilim dışı bu teorinin savunuculuğundan bir an önce vazgeçmeleri gerekir. Umarız, bu eser söz konusu yanılgıya kapılmış olanların ne kadar ciddi bir hata içinde olduklarını kavramalarına aracı olur.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan Türlerin Kökeni adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve **deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** [193]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** [194]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi.

Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[195]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[196]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[197]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[198]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı.[199]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[200]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük

ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[201]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[202]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[203]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[204]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir **biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[205]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[206]

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[207]

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[208]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[209]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[210]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar

babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler.

Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap

verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[211]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcı'nın eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da haber verdiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah başka ayetlerde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen

evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[212]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Notlar

1. Herbert Spencer, *Social Status*, 1850, s. 414-415
2. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, Rev. Ed., Boston, Beacon Press, 1955, s.41
3. Mark Kingwell, "Competitive States of America, Microsoft proves it: we're still wrestling with that treasured national ideal", *New York Times*, 25 Haziran 2000; http://www.spaceship-earth.org/Letters/Editor/Competitive_States_of_America.htm
4. http://www.allston.org/josh/socialdarwinismf99.htm
5. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, W.W. Norton and Company, New York, 1981, s. 72
6. *The Life and Letters of Charles Darwin*, Editör: Francis Darwin, D. Appleton and Co., 1896, Vol. 2, s . 294
7. http://www.touchstonemag.com/docs/issues/15.8docs/15-8pg43.html
8. Thomas R. Malthus, *An essay on the principle of population as it affects the future improvement of society*., Reprint, London:Reeves and Turner, (1798) 1878, s. 412
9. Thomas R. Malthus, *An essay on the principle of population as it affects the future improvement of society*., Reprint.London:Reeves and Turner, (1798) 1878, s.411, 430-431.
10. Karl Polanyi, *The Great Transformation*, Boston, Beacon Press, 1957, s.112
11. Karl Polanyi, *The Great Transformation*, Boston, Beacon Press, 1957,s.112.
12. Sir Gavin de Beer, *Charles Darwin*, London: Thomas Nelson & Sons, 1963
13. Charles Darwin, *On the Origin of Species By Means of Natural Selection*, London, 1859, (tekrar baskı 1964, Harvard University Press, Cambridge) s.64
14. Charles Darwin, *On the Origin of Species*, s. 117
15. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 88
16. http://www.creationism.org/csshs/v04n3p18.htm
17. Ian Taylor, *In the Minds of Men*, s. 65
18. Matthew Josephson, *The Robber Barons*, New York, Harcourt and Brace, 1934
19. Robert Hunter, *Poverty*, New York: Torchbooks, 1965
20. Jeanne Stellman, Susan Daum, *Work is Dangerous to Your Health*, New York, Random House Vintage Books, 1973
21. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, New York, Random House, 1974, s. 68
22. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, s. 70
23. Howard Zinn, *A People's History of the United States*, New York, Harper Collins, 1999, s. 255
24. Howard Zinn, *A People's History of the United States*, s. 255
25. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, s. 71
26. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, s.71
27. Kenneth Hsu, *The Great Dying; Cosmic Catastrophe, Dinosaurs and the Theory of Evolution*., New Yokr, Harcourt, Brace, Jovanovich, 1986, s. 10
28. Joseph F Wall, *Andrew Carnegie,* New York, Oxford University Press, 1970, s. 364
29. Richard Milner, E*ncyclopedia of Evolution: Humanity's Search for Its Origin*, New York, Facts on File, 1990, s. 72

30. Joseph F Wall, *Andrew Carnegie*, s.389
31. William Ghent, *Our Benevolent Feudalism*, New York, Macmillan, 1902, s. 29
32. Richard Hofstadtler, *Social Darwinism in American Thought*, s. 49
33. Isaac Asimov, *The Golden Door: The United States from 1876 to 1918*, Boston, Houston Mifflin Company, 1977, s.94
34. Richard Milner, *Encyclopedia of Evolution*, 1990, s.412
35. Stephen T. Asma, "The New Social Darwinism: Deserving Your Destitution.", *The Humanist*, 1993, 53(5), s. 11
36. Ibn Ebi Şeybe, Kitabü'l-İman (neşr:el-bani) s.33; El-Bânî, Silsiletü'l-ehâdisis'sahîha, I, 69-71; Hakim ve Beyhaki, 250, H.no:190.
37. Karl A. Schleunes, *The Twisted Road to Auschwitz* (Urbana, Illinios, University of Illinois Press, 1970), s. 30, 32; Jerry Bergman, *Eugenics and Nazi Racial Policy*, s. 118
38. Sidney M. Mintz, *American Scientist*, vol.60, Mayıs/Haziran 1972, s. 387
39. John C. Burham, *Science*, vol.175, 4 Şubat 1972, s. 506
40. Edwin G. Conklin, *The Direction of Human Evolution,* New York, Scribner's, 1921, s. 34
41. http://www.ncl.ac.uk/lifelong-learning/distrib/darwin/08.htm
42. George Gaylord Simpson, "The Biological Nature of Man", *Science*, vol.152, 22 Nisan, 1966, s. 475
43. Henry Fairfield Osborn, "The Evolution of Human Races," *Natural History*, Ocak/Şubat 1926; ikinci kez yayınlanışı *Natural History*, vol. 89, Nisan 1980, s. 129
44. James Ferguson, "The Laboratory of Racism", *New Scientist*, vol. 103, 27 Eylül 1984, s. 18
45. Stephen Jay Gould, "Human Equality is a Contingent Fact of History", *Natural History*, vol.93, Kasım 1984, s. 28
46. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2. baskı, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178
47. Charles Darwin, *The Voyage of the Beagle*, (edited David Amigoni, London: Wordsworth, 1997), Bölüm 10, "Tierra Del Fuego"
48. Charles Darwin, *The Voyage of the Beagle*, s.477
49. http://www.ncl.ac.uk/lifelong-learning/distrib/darwin/08.htm
50. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, Vol. I, 1888. New York, D. Appleton and Company, s.285-286
51. Stephen Jay Gould, *Ontogeny and Phylogeny*, Cambridge, Mass: Harvard University Press, 1977, s. 12752.
52. Thomas Huxley, *Lay Sermons, Addresses and Reviews*, New York, NY:Appleton, 1871, s. 20
53. Robert Lee Hotz, "Race has no basis in biology, researchers say," *Los Angeles Times*, 20 Şubat 1997
54. Susan Chaves Cameron, *Journal of Counseling and Development*, 76:277-285, 1998
55. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", *New York Times*, 22 Ağustos 2000
56. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", *New York Times*, 22 Ağustos 2000
57. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", *New York Times*, 22 Ağustos 2000
58. Genetically Speaking, Race Doesn't Exist In Humans http://www.eurekalert.org/pub_releases/1998-10/WUiS-GSRD-071098.php
59. Genetically Speaking, Race Doesn't Exist In Humans http://www.eurekalert.org/pub_releases/1998-10/WUiS-GSRD-071098.php

60. *Time*, 16 Ocak 1995
61. *Time*, 16 Ocak 1995
62. Jim Knapp, *Imperialism: The Struggle to Be Superior*, http://www-personal.umich.edu/~jimknapp/papers/Imperialism.html
63. *Encyclopedia Britannica*, 1946 edition, volume 12, page 122A
64. Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, Chicago, Elephant Paperbacks, Ivan R. Dee, Publisher, 1996, s. 416
65. Hans-Ulrich Wehler, *The German Empire*, s.180, http://www.geocities.com/Area51/Rampart/4871/Darwin.html
66. T. D. Hall, *The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program, US & German Eugenics, Ethnic Cleansing, Genocide, and Population Control*, http://www.trufax.org/avoid/nazi.html
67. Charles Darwin, *The Decent of Man*, s. 297
68. Karl Pearson, *National Life from the Standpoint of Science*, Cambridge, Cambridge University Press, 1900, s. 11-16, 20-23, 36-37, 43-44
69. Karl Pearson, *National Life from the Standpoint of Science*, Cambridge, Cambridge University Press, 1900, s. 11-16, 20-23, 36-37, 43-44
70. John Merriman, *A History of Modern Europe*, Volume Two: From the French Revolution to the Present, s.990-991
71. Karl Pearson, *National Life from the Standpoint of Science*, 1900
72. Richard Milner, *Encyclopedia of Evolution: Humanity's Search for Its Origin*, s. 59
73. Oscar Levy, *Complete Works of Nietzsche*, 1930, Vol. 2, s. 75
74. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 197; Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, s. 417
75. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 197; Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, s. 417
76. Arthur Keith'in, *Machin'in Darwin's Theory Applied to Mankind* adlı kitabına yazdığı önsözden, s. Viii; Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, s. 417
77. W. Carr, *A history of Germany 1815-1990*, 4. Baskı, s. 205; Ernst Haeckel, *Der Kamkpf um den Entwicklungs-Gedanken*, 1905
78. W. Carr, *A History of Germany 1815-1990*, 4. Baskı, s. 208
79. Oscar Levy, *Complete Works of Nietzsche*, 1930, Vol. 2, s. 75
80. H. Enoch, *Evolution or Creation*, 1966, s. 147-148
81. Max Nordau, "The Philosophy and Morals of War", *North American Review*, 169 (1889), s. 794
82. Jacques Barzun, Darwin, Marx, Wagner, Garden City, New York, Doubleday, 1958, s. 92, 93
83. Jacques Barzun, *Darwin, Marx, Wagner*, s. 92-95
84. http://www.kimel.net/terror.html
85. Karl A. Schleunes, *The Twisted Road to Auschwitz*, University of Illinois Press, Urbana, Illinois, 1970. s.30-32
86. A. Chase, *The Legacy of Malthus; The Social Costs of the New Scientific Racism*, Alfred Knopf, New York, 1980, s. 349

87. Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946, s. 230
88. *The Nuremberg Trials*, Vol. 14, U.S. Government Printing Office, Washington, D.C., s. 279
89. J. Tenenbaum, *Race and Reich*, Twayne Pub., New York, 1956, s. 211
90. Adolf Hitler, *Um das Schicksal der Nation'*, in B. Dusik (ed.), Hitler. Reden Schriften Anordnungen. Februar 1925 bis Januar 1933, vol. 2(2), Munich, 1992, Doc 245.
91. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, s. 115
92. Beate Wilder-Smith, *The Day Nazi Germany Died*, Master Books, San Diego, CA, 1982, s. 27
93. George J. Stein, "Biological science and the roots of Nazism", *American Scientist* 76(1):50–58, 1988, s.51
94. George J. Stein, "Biological science and the roots of Nazism", *American Scientist* 76(1):50–58, 1988, s. 56
95. Rauschning, H., *The Revolution of Nihilism*, Alliance Book Corp., New York, 1939
96. Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946, s. 230
97. Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946, s. 105
98. Peter Hoffman, *Hitler's Personal Security*, London, Pergamon Press, 1979, s. 264
99. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, s. 115-116
100. A. E. Wiggam, *The New Dialogue of Science*, Garden Publishing Co., Garden City, NY, 1922, s. 102
101. Ernst Haeckel, *The History of Creation: Or the Development of the Earth and Its Inhabitants by the Action of Natural Causes*, Appleton, New York, 1876, s. 170
102. George Stein, "Biological science and the roots of Nazism", *American Scientist* 76(1):50–58, 1988., s. 56; Ernst Haeckel, *The Wonders of Life; A Popular Study of Biological Philosophy*, Harper, New York, 1905, s. 116
103. K. Ludmerer, *Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics*, Edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, 1978, s.457
104. Thomas Robert Malthus, *An Essay On The Principle of Population*, Sixth Edition, 1826, based on the second edition (1803)
105. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd Ed., s. 133–134, 1887
106. Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi*, s. 171
107. Charles Darwin, *The Descent of Man*, s. 945
108. Allan Chase, *The Legacy of Malthus*, Chicago:University of Illinois Press, 1980, s.136).
109. Francis Galton, *Hereditary Genius: An Inquiry into its Laws and Consequences*, London:Macmillan, 1892, s. 330
110. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 96
111. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 98
112. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 98
113. *Nature*, 116 (1925), s. 456
114. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 18
115. http://www.politicalamazon.com/pioneerfund.html
116. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 116-117
117. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 119

118. Ian Kershaw, *Hitler,* volume 1, 1998, s. 134
119. R. Youngson, *Scientific Blunders; A Brief History of How Wrong Scientists Can Sometimes Be*, Carroll and Graf Pub., New York, 1998
120. A. Hitler, *Hitler's Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler* by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, 1953, s. 116
121. A. Hitler, *Hitler's Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler* by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, 1953, s. 116
122. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 11
123. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s.22
124. J.C. Fest, *The Face of the Third Reich*, Pantheon, NY, 1970, s. 99–100
125. Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, http://www.trueorigin.org/holocaust.asp
126. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 17
127. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 17
128. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, II. Bölüm
129. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World,* http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 32
130. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 32
131. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 33
132. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 40
133. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 40
134. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 128
135. Doç. Dr. Haydar Sur, *Sağlık Hizmetlerinin Geçmişi ve Gelişimi*, http://www.merih.net/m1/whaysur12.htm
136. http://www.mihr.com/mihr/osm/sistem/ilim.htm
137. Jerry Bergman, "The History of Evolution's Teaching of Women's Inferiority", http://www.rae.org/women.html

Birçok bilimsel dergi ve gazetede 400'den fazla yazısı yayınlanan, 20 kitabı olan ve Darwinizm'i eleştiren çalışmalarıyla tanınan Jerry Bergman, "The History of Evolution's Teaching of Women's Inferiority" adlı makalesinde, Darwin'in ve çağdaşı evrimcilerin kadınlara bakış açılarını incelemiş ve kadınları aşağılayan ifadelerinden bazılarını bir araya getirerek, Darwin'in ve Darwinizm'in bilinmeyen bir yönünü oldukça çarpıcı delillerle ortaya koymuştur.

138. Evelleen Richards, "Will the Real Charles Darwin Please Stand Up?", *New Scientist*, (Dec. 22/29 1983): 887
139. EIaine Morgan, *The Descent of Woman*, New York: Stein and Day, 1972, s.1
140. John R. Durant, *"The Ascent of Nature in Darwin's Descent of Man" in The Darwinian Heritage*, Ed. by David Kohn, (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985), s.295
141. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.326
142. Charies Darwin, *The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882* (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, 232-233
143. Charies Darwin, *The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882* (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, 232-233
144. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.564
145. Carl Vogt, *Lectures on Man: His Place in Creation, and the History of Earth*, edited by James Hunt, London: Paternoster Row, Longman, Green, Longman, and Roberts, 1864, xv, 192
146. Stephanie A. Shields, "Functionalism, Darwinism, and the Psychology of Women; A Study in Social Myth," *American Psychologist*, no. 1 (1975): 749
147. Evelleen Richards, "Darwin and the Descent of Women," in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), The Wider Domain of Evolutionary Thought (Holland: D. Reidel, 1983), 75
148. Evelleen Richards, "Darwin and the Descent of Women," in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), The Wider Domain of Evolutionary Thought (Holland: D. Reidel, 1983), 74 49
149. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.54
150. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.83
151. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s. 83, 188
152. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.104
153. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.104
154. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.85
155. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.104-105
156. Wayne Jackson, *More Skull-Duggery*, 7 Ekim 2002, http://www.christiancourier.com/penpoints/skullDuggery.htm
157. John Hurrell Crook, "Sexual Selection, Dimorphism, and Social Organization in the Primates," in Campbell (Ed.), *Sexual Selection and the Descent of Man* 1871-1971 Chicago: Aldine Publishing Company, 1972
158. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.565
159. Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism, Intervarsity Press, 1997, s.103-104
160. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, 1988, s. 358
161. William Provine, "Evolution and the Foundation of Ethics", *MBL Science*, (A Publication of Marine Biological Laboratory at Woods Hole, Massachusetts), vol. 3, no. 1, s. 25-29; *The Scientist*, 5 Eylül 1988

162. H. Epoch, *Evolution or Creation*, (1988), s. 148-149
163. Phillip E. Johnson, *Defeating Darwinism*, Intervarsity Press, 1997, s.99
164. http://www.trufax.org/avoid/manifold.html
165. George Gaylord Simpson, *Life of The Past:An Introduction to Paleontology*, New Haven: Yale University Press, 1953
166. Richard Dawkins, *Unweaving The Rainbow*, Houghton Mifflin Company Newyork, 1998, s. ix
167. Sir Fred Hoyle, *The Intelligent Universe*, 1983, s. 9
168. George Gaylord Simpson, "The World into Which Darwin Led Us," *Science* 131 (1960), s. 970
169. Francis Darwin (ed.), *Life and Letters of Charles Darwin* (1903; 1971 reprint), Volume 1, s. 285
170. George B. Johnson, *Biology: Visualizing Life*, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1994, s. 453
171. http://www.touchstonemag.com/docs/issues/15.8docs/15-8pg43.html
172. P.J. Darlington, *Evolution for Naturalists*, 1980, s. 243-244
173. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, s. 223
174. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s. 403
175. Lorraine Lee Larison Cudmore, "The Center of Life," in *Science Digest*, Kasım 1977, s. 46
176. Thomas F. Gossett, *Race: The History of an Idea in America*, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, s. 170
177. Peter Singer, "Sanctity of Life or Quality of Life?, *Pediatrics*, Temmuz1983, s. 128-129
178. Martin Mawyer, "Death Act Dies in California", *Fundamentalist Journal*, 7 Haziran 1988:61
179. Martin Mawyer, "Death Act Dies in California", *Fundamentalist Journal*, 7 Haziran 1988:61
180. Barbara Burke, "Infanticide", *Science* 84, Mayıs 1984, s. 29
181. Charles Darwin, *On the Origin of Species*, 1859, s.449
182. E. O. Wilson, *Sociobiology: The New Synthesis*, Cambridge, 1975, s.3
183. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, New York, W.W. Norton & Co., 1977
184. Richard Dawkins, *The Selfish Gene*, 1976 baskısının önsözü, Oxford: Oxford University Press
185. E.O. Wilson, *On Human Nature*, Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1978, s. 2-3
186. Richard Dawkins, *The Selfish Gene*, İkinci Baskı,1989, Oxford: Oxford University Press., s.2
187. Robert Wallace, *The Genesis Factor*, New York: Morrow and Co.,1979, s.217-218
188. Mae-Wan Ho, The Human Genome Map, the Death of Genetic Determinism and Beyond, *ISIS Report*, 14 Şubat 2001; http://www.i-sis.org.uk/HumangenTWN-pr.php
189. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
190. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
191. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
192. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001

193. Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, Marcel Dekker, New York, 1977, s. 2.
194. Alexander I. Oparin, Origin of Life, Dover Publications, New York, 1936, 1953 (yeni baskı), s.196.
195. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, cilt 63, Kasım 1982, ss. 1328-1330.
196. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7.
197. Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40.
198. Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78.
199. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, s. 189.
200. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, s. 184.
201. B. G. Ranganathan, Origins?, The Banner Of Truth Trust, Pennsylvania, 1988.
202. Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179.
203. Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133.
204. Douglas J. Futuyma, Science on Trial, Pantheon Books, New York, 1983, s. 197.
205. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, To plinger Publications, New York, 1970, 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, cilt 258, s. 389.
206. J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992.
207. Alan Walker, Science, cilt 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, J. B. Lipincott Co., New York, 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge University Press, Cambridge, 1971, s. 272.
208. Time, Kasım 1996.
209. S. J. Gould, Natural History, cilt 85, 1976, s. 30.
210. Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
211. Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28.
212. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43.

20. yüzyılı, çalkantıların, karmaşa, savaş ve çatışmaların içine iten, insanlar arasında kin ve düşmanlığa sebep olan "gerçek fikri neden", temelleri 19. yüzyılda atılmış olan sosyal Darwinizm'dir.

“Hayatın -sözde- bir ‘mücadele alanı’ olduğu, insanın bu mücadeleyi kazanmak ya da en azından bu vahşi ortamda ‘ayakta kalmak’ için yaşaması gerektiği” gibi sapkın bir düşünce sosyal Darwinizm ile yaygınlaştı.

Hiçbir bilimsel dayanağı bulunmayan bu akımla birlikte, acımasızlık, vahşet ve zulüm, din ahlakını yaşamayan pek çok kimse tarafından olağan karşılanmaya başlandı.

Zulmün uygulayıcıları zalimliklerinin bilimsel bir temele sahip olduğunu iddia ediyor, yaptıkları vahşetin bu şekilde makul karşılanabileceğini zannediyorlardı. Elbette bu iddiaları ve zanları, çok büyük bir yalan ve yanılgıdan ibaretti.

Bu kitapta söz konusu yanılgıları tüm gerçekliği ve delilleriyle okuyacak, sosyal Darwinizm'in sapkın telkinlerinin ne büyük tehlikeler içerdiğine tanıklık edeceksiniz.